

N n A a J j Č č A a

NAJČA, glasilo Osnovne šole Grm, Novo mesto
Letnik XXVIII, junij 2018, št. 1, 2

fotografija: Iva Šiško, B. c

Intervju: Sonja Simčič

str. 4

Intervju: Olivija Metelko

str. 10

IZ VSEBINE

Intervju: Irena in Leticia	18
Intervju: Uma Bobić	28
Intervju: Gabriela Turk Carew	34
Potopis Bali	38
Potopis Šrilanka	40
Mala Najča	51
9. razredi se poslavljajo	92

Pozdravljeni, grmčani in grmčanke!

Končno je izšla že težko pričakovana Najča. Pa smo le dočakali junij, ko se konča pouk, začnejo pa brezskrbni dnevi in počitnice. Letošnje leto je prineslo nekaj sprememb, kar se tiče Najče, seveda pa smo poskrbeli, da so vse vaše najljubše vsebine še vedno tu. Najverjetneje ste že sami opazili, da je letos izšla samo ena Najča. Ta je bolj obsežna in ni tematsko obarvana. Novinarji smo letos dobili krasno priložnost, da posnamemo svojo radijsko oddajo ter se tako preizkusimo v drugačni veji novinarstva. Na intervjuju smo se smejali s sestrama Yebuah ter naše bivše učence spraševali o zabavi, smehu in hobijih. Poleg tega smo izvedli tudi ankete. Tema naše oddaje je bila zabava, zato dobre volje in smeha ni manjkalo. Vse to lahko preberete tudi v Najči.

Na šoli so se zgodile tudi spremembe v vodstvu šole. Najčani smo tako naredili intervju

z nekdanjo ravnateljico Sonjo Simčič ter vam predstavili novo ravnateljico Zdenko Mahnič in pomočnico Polonco Čarf.

Seveda ne manjkajo horoskop, novičke, GOS, tekmovanja ter glasbena lestvica, miss in mister 9. r., predstavitev devetih razredov in ostale stalnice. Naredili smo tudi pritožno knjigo, vam ponudili ideje za ustvarjanje ter ohranili knjižni in športni kotiček. Letos je še posebej bogato Pogumno pero, seveda pa ostaja tudi Mala Najča. Skratka, čaka vas veliko zabavnih strani ter prijetnega branja. Najčani bi se radi zahvalili naši mentorici Jerici Eržek tako za pomoč pri izdaji te številke Najče kot za pripravo na radijsko oddajo. Zahvalili bi se radi tudi vsem ostalim, ki so pomagali pri pisanju in pri zbiranju prispevkov. Želim vam veliko prijetnega branja, sončnih, lepih, dolgih in brezskrbnih počitnic. Uživate v Najči!

NOVO VODSTVO

na naši šoli

Z novim letom se je na naši šoli zgodila velika sprememba. Vodenje šole sta prevzeli Zdenka Mahnič kot ravnateljica in Polonca Čarf kot njena pomočnica. Vsi ju poznate, saj ste ju lahko vrsto let spremljali v razredu ali na šolskih hodnikih, zagotovo pa vas zanima še marsikaj. Zato vam tokrat predstavljamo njuni »osebni izkaznici«, s pomočjo katerih boste lahko zvedeli o obeh še marsikaj. Naslednjič pa se bomo z njima pogovorili še o načrtih glede vodenja šole.

> ravnateljica

Zdenka Mahnič

Življenje je prekratko, da bi ga živeli samo na pol.

> pomočnica ravnateljice

Polonca Čarf

Svakoga dana, u svakom pogledu, sve više napredujem.

Strokovni naziv prof. razrednega pouka
Hobiji branje, igranje igrice, družabne igre
Cilji početi stvari z veseljem
Vrednote družina, ljubezen, prijateljstvo, drznost, zdravje
Naj avtorji H. Murakami, E. Jalom, Z. Milivojević
Naj knjiga Spomin na Afriko (K. Blixen)
Naj film Šepetati konjem, Vonj po ženski
Naj pevec, bend Red Hot Chili Peppers
Družina mož, 4 otroci
Največji izziv v 2018 biti dober vodja

Strokovni naziv univ. dipl. socialna pedagoginja
Hobiji fitnes, knjige, muzika, koncerti.
Cilji napredovanje na strokovnem področju
Vrednote družina, zdravje, prijateljstvo, odprtost
Naj avtorji Irvin Yalom, Miljenko Jergović, Goran Vojnović, Zoran Milivojević ...
Naj knjiga Oče (Jergović)
Naj predstava Jamski človek, Hlapci (Anton Podbevšek Teater & Prešernovo gledališče Kranj).
Naj igralec Jeromy Irons
Naj film Ko jagenjčki obmolknejo 1, Trainspotting.
Naj pevec, bend Peter Gabriel, Pink Floyd, Leonhard Cohen, Dino Merlin, Tomislav Jovanović – Tokac ...
Družina mož Mirko, sin Arne
Največji izziv v 2018 kakovostno sovođenje šole

Sonja Simčič

»Bodite radovedni in zaupajte vase!«

Naše tokratne gostje najbrž sploh ni potrebno predstavljati, saj jo vsi dobro poznamo. Bila je naša učiteljica, ravnateljica, sodelavka, prijateljica. Vsa leta svojega službovanja je posvetila Grmu in s svojim delom tu pustila velik pečat. To je naša nekdanja ravnateljica Sonja Simčič ...

■ Za Vami je dolga poklicna pot, ki ste jo začeli kot učiteljica slovenščine in nadaljevali kot ravnateljica. Kateri del – poučevanje ali vodenje šole – vam je bil ljubši in zakaj?

Težko je odgovoriti, oboje sem zelo rada delala. Izjemno rada sem učila, ravno tako sem rada delala kot ravnateljica. Morda malo manj v zadnjih nekaj letih, ko zaradi varčevalnih ukrepov nisem mogla nagraditi dobrih učiteljev in sem se vsak dan bolj počutila kot birokratka, ki deli, kar ji dodeli ministrstvo. Učila pa sem do konca rada – če sem le mogla, sem učila en razred tudi, ko sem bila ravnateljica. In vesela sem, ker sem za učenje očitno navdušila zelo veliko svojih učenk in so šle študirat slovenščino.

■ Zdaj, ko ste doma, pa Vam tudi zagotovo ni dolgčas. Kaj počnete?

Res mi ni dolgčas, čeprav kadar sem doma, včasih zvečer ravno ne vem, kaj sem naredila. Sicer pa sem veliko v Ljubljani, kjer živita moja vnuka, v Istri in tudi na kakšno potovanje skočim.

■ Morda kdaj vseeno pogrešate šolo, učence, sodelavce?

Samega dela ne pogrešam, učence pa pogosto vidim, si pomahamo, rečemo kakšno prijazno besedo. Še najbolj pogrešam sodelavce, z nekaterimi sem sicer v stikih, a manj, kot si želim. Za to je kriva tudi dolga zima. Sedaj, ko bo topleje, bomo šli zagotovo kdaj posedet na kakšen vrt in se bomo ob obujanju spominov lepo imeli.

■ Zakaj ste se sploh odločili za študij slovenščine?

Moram reči, da sem jaz čuden patron. Vedno so me privlačile zelo različne stvari, gledališče, film, raziskovanje, biologija, kemija. Tako sem ob koncu gimnazije oklevala med stomatologijo in pravom, potem pa sem se zadnji trenutek odločila za slovenščino in sociologijo.

■ Kako pa je dozorela odločitev, da poskusite še drugo pot, pot vodenja šole?

Po dvajsetih letih poučevanja sem začutila, da sem kot učiteljica prišla do točke, ko je treba narediti spremembo. Začela sem gledati za drugim delom, ker pa je takrat šel dotedanji ravnatelj Marijan Špiler v pokoj, sem se odločila poskusiti kot ravnateljica. K temu so me nago-varjali tudi nekateri sodelavci.

■ Med svojim ravnateljevanjem ste zelo veliko naredili za šolo. Na kaj ste še posebej ponosni?

Šola je bila, ko sem začela ravnateljevati, potrebna prenove, in iskala sem sredstva (pri tem sem bila kar uspešna, to je treba povedati), da je danes šola takšna, kot jo vidite. Ni kvadratnega metra v šoli, ki ga ne bi prenovili, pa tudi dva prizidka smo uspeli zgraditi v tem času, prizidek z malo telovadnico z lastnim denarjem. Vesela sem tudi, da je šola tudi energetsko prenovljena.

Prvi med osnovnimi šolami na Dolenjskem smo se vključili v evropske projekte, kar je gotovo odprlo obzorja našim učiteljem, dober učitelj pa je steber šole.

Z učitelji smo prepotovali dobršen del Evrope, pa tudi šole izven Evrope smo si ogledali. Vse to je gotovo naredilo našo šolo še boljšo.

Zadovoljna sem tudi, da so učitelji spoznali, da spodbujam izobraževanje in sem ga vsem, ki so to želeli, tudi omogočila.

Veseli me, ker so mnogi nekdanji grmčani danes uspešni znanstveniki, gospodarstveniki, podjetniki, športniki, umetniki. Ponosno spremljam njihov poklicno pot.

■ **Kaj bi spremenili, če bi se znova znašli na začetku svoje poklicne poti?**

Kako je biti učiteljica, vem, kako ravnateljica, tudi, če bi bila še en-

krat na začetku, bi zbrala kaj drugega. Predvsem pa bi že v osnovni šoli poskrbela, da bi znala tekoče govoriti in pisati vsaj dva svetovna jezika. Morda bi delala v kakšnem protokolu, v zakulisju pomembnih dogodkov.

■ **Kaj bi sporočili našemu novemu vodstvu in kaj vsem grmčanom?**

Vodstvu bi sporočila, naj se izogne pastem, ki jih prinaša nova tehnologija in ljudi spreminja v osamljene birokrate. Pa saj vem, da se nova ravnateljica tega zaveda in bo naredila vse, da ne bo podlegla tej nevarnosti. Grmčanom pa sporočam, kar sem jim govorila in govorila vsa

moja leta – bodite radovedni, zau-pajte vase, ne bojte se spraševati, imejte sanje in cilje – uresničili jih boste, če boste pripravljeni trdo delati zanje. In zavedajte se – grmčani smo najboljši! Bodite ponosni, da ste obiskovali grmsko osnovno šolo in da v sebi nosite grmski duh.

Grmski proslavi

Na OŠ Grm smo v tem šolskem letu pripravili dve prireditvi za učence predmetne stopnje. Decembrska, tik preden smo odšli na zaslužene božično-novoletne počitnice, je ob dnevu samostojnosti in enotnosti slovenskega naroda učencem ponudila cvetober domovinske lirike izpod peres pesnikov od obdobja razsvetljenstva do danes - Valentina Vodnika, Franceta Prešerna, Simona Jenka, Severina Šalija, Mateja Bora in Toneta Pavčka. Prek pesmi smo učencem želeli posredovati spoznanje, da je bila slovenska beseda skozi zgodovino izjemno pomemben nosilec narodne zavesti in je tako pripomogla tudi k uresničitvi tisočletnih sanj našega naroda - oblikovanju samostojne države. Prireditve smo zaključili v sproščenem prednovoletnem vzdušju z venčkom slovenskih zimzelenih melodij v izvedbi mladinskega pevskega zbora.

Ob slovenskem kulturnem prazniku pa smo se spomnili ne le našega največjega pesnika Franceta Prešerna, ampak tudi novomeškega pesnika Antona Podbevška in 120-letnice njegovega rojstva. Včasih namreč kar preradi pozabljammo na njegov umetniški prispevek k nastanku slovenske zgodovinske avantgarde, novih smeri v literaturi, ki so se uveljavile v času po 1. svetovni vojni. Novo mesto ima pri tem še posebno vlogo, saj so leta 1920 tedaj mladi novomeški umetniki, dijaki in študenti, organizirali odmevne kulturne dogodke,

likovnimi elementi, posebno sceno, svojevrstno retoriko, slikovnimi in zvočnimi učinki pa je pri gledalcih vzbudil veliko pozornost.

Ada Stegnar, Tomaž Koncilija

kasneje poimenovane „novomeška pomlad“. Prireditve smo naslovili Človek in njegove bombe (Podbevškove nenavadne pesmi so tedaj menda res primerjali z bombami, Človek z bombami pa je tudi naslov njegove edine pesniške zbirke iz leta 1925), nekoliko drugačen koncept uprizoritve s poudarjenimi

Kot zdrava šola skušamo vplivati na zdrav način življenja vseh, ki hodijo v šolo. To lahko dosežemo tako, da razvijamo različne možnosti za zdravo življenje. Letos je uspešno stekla **akcija zbiranja zdravil s pretečenim rokom**. Zaradi dobre ga odziva po prvem zbiranju zdravil smo se odločili za še dve ponovitvi. Trenutno na šoli poteka **projekt Stop podančice**. Vzorci so bili pobrani, zdaj pa potrpežljivo čakamo na rezultate. Zaradi pričakovanih rezultatov in higijene rok »nasploh« smo se v Zdravi šoli odločili, da bomo pravilno in vestno umivali svoje roke. Ker se zavedamo tudi pomembnosti medvrstniškega sodelovanja, smo organizirali tudi mrežo »umivalcev« rok. To so učenci prijateljskih razredov s predmetne stopnje, ki so se naučili pravilnega umivanja rok. Ti učenci bodo v razredih razredne stopnje pomagali učiteljicam pri evidenci pravilnega umivanja njihovih učencev. Učenci predmetne stopnje pa bodo svoje znanje delili tudi s svojimi sošolci. Na OŠ Grm bomo letos tudi **tekli**. Pod vodstvom trenerjev Radojke Babič in Mateja Povža bomo letos trenirale tek učiteljice in mamice učencev 7. razredov. Naša prva preizkušnja bo že DM tek v Ljubljani. Za nagrado pa bomo odtele mini

maraton v Londonu, ki bo septembra naslednje šolsko leto.

Prav tako bo na razredni stopnji letos izveden **pohod s starši**, kjer se bodo lahko družili starši in učenci prijateljskih razredov. Tako bodo združili prijetno s koristnim.

Letos zastavljene akcije znotraj projekta Zdrava šola se bodo nadaljevale tudi v naslednjem letu. Seveda pa bomo dodali še kakšno zanimivo in predvsem zdravo idejo.

Petra Dragan

PARLAMENT

Letošnja tema parlamenta se mi zdi še posebej zanimiva in vsem dostopna, saj se bomo pogovarjali o šolstvu in šolskih sistemih. Do sedaj smo izpeljali tri zasedanja. Prvo je bilo v bistvu nadaljevanje lanskih, kjer smo debatirali in zbirali predloge o pravilih šolskega reda. Na drugem smo začeli z nagovori, cilj pa je bil izvolitev predsedstva za letošnje šolsko leto. Tako smo dobili predsednico Klara Ostojič, podpredsednico Nino Knoll in tajnika Andraža Sveteta. Vsi trije se bomo trudili čim bolj izpeljati zasedanja in upoštevati ter posredovati čim več mnenj tudi naprej. Na tretjem zasedanju smo se lotili debatiranja o letošnji temi. Vsi smo imeli veliko iskrih misli ter odličnih predlogov. Med drugim si učenci želimo predvsem več dela v naravi – v različnih oblikah (predlagan je bil tečaj preživetja v naravi, učilnica na prostem ipd.). Najbolj pa si želimo enakopravnosti za vse učence, npr.: pri ocenjevanjih, ter izboljšanja odnosov na vseh ravneh. Mislim, da smo dobili zanimive informacije in dobre ideje, ki so jih štirje delegati – Klara Ostojič, Andraž Svete, Amika Zoja Jelič in Aleksa Pavičević – odlično predstavili tudi na občinskem parlamentu. Amika in Klara sta se uvrstili tudi na področno zasedanje, kjer sta si z udarnimi mislimi prislužili tudi mesto na nacionalnem zasedanju. To je potekalo v Ljubljani, v državnem zboru, 9. aprila. Obe delegatki sta imeli konstruktivna mnenja ter veliko dobrih predlogov.

Nina Knoll, 9. b

ZBIRALNA AKCIJA PAPIRJA

Tudi letos smo bili grmčani zelo uspešni pri zbiranju starega in odvečnega papirja. Skupaj smo ponovno zbrali skoraj 10 ton papirja! Največ papirja je zbral 5. a, sledi pa mu 8. c. Bravo!

Tihomir Troha je povedal, da denarja zaenkrat ne bomo investirali v nobene posebne šolske projekte, dal pa je pobudo, da se vsi učenci združimo in denar investira-

mo za dobrine, ki bi našo šolo naredile prijetnejšo, bolj gostoljubno in bi se v njej prav vsak počutil kot doma.

Iskrene čestitke vsem, ki ste sodelovali v zbiralni akciji papirja in hvala, ker pomagate Zemlji postati boljši kraj. Prav vsi ste zmagovalci.

RAZRED	ŠT. UČENCEV	JESENSKA AKCIJA (KG)	POMLAD. AKCIJA (KG)	SKUPAJ
1.a	22	980	600	1580
1.b	22	2448	960	3408
1.c	22	720	340	1060
1.d	22	710	800	1510
1. RAZREDI	88	4858	2700	7558
2.a	23	450	1330	1780
2.b	23	640	1200	1840
2.c	23	410	500	910
2.d	23	910	680	1590
2. RAZREDI	92	2410	3710	6120
3.a	29	1260	770	2030
3.b	29	1240	1300	2540
3.c	28	1030	1080	2110
3. RAZREDI	86	3530	3150	6680
4.a	28	1410	1860	3270
4.b	26	1290	810	2100
4.c	26	2580	2610	5190
4.d	26	1640	1220	2860
4. RAZREDI	106	6920	6500	13420
5.a	29	3010	4000	7010
5.b	29	2020	2330	4350
5.c	29	1770	1700	3470
5. RAZREDI	87	6800	8030	14830
SKUPAJ RAZREDNA STOPNJA	459	24518	24090	48608

RAZRED	ŠT. UČENCEV	JESENSKA AKCIJA (KG)	POMLAD. AKCIJA (KG)	SKUPAJ
6.a	26	1261	1840	3101
6.b	26	1310	2670	3980
6.c	25	1310	2190	3500
6.d	25	1500	1740	3240
6. RAZREDI	102	5381	8440	13821
7.a	27	1070	1960	3030
7.b	28	1850	3320	5170
7.c	28	1730	1950	3680
7. RAZREDI	83	4650	7230	11880
8.a	27	1460	2330	3790
8.b	28	1150	1880	3030
8.c	25	2930	2610	5540
8. RAZREDI	80	5540	6820	12360
9.a	21	2620	2170	4790
9.b	22	1350	1860	3210
9.c	21	850	860	1710
9. RAZREDI	64	4820	4890	9710
SKUPAJ PREDMETNA STOPNJA	329	20391	27380	47771
VSE SKUPAJ	788	44909	51470	96379

PRITOŽNO in POHVALNO KNJIGO, PROSIM!

Verjetno ni učenca, ki ga na šoli ne bi kaj motilo, na srečo pa večina opazi tudi marsikaj pozitivnega. Prav to smo v anketi vprašali učence od 6. do 9. r. razreda, o plusih in minusih pa bomo zagotovo razpravljali tudi na parlamentu. Predstavljamo vam dve lestvici, lestvico minusov in lestvico plusov, na obeh pa po pet najpogostejših odgovorov.

Lara Golob, 7. c

PRITOŽNA KNJIGA:

- mize se majejo
- stoli so zviti in vijaki na njih vlečejo za lase
- wc ima zlomljene školjke
- zelene table, ki so še v nekaterih učilnicah
- en ključ odpira več omaric v garderobi

POHVALNA KNJIGA:

- bele table
- hrana
- dnevi dejavnosti
- zaključne ekskurzije
- knjižnica

Nika Barbo, Živa Berk, 7. c

ĖKO KOTIČEK

Letošnje leto je okroglo leto, kajti naša šola je Eko šola že kar 10 let! Mentorica Eko šole je Lili Vavžik. Za Najčo je povedala, da smo kot šola v načrtovanje in izvajanje dejavnosti Eko šole vključili tudi učence. V odboru so tako kar štirje učenci. Želeli bi ponovno izpisati Ekolistino – zaobljube in vizijo, ki nas bo spremljala naslednjih deset let. Podpisniki prve so se zamenjali – tako župan kot tudi ravnateljica. V prazničnih decembrskih dneh smo z zbrano hrano in higienskimi pripomočki razveselili dvanajst družin naših učencev. Vsaka je prejela zajeten paket.

Ekošola

Vseskozi pa potekajo aktivnosti, ki so si jih zadali posamezni razredi. To so spoznavanje čistilne naprave, obisk GEN-a, ponovna uporaba, spoznavanje biotske pestrosti in gozdov. A še pomembnejše od števil je zavedanje vseh nas, da je Zemlja ena sama in zato potrebna vse naše ljubezni in spoštovanja. Do konca šolskega leta načrtujejo še obisk zavetišča za živali ter sodelovanje z ostalimi osnovnimi šolami iz regije ob dnevu Zemlje.

Tisa Božič, 6. b

Olivija Metelko

»Nikoli mi ni dolgčas!«

Olivijo Metelko poznamo kot učiteljico in mentorico gledališkega krožka, marsikdo pa ne ve, da je tudi pesnica, ki je pred kratkim izdala svojo čisto pravo pesniško zbirko. Z njo se je predstavila tudi na letošnjem Grmskem srečanju, mi pa vam jo predstavljamo v intervjuju.

- **Pred kratkim ste izdali pesniško zbirko z naslovom Prebujanja. Kdaj ste se odločili za tako velik podvig, kje ste dobili navdih?**

Ja, res je. Moja prva pesniška zbirka Prebujanja se je v resnici prebudila. Redki, ki so vedeli, da pišem, to je

moja družina in nekaj prijateljev, so me več let nagovarjali, da je že čas, da izdam pesniško zbirko. Odločitev za ta res veliki podvig ni prišla čez noč. Zelo dolgo sem se odločala, saj nisem bila pripravljena razgaliti svoje duše in srca in potrebovala sem čas, da sem nekako premagala to oviro in se je rodila želja, da svoje pesmi delim z drugimi. Zadnji odločilni korak za izdajo pa gre naši prejšnji ravnateljici, gospe Sonji Simčič.

- **Kako dolgo so te pesmi nastajale?**

Ko sem se odločila, da jih spravim v zbirko, ki jo bom izdala, se je šele začelo pravo delo. Neskončno veli-

ko podrobnosti je bilo treba urediti, pri njih sta mi nesebično pomagala sin Aleksej in hčerka Sanja. Pesmi so nastajale dolgih 40 let. Od najstniških dni do zrelih let. Ne spomnim se točno, kdaj sem začela pisati, saj pišem pravzaprav vse življenje. Pisanje je del mene in brez njega najbrž ne bi znala živeti.

- **Pesmi v vaši pesniški zbirki so globoke in nosijo pomen. Komu bi priporočili branje?**

Vsaka pesem ima svoj pomen, svojo zgodbo, svoj smisel, svoj vprašaj, piko ali klicaj. Vse privrejo od znotraj in potem iščejo pot ven. In jo največkrat najdejo. Kakor vzamejo delček mene, tako mi poklonijo novi delček mene in tako z roko v roki

hodim s svojimi pesmimi, kamorkoli me že popeljejo.

Pesmi so namenjene vsem bralcem, vsak lahko v njih najde košček sebe.

Odzivi po predstavitvi zbirke na Grmskem srečanju na naši šoli so bili zares veličastni, pa še kar prihajajo in le srečna sem lahko, da so se pesmi tako globoko dotaknile vsakega, ki jih je prebral.

■ **V uvodu ste napisali, da se pogosto zatekate v pesniški pristan. Kaj Vam ta pristan pomeni?**

Ja, to je moj pristan, moje zavetje, moj mir, počitek, moja duša, moje telo, moje srce. Begajoče misli, iskanje odgovorov, žalost ali sreča, razmišljanje, obup, svetloba in tema. Vse to in še več mi ponuja moj pesniški pristan, v katerega se vedno znova vračam. In vedno je tu. In me čaka. In me sprejme. In v njem ostanem, kolikor dolgo hočem.

■ **Na šoli vodite tudi gledališki krožek za učence razredne stopnje. Kdaj ste začutili, da Vam je gledališče blizu?**

Učiteljica sem že dolgih 35 let in prepričana sem, da je učiteljevanje eno izmed mojih poslanstev. Gledališče mi je vedno bilo blizu, še od šolskih let, tako da sem združila znanje in nadarjenost v usmerjanje mladih gledališčnikov, ki sodelujejo na vseh šolskih prireditvah. H krožku hodijo radi in z veseljem ugotavljam, da se jih vsako leto vpiše več.

■ **Poezija, gledališče, poučevanje ... Kaj še počnete v prostem času?**

Meni nikoli ni dolgčas. Ena od strasti je fotografiranje. Kjerkoli, kadarkoli lovim v objektiv vse, kar v tistem trenutku pritegne moje oko. Fotografije oblikujem, nekatere dopolnim z besedilom in jih nizam v spletne albume. Spomini, ki vedno živijo. Zelo rada imam rože, zunaj oblikujem cvetlične kotičke, zadnji

dve leti pa so mi skalnjaki največji izziv in jih z veseljem urejam. Postaviti skalnjak je vezano na daljši čas, potrebnega je tudi nekaj znanja in nekako ves čas nastaja, nikoli ni treba reči, da je končan. Lepo, mar ne? Že prebiram tudi literaturo o postavitvi ribnika. Morda drugo leto. Rada si ogledam kakšno dobro nadaljevanko, obožujem zgodovinske vsebine, dober film, drame. Berem. Pišem. Hodim v gledališče. Odkar imam dva čudovita vnuka, Vala in Levina, s katerima tudi preživljam nekaj svojega prostega časa, pišem pravljice. Trenutno je v pripravi na izid pravljica Knjigarinar, ki jo ilustrira moja sestra. Sva pa tudi z mlajšim vnukom napisala že štiri pravljice. Otroška domišljija nima meja. Moja pa najbrž tudi ne. Vsem učencem in učiteljem in ostalim delavcem naše grmske šole želim vse dobro. In ne pozabimo: Lepo je biti grmčan.

Tisa Božič, 6. b

Knjižni

kotiček

V poslanici ob 2. aprilu, mednarodnem dnevu knjig za otroke 2018, je zapisano: *»Knjiga je skrivnost, v kateri je mogoče najti tudi tisto, česar nismo iskali, ali tisto, česar sicer ne dosežemo. Tisto, česar bralci določene starosti še ne morejo dojeti umsko, kot odtis vseeno ostane v njihovi zavesti in nanje vpliva, četudi ni povsem razumljeno.«*

Knjige so tako zakladnice modrosti in kulture. Če ne veš, katero knjigo bi bral, se lahko v knjižnici preizkusiš v lovu na bralni zaklad. Preprosto je! In zabavno! Pojdi v knjižnico in poizkusi.

Drugače pa je bilo v naši šolski knjižnici letos vse v znamenju Cobiss-a. Ste se vprašali, kaj je to? To je kooperativni online bibliografski sistem in servis. Cobiss nam omogoča online dostop do podatkov o zalogi gradiva v večini knjižnic v Sloveniji. To pomeni, da na internetu vtipkamo www.cobiss.si in v iskalno okence vtipkamo npr. naslov knjige, ki jo želimo, in nato pritismo išči. Med zadetki dobimo vse gradivo z izbranim naslovom in tako lahko že od doma preverimo, v kateri knjižnici v Sloveniji imajo to gradivo in ali je prosto.

Od letošnjega šolskega leta je v to bazo podatkov vključeno tudi vse gradivo naše šolske knjižnice. Tako si lahko preko spleta že doma sami poiščemo gradivo, ki ga potrebujemo.

Kaj pa, če je gradivo izposojeno, mi pa ga nujno potrebujemo npr. za domače branje ali bralno značko? Lahko si izposodimo e-knjigo. Na internetu vtipkamo <https://www.biblios.si>, kjer si lahko brezplačno »izposodimo« knjigo v elektronski obliki. Izbrana knjiga se nam prenese na naš računalnik ali tablico, kjer jo lahko odpremo in beremo. Ko se izteče izposojevalni rok, pa knjiga z naše naprave izgine.

Do starejših knjig, časopisov in rokopisov pa lahko dostopamo tudi preko spletne strani <https://www.dlib.si>.

Elektronske knjige imajo nekaj prednosti pred tiskanimi knjigami. Predvsem so lažje za prenašanje kot navadne knjige, ki so težje in zavzamejo veliko več prostora. Še vedno pa sta vonj in otip tiskane knjige nezamenljiva. In večina grmčanov je tudi letos za bralno značko prebrala knjige v tiskani obliki. Bilo nas je kar 516. 17 devetošolcev si

je pribralo tudi naziv Zlati bralec, saj so vseh devet let vestno opravljali bralno značko. 18. maja nas je tako na zaključni prireditvi bralne značke obiskal mladinski pisatelj in navdušen ultramaratonec Žiga X. Gombač. Njegove knjige iz zbirke Kompanjoni (Jastrebov let, Polnočna zajeda, Risova bratovščina, Skrivnost stoletnega vetra, Kompanjoni in bojevniki časa) so zagotovilo na nepozabne pustolovščine. Za ljubitelje zgodovine in stripov so nepogrešljive knjige iz zbirke Živa iz muzeja. Za knjigo NK Svoboda pa pripravlja tudi filmski scenarij. Vas zanima, kaj predstavlja črka X pred pisateljevim priimkom? Pobrskajte malo po spletu. Na biblosu lahko tudi preverite, katere Gombačeve knjige so dostopne tudi v e-obliki. Smo pa v letošnjem šolskem letu ime naše šole ponesli tudi preko oceana. V ZDA. Učenci 3. razreda so se namreč vključili v mednarodni projekt Bookmark Exchange Pro-

Kindle

ject in si izmenjali knjižne kazalke z učenci 2. razreda na Lake Pointe Elementary School v Austinu (Teksas, Amerika). Na kazalkah so učenci upodobili številne slovenske značilnosti ter jih opremili z angleškim prevodom opisa posamezne značilnosti. V paketu iz Amerike pa prejeli kazalke, na katerih so tamkajšnji učenci upodobili rožo bluebonnet (volčji bob), ki je simbol njihove države Teksas.

Sodelovali pa smo tudi pri podiranjju guinnessovega rekorda v skupinskem igranju kamišibaja.

Ste že slišali za kamišibaj?

To je edinstvena oblika pripovedovanja zgodb ob slikah, ki so vložene v lesen oder. Učenci 1. triade so napisali pravljico Plesna predstava, tretješolci so jo ilustrirali, nato pa smo izvedli 6 predstav.

Ali nam je uspelo pri guinnessovem rekordu pa preverite v Guinnessovi knjigi rekordov 2019, ki bo izšla jeseni.

Še pred tem pa vam za poletno branje priporočam: za tiste, ki imate radi znanstveno fantastiko, knjigi Vreži znamenje in Štoparski vodnik po Galaksiji. Za tiste, ki imate radi grozljive knjige, priporočam katero koli knjigo izpod peresa pisatelja R. L. Stine. Za tiste, ki imate radi ljubezenske knjige, knjigo Pokličí me po svojem imenu. In na koncu še za tiste, ki imate radi stripe: katera koli izmed zbirk stripov Calvin in Hobbes.

*Nina Kranjec;
Maša Mesojedec,
9. a*

Kindle je elektronski bralnik, ki ga lahko kupimo na Amazonu.

Zelo je uporaben za ljudi, ki radi veliko berejo, saj si lahko nanj naložijo knjige in jih povsod nesejo s seboj ter berejo. V majhni napravi lahko shranijo veliko knjig, za prebiranje katerih ne potrebujejo interneta.

Sama rada berem na Kindlu, ker imam vse svoje najljubše knjige pri roki in jih lahko berem, hkrati pa ga lahko med branjem nekam naslonim in se mi strani ne obračajo same.

Kindle ima posebne nastavitve, ki omogočajo bralcem, da velikost in obliko pisave spreminjajo in prilagajajo svojim potrebam. Hkrati lahko spreminjajo svetlost zaslona, kar pride prav pri nočnem branju. Na napravi sami ni igrin in Kindle ni naprava, s katero bi lahko koga klicali ali kaj poiskali na internetu. Kindle je v osnovi le knjiga, kot navadna iz papirja, le da je v elektronski obliki. Na njem je edina stvar poleg knjig še Amazonova trgovina z elektronskimi knjigami, ki deluje, ko je Kindle povezan na internet.

Ena Kindlovih posebnosti je, da predstavi vse možne razlage besede, ki jo pridržimo, da jo tako lahko razumemo. Prav tako si lahko označujemo dele knjige, da jih kasneje lažje najdemo.

Kindle bi priporočala vsem, ki želijo imeti pri roki veliko knjig in si želijo olajšati branje.

Sara Geršič, 9. c

GLASBENA LESTVICA

Pred vami je stran, ki ste jo vsi čakali: GLASBENA LE-
STVICA 2018. Glasov je bilo veliko, prav tako predlogov.
Nekatere pesmi so mesto na stopničkah zgubile le za
en glas ali dva, pa vendar imamo lahko le tri mesta v
vsaki kategoriji. Tudi letos smo izbirali tri najbolj prilju-
bljene domače in tri tuje pesmi. Učiteljica Sonja Čibej je
razdelila listke, vi ste glasovali, mi smo glasove pre-
šteli in tukaj so rezultati ...

Lagano

Zarad tebe več ne jem, zarad tebe več ne spim,
zarad tebe komi živim, vidu sm te z njim.
Uzel sm aspirin, zdej mam celo faco blede,
nočm bit ghetto, hočem da me kličeš medo.
Kva se dogaja z mojo glavo in telesom?
Js sm pod stresom, zasledujem te s kolesom,
pa kličem in pišem sporočila in mail-e,
sam ti ne moreš zdejte, k z njim piješ kokteje.
Kva ma on kar js nimam, razn bolši avto,
na morju novo jahto in zna igr na flavto?
Kupuje ti darila, zlate prstane in lance,
štikle, obleke, torbice in šampanjice,
drage večerje, tortice in sadne kupe,
dau ti je še kartico za skupe nakupe.
On dopust si uzame, da te pele Bahame,
kakšne drame, ti si spet pozabla name.

Res nevem, res nevem, kva mi manka,
mogoče barka, mogoče banka,
dva nova avta, vila in bazeni?
Ona je fenomen, hočem bit njen.

Sam ona noče z mano, prav da nism zanjo,
ona noče z mano.
Pejva na kavo, uzem si ga lagano,
uzem si ga lagano...

Zarad tebe več ne jem, zarad tebe več ne spim,
čekeram te na Snapu in na Fejsu ti sledim.
Ne vem kva nej nrdim, da dobim te zase,
temperatura raste, ti si punca prve klase.
Teb je super, frnt ti da od avta ključe,
k se pržgejo lučke, teb se zasvetijo učke.
Verjem, bolj bi se svetle, če bla bi z mano,
sedela na balkonu in skupi jedla sarmo.
Delu bi kar bi hotla, nebi te pustu samo,
navdušu tvojga fotra in očaru tvojo mamo.
Psa bi pelu na prehod, bral bi ti horoskop
nosu rože cel šop, non-stop blo bi top.
Ne bi te sekeru, usak večer bi te maseru,
škos bi sam treneru, ne bi vidla me na piru.
Čist bi se umeru in ne bi ti zameru,
če zarad tebe "bejbe" js bi bankroteru.

DOMAČA LESTVICA

1. **Challe Salle**
Lagano (40 glasov)
2. **Dan D**
Čas (39 glasov)
3. **Dan D**
Voda (27 glasov)

TUJA LESTVICA

4. **Ed Sheeran**
Perfect (26 glasov)
5. **Camila Cabello ft. Young Thug**
Havana (23 glasov)
6. **Imagine Drgagons**
Thunder (20 glasov)

Perfect

I found a love for me
Darling just dive right in
And follow my lead
Well I found a girl beautiful and sweet
I never knew you were the someone waiting for me
'Cause we were just kids when we fell in love
Not knowing what it was
I will not give you up this time
But darling, just kiss me slow, your heart is all I own
And in your eyes you're holding mine
Baby, I'm dancing in the dark with you between my arms
Barefoot on the grass, listening to our favorite song
When you said you looked a mess, I whispered underneath my breath
But you heard it, darling, you look perfect tonight
Well I found a woman, stronger than anyone I know
She shares my dreams, I hope that someday I'll share her home
I found a love, to carry more than just my secrets
To carry love, to carry children of our own
We are still kids, but we're so in love
Fighting against all odds
I know we'll be alright this time
Darling, just hold my hand
Be my girl, I'll be your man
I see my future in your eyes
Baby, I'm dancing in the dark, with you between my arms
Barefoot on the grass, listening to our favorite song
When I saw you in that dress, looking so beautiful
I don't deserve this, darling, you look perfect tonight
Baby, I'm dancing in the dark, with you between my arms
Barefoot on the grass, listening to our favorite song
I have faith in what I see
Now I know I have met an angel in person
And she looks perfect
I don't deserve this

You look perfect tonight

Nina, 9. b, in Maša, 9. a

REVIJA OTROŠKEGA PEVSKEGA ZBORA

Učenci od 1. do 5. razreda celo leto pridno vadimo petje pri učiteljici Sonji Čibej. Pojemo različne pesmi, najbolj pa se veselimo pevske revije. Vadimo dvakrat na teden, in sicer ob torkih in četrtnih enošolsko uro. Dobro se že poznamo in postali smo že pravi prijatelji. Letos smo nastopili na reviji otroških pevskih zborov, ki je bila v torek, 20. 3., v Kulturnem centru Janeza Trdine. Zapeli smo tri pesmi: ljudsko Igraj kolce, Ptice in Do re mi, ki jo poznate iz filma *Moje pesmi, moje sanje*. Poslušalci so nam močno zaploskali, mi pa smo se po koncu posladkali s sokom in rogljičkom.

Ela Gošnik, 3. b

REVUJA MLADINSKIH PEVSKIH ZBOROV

12. aprila 2018 smo se pevci mladinskega pevskega zbora pod vodstvom Sonje Čibej odpravili na vsakoletno revijo mladinskih pevskih zborov Pesem pomladi v Kulturnem centru Janeza Trdine. Na nastopu smo zapeli tri pesmi: Žitno polje, Venček slovenskih ljudskih in Gloves. Pri zadnji pesmi smo uporabili tudi rokavičke.

Za zaključek smo pevci vseh nastopajočih zborov zapeli eno izmed najlepših slovenskih pesmi – Dan ljubezni.

Pri petju smo res uživali in bili pohvaljeni tudi s strani strokovne spremljevalke. Takih pevskih izkušenj zagotovo nikoli ne pozabiš!

Lina Gošnik

HUDO

RADIJSKA ODDAJA

Jeseni je na našo šolo prišlo povabilo Prvega programa Radia Slovenije za sodelovanje v radijski oddaji Hudo, ki je na sporedu vsako soboto ob 9.05. Odločili smo se za sodelovanje in zagotovo nam ni žal, saj smo bogatejši za pomembne izkušnje.

Dela smo se lotili že v decembru, ko smo oblikovali ekipo 12 novinarjev in se odločili za temo, s katero naj bi se predstavili v oddaji. Ker smo se pri izbiranju teme zelo zabavali, je naša oddaja dobila naslov Zabava je zdrava.

Najprej smo morali izbrati goste za intervju in krajši pogovor. Odločili smo se za znani Novomeščanki, katerih prepoznavni znak je gotovo smeh. To sta dvojčici Irena Yebuah Tiran in Leticia Yebuah Slapnik. Za pogovor pa smo izbrali še nekdanje grmčane

Gregorja Strasbergerja, Elo Blatnik in Tysheo Anai Drab. Sledilo je brsanje po internetu in iskanje podatkov, s pomočjo katerih smo poskušali sestaviti čim boljša vprašanja za naše goste. Oblikovali smo tudi vprašanja za dve anketi med našimi tretješolci in delavci naše šole.

Sledila je delavnica, ki jo je vodila novinarka Tadeja Bizilj. Na delavnici so mladi novinarji zvedeli veliko o delu na radiu, posneli so pogovor in intervju z gosti ter opravili ankete. Po snemanju so oddajo s pomočjo dveh tonskih mojstrov tudi sami zmontirali in v tem delu nadvse uživali.

Zadnji del pa je bil še bolj zanimiv. V soboto, 17. marca, smo se namreč odpravili v Ljubljano, kjer se je 9 mladih novinarjev predstavilo še v živo v oddaji Hudo. Odlično so se odrezali in res je bilo užitek poslušati, kako samozavestno so odgovarjali na novinarkina vprašanja. Če ste oddajo slučajno zamudili, pa kar pogledajte na tole stran: <https://radioprvi.rtvsl.si/2018/03/hudo-65/>

Jerica Eržek, mentorica

HUDOOOOO, BILI SMO NA RADIU!!!

Skupina dvanajstih mladih novinarjev je pripravila radijsko oddajo, opravila intervjuje, ankete, montirala, devet pa se jih je v studiu v oddaji, ki jo je vodila novinarka Tadeja Bizilj, predstavilo še v živo. Zagotovo neprecenljiva izkušnja, iz katere so se marsikaj naučili. Ko sem jih kot mentorica opazovala v studiu, sem bila izjemno ponosna nanje. Preberite, kaj so nam o vsem tem povedali sami.

Nina Knoll

Gotovo sem vesela, da sem se odločila za sodelovanje. Spoznali smo zelo zanimive in prijazne ljudi. Izvedeli smo veliko novega – od teorije montiranja do ravnanja z mikrofoni. Ta delavnica nam je pokazala, koliko dela (verjemite, da ga je ogromno) in dobre organizacije je potrebne, da nastane radijska oddaja.

Lina Gošnik

Že od majhnih nog sem se rada igrala, da imam v rokah mikrofona, zdaj pa zelo rada nastopam. Prav zato se mi je zdela izkušnja z oddajo odlična. Spoznala sem, koliko dela je potrebnega za eno oddajo, naučila pa sem se uporabljati pravi mikrofona. Občutek, ko sem v rokah držala pravi mikrofona in nato sedela pred njim še v živo na radiu, je

bil res fenomenalen. Občudovala pa sem tudi lep glas novinarke. Nič manj zanimivo ni bilo montiranje. Kako dobro bi šele bilo, če bi lahko tudi v življenju tako kot pri montaži oddaje izrezali kak dogodek, ki nam ni všeč.

Jan Kastelec

Spoznal sem, da je tudi za kratko oddajo na radiu (brez slike) potrebno ogromno priprav in dela. Najbolj mi je bil všeč sam pogovor v studiu, drugače pa sem užival pri sesta-

vljanju prav vseh delčkov, iz katerih je nastala oddaja.

Maša Mesojedec

Pri snemanju radijske oddaje sem zelo uživala in se tudi veliko naučila. Najbolj sem se zabavala med anketiranjem učiteljev, največ pa sem se naučila med montažo. Mislim, da nas je snemanje in urejanje radijske oddaje veliko naučilo o tem, kaj pomeni delati na radiu.

Polona Moretti

Sodelovanje pri oddaji je bila prav zagotovo izjemna in nepozabna izkušnja. Sicer je bilo veliko dela, ampak je bilo vredno, saj smo se veliko naučili, hkrati pa tudi zelo zabavali. Najbolj mi je bilo všeč anketiranje in urejanje zvočnih posnetkov. Takrat

sem se namreč res počutila, kot da sem v koži pravega novinarja.

Sara Geršič

Priprava in snemanje oddaje sta gotovo izkušnji, ki ju dolgo ne bom pozabila. Naučila sem se veliko o poteku oddaje, še posebej zanimivo pa mi je bilo, ko smo se naučili urejati zvočne posnetke. Čeprav je bilo dela ogromno, je bilo vse skupaj zabavno in poučno, zato sem zelo vesela, da sem se pridružila snemanju oddaje.

Ela Zobarič

Sodelovanje v oddaji mi je bilo zelo zanimivo, saj sem se naučila, da novinar potrebuje veliko pomoči in časa, da izpelje oddajo. Všeč mi je bilo, da smo vsi sodelujoči delovali kot ekipa in se spodbujali med sabo. Lahko bi rekla, da smo bili res zelo velika družina. Tudi v priho-

dnje si želim sodelovati v podobnih projektih.

Nika Barbo

V tej oddaji sem se naučila veliko stvari. Najprej sem spoznala, koliko popoldnevov je bilo treba delati, da smo lahko vsi skupaj sestavili oddajo. Kasneje sem spoznala, da ni mačji kašelj intervjuvati znane osebnosti, ko se ti roke tresejo in potijo od nervoze. Naučila sem se tudi montirati posnetke in na koncu sem bila ponosna nase, da sem tudi kljub nervozi spravila tremo iz sebe in govorila pred 8 000 ljudi. Res sem vesela za to izkušnjo.

Ema Oberstar

Med pripravo radijske oddaje sem se zelo zabavala in spoznala veliko novega. Najbolj mi je bilo všeč snemanje, seveda pa tudi montaža intervjuja, pri katerem sem sodelovala. Čeprav se zaradi osebnih obveznosti na žalost nisem mogla udeležiti snemanja v živo, sem vesela, da sem lahko vsaj za nekaj trenutkov slišala svoj glas na Radiu Slovenija.

Tisa Božič

Priprava oddaje je bila zame popolnoma nova izkušnja, na katero ne naletiš vsak dan. Naučila sem se montirati posnetke in spoznala veliko novega o smehu in o naših dveh gostjah, Ireni in Leticii Yebuah. Naučila pa sem tudi nekaj o delu novinarke in o delu v skupini. Vsi smo se ob delu zelo zabavali in zagotovo bi to ponovila še enkrat.

Lina Šimic

Pri delu za radijsko oddajo sem se naučila, da je veliko več dela za eno uro oddaje, kot sem si predstavljala. Pa tudi to, da so mi bili deli, ki sem si jih predstavljala kot dolgočasne, v resnici najbolj zanimivi. Sem sodi na primer urejanje posnetkov. Celotna izkušnja mi je bila zares všeč in sem vesela, da sem jo doživela.

Irena in Leticia

»Smeh je najlepša stvar v življenju!«

Pravijo, da je dan, v katerem se ne nasmejemo vsaj enkrat, izgubljen dan. In če to res drži, potem za naši današnji gostji noben dan ni izgubljen, kajti eden od njunih prepoznavnih znakov je zagotovo tudi smeh. Ja, prav ste slišali, kar dve gostji sta z nami. Sta Novomeščanki, njun oče pa prihaja iz Gane. Ena je operna pevka, mezzosopranistka, druga arhitektka in grafična oblikovalka. Sta najboljši prijateljici in druga brez druge ne moreta. Nič čudnega, saj sta dvojčici! To sta Irena Yebuah Tiran in Leticia Yebuah Slapnik.

■ **Za vaju pravijo, da v prostor prineseta sonce. Sta res vedno tako nasmejani in polni energije?**

LETICIA: Večino svojega časa sva res nasmejani in polni energije, ker se mi smeh zdi najlepša stvar v življenju. Seveda pa pridejo trenutki, ko tudi nama ni do smeha.

IRENA: Strinjam se s sestro in pozitivna energija je zagotovo gonilna sila, ki pelje življenje v pozitivno smer.

■ **Kdo oziroma kaj pa vaju res nasmeji?**

LETICIA: Največkrat naju nasmejijo najini prijatelji, s katerimi se vedno pošteno nasmejeva.

IRENA: Mene že sončen dan pripravi do nasmeška.

■ **Kaj pa je najdrznejša stvar, ki sta jo storili in se ob tem tudi nasmejali?**

LETICIA: Ja, je kar veliko kakšnih komičnih zapletov ... Težko rečem, da je bila ta stvar ravno drzna, je pa zanimiv dogodek, ko sem s svojim možem odšla na potovanje v Avstralijo. Odločila sva se obiskati otok in sva pozabila, da ima oktober 31 dni in 30. oktobra sva šla na konec tega otoka, kjer bi naju morali pobrati, bila pa sva dan prezgodaj. Seveda sva ostanke hrane in vode že zmetala stran in nato sva se zavedala, da bova morala še celo noč in še cel dan čakati, da naju pridejo iskat in naju iz divjine odpeljejo v civilizacijo.

IRENA: Ja, morda tudi meni moj pripetljaj na začetku ni bil smešen ... Mislim, da je bila druga sezona

oddaje Znan obraz ima svoj glas, ko sem imela v Nemčiji koncert. Odločila sem se, da bom speljala oboje. Tako sem zjutraj naročila majhen avto, s katerim naj bi se z letališča odpeljala do koncerta. Ko sem prispela v garažo, me tam ni čakal majhen avto, ampak kombi. Tako sem se 2 uri vozila s kombijem. Ko sem odpela, sem se usedla v avto in se dve uri vozila do letališča. Vozovnico sem imela samo na telefonu in telefon je imel le še 4 % baterije, tako da sem trepetala, ali bo zdržal, da bom pokazala vozovnico. Zdržal je, tako da mi je še nekako brez kabla za polnjenje uspelo sporočiti POP TV-ju, da prihajam. Na letališču me je taksi odpeljal naravnost v oddajo.

■ **Sta se kdaj izdajali druga za drugo?**

LETICIA: (smeh) Naj kar sestra pove.
IRENA: Ja, jaz sem se enkrat odpravila na potovanje v Grčijo. Takrat

sem še študirala v Salzburgu, zato je moj potni list obležal tam. Nisem imela časa, da bi šla v Salzburg po potni list, zato sem si izposodila sestrinega in trepetala, kako se bo izteklo (smeh).

■ **Leticia, vi ste Ireni pripravili presenečenje, povezano s sorodniki iz Gane. Ste jo s tem spravili v smeh ali v jok ?**

LETICIA: Naprej so bile prva reakcija solze, ker je bilo to res neko tako veliko presenečenje. Seveda pa so se na koncu spremenile solze v solze sreče ter smeh in z bratrancem smo se smejali kar ves čas, ko je bil tukaj na obisku.

■ **Glasba vaju povezuje že od nekdaj. V gimnazijskih letih sta nastopali tudi v skupini Copacabana. Kdo in zakaj je ustanovil to skupino?**

IRENA: Morda bi lahko rekli, da sva bili pač ta gonilna sila ravno midve.

V tistem času je bilo kar nekaj moških zasedb na gimnaziji. Potem pa smo se me punce odločile, da neka-ko vrnemo milo za drago tem moškimi bendom in smo se ustanovile skupino Copacabana.

■ **Irena, ste žirantka v oddaji Znan obraz ima svoj glas. Bi si upali zamenjati vlogo in nastopiti v taki oddaji kot imitatorka?**

IRENA: Ne, tak nastop je zelo zahtevna in odgovorna naloga. Mislim, da bi kakšnega glasbenika še lahko upodobila, ampak to je res velik napor za glasilke. Pri tem, kar jaz počnem, kar jaz pojem, bi glasilki preveč trpeli. Tako da mislim, da bom ostala kar na tej strani mize.

■ **Leticia, vi pa ste nastopili v plesni oddaji. Se je stresno ali zabavno vsak teden naučiti nov ples in novo koreografijo?**

LETICIA: Ne vem za druge, ampak meni je bilo izredno zabavno in niti malo stresno. To je bila ena najboljših izkušenj v mojem življenju, tako da sem vesela za vsakega, ki dobi to priložnost. Prav tako se veselim nove sezone, ki bo zdaj kmalu.

■ **Obe imata tudi družino. Kako najraje preživljate skupne trenutke?**

IRENA IN LETICIA: Vsi smo zelo aktivni, najraje smo skupaj na športnih aktivnostih, radi skupaj potujemo, hodimo na smučanje, radi tudi gostimo prijatelje, radi tudi kuhamo in dobro jemo.

Nina Knoll,
Ela Zobarič, Tisa Božič

»Glasba, ples in risanje so lahko tudi zabava«

Ljudje si izbiramo različne dejavnosti, s katerimi zapolnjujemo svoja življenja. Možnosti je veliko, izberemo pa tisto, v kateri uživamo. Na pogovor smo povabili tri zelo različne sogovornike, ki pa imajo tudi nekaj skupnega – to, s čimer se ukvarjajo, jim ni v breme, ampak v zabavo, čeprav jim vzame veliko časa. Naši gostje so bili študent **Gregor Stasberger** ter gimnazijki **Ela Blatnik** in **Tyshea Anai Drab**.

■ Gregor, kdaj si ugotovil, da je glasba tista, ki te najbolj veseli?

V OŠ sem že začel igrati kitaro in takrat sem nekako padel noter. Vmes sem se malo bolj posvetil športu, ampak proti koncu gimnazije me je glasba spet potegnila noter. Zadnjih nekaj let dejansko ne delam skoraj nič drugega kot ustvarjam glasbo.

■ Si pevec skupine MRFY. Kdo so še ostali člani in kakšno glasbo ustvarjate?

Lenart Merlin na basu, Tomaž Župančič na kitari, Rok Klobučar na bobnih, ki je kakor jaz hodil na to šolo. Ustvarjamo pa INDI glasbo – nekakšno alternativno, independent pop-rock glasbo.

■ Kako se rodijo ideje za nove uspešnice?

Ne vem, če sploh že imamo kakšno uspešnico (HAHAHAHA). Pesmi napišem ali hočem ustvariti nekaj lepega ali hočem samo kanalizirati določene stvari ali samo čutim, da moram dati nekaj iz sebe. In to je ta osnovna ideja nastanka, vse ostalo pa skupaj razvijamo, ustvarjamo.

■ Ela, katere plesne treniraš in koliko časa ti vzamejo treningi?

Treniram hip-hop in jazz balet. Treninki na običajen teden oziroma na teden, ko nimam večjih tekmovanj, mi zavzamejo približno 8 ur oziroma potekajo ob torkih, četrtek in petkih. Na teden pred večjimi tekmovanji pa so treningi bolj intenzivni in naporni in jih je zaradi tega tudi več ter potekajo tudi ob vikendih.

■ Kako uskladiš treninge s šolskimi obveznostmi?

V bistvu sem se na usklajevanje treningov s šolo že navadila. Zmeraj, ko nimam treninga ali po treningu se učim, delam domače naloge. Včasih imam tudi več treningov na dan, zato vzamem šolske potrebščine kar s sabo v dvorano in vsak odmor izkoristim, da nekaj naredim za šolo.

■ Kaj ti daje motivacijo, da vztrajaš?

Motivacijo mi daje veselje do plesa. Ko plešem, se res sprostim in uživam v tem, kar delam. Motivacijo mi seveda daje tudi znanje, ki ga pridobivam na treningih. Z vsakim gibom, z vsakim treningom pridobim nekaj novega, se nekaj naučim. Vzor pa so mi trenerji in kot vsak bi bila rada enkrat taka kot oni.

■ Tyshea, kdo in kako pa je tebe navdušil nad risanjem?

Že od malega sem bila navdušena nad risanjem, vedno sem rada opazovala svet okoli sebe in ga risala, prav tako tudi prizore iz svoje domišljije.

■ Kaj in s čim najraje ustvarjaš?

Čeprav na likovni gimnaziji spoznavam nove tehnike ustvarjanja, mislim, da bom vedno najraje risala s svinčnikom. Zelo rada rišem fantazijska bitja, različne prizore, angele, zelo pogosto pa tudi ljudi,

ki jih imam rada in občudujem ter spoštujem.

■ Na kaj v povezavi z risanjem si najbolj ponosna?

Verjetno na to, da sem opravila preizkus likovne nadarjenosti, ki je potreben za vpis na likovno gimnazijo.

■ Kdaj nekaj, kar rad počneš, ni več zabava?

Ela: Ko se z neko stvarjo ukvarjaš že več let, ko imaš treninge več ur na dan, na teden, takrat to ni več zabava, ampak gre za trdo delo. Ne greš več na trening samo zato, da boš tam užival, ampak ker ljudje nekaj pričakujejo od tebe in pričakujejo tudi rezultate.

Tyshea: Ko nimaš inspiracije za neko delo ali te nekdo prisili v to.

■ Kako pa se še zabavate, kadar ne požete, plešete ali rišete?

Ela: Ko ne plešem ali pa ne delam za šolo, predvsem preživim čas z družino in pa s prijatelji.

Gregor: Ležim ...

Tyshea: Jaz že nekaj let treniram jahanje, kar imam zelo rada. Poslušam glasbo in rada pojem ter berem in se družim s prijatelji.

■ Čemu ste se nazadnje najbolj iz srca nasmejali?

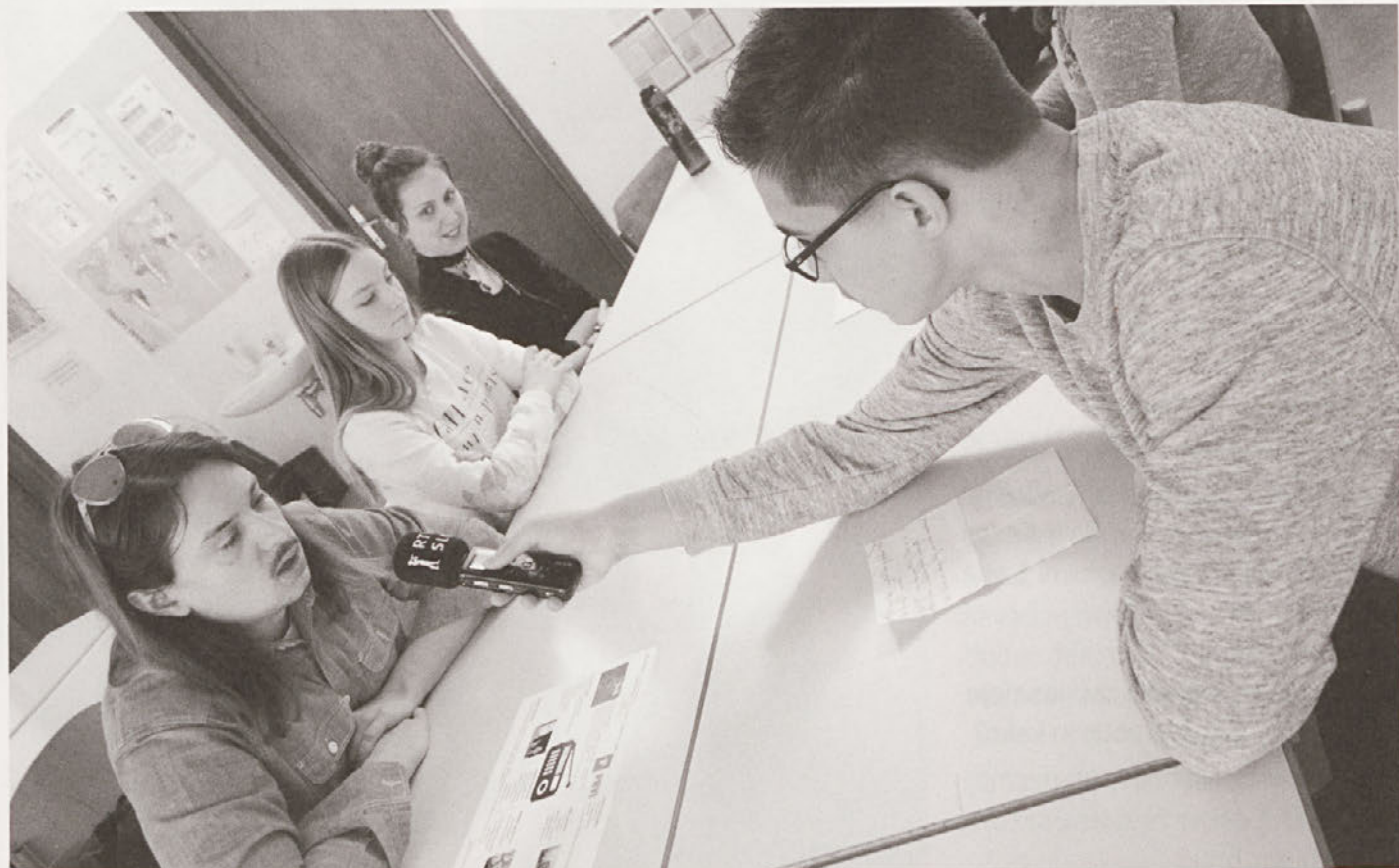
Ela: Nimam konkretnega primera, da bi ga delila z vami, je pa res, da se veliko smejim, še posebej s prijatelji in v šoli.

Gregor: Prdču.

Tyshea: Seriji Big band theory. Zelo mi je všeč, kako se ta znanstveni svet, ti prijatelji povezujejo med sabo. Zdi se mi res smešni, ampak poučni.

Vsem trem najlepša hvala za ta pogovor. Želimo vam, da še naprej počnete tisto, kar vam je všeč, in v tem uživajte.

*Ema Oberstar,
Jan Kastelec, Lina Gošnik*

A SE TUDI TI ZBUDIŠ Z NASMEHOM NA OBRAZU?

Naši novinarji so v oddaji Hudo samozavestno odgovarjali na vprašanja, ki jim jih je zastavljala novinarka Tadeja Bizilj. Za vas smo izbrali nekaj vprašanj in njihovih odgovorov.

■ Kako bi pa vi razložili ta pregovor – smeh je pol zdravja?

Nina Knoll: Da lahko naše počutje izboljšamo s preprostim nasmehom. Mislim tudi, da je smeh včasih še veliko več kot samo pol zdravja.

■ Nasvet za vse naše poslušalce – kako in s čim lahko sebi in drugim polepšajo, razvedrijo dan, pričarajo nasmeh na obrazu ...?

Jan Kastelec: Četudi se kdo pošali na tvoj račun, se nasmeješ in nisi takoj užaljen. Kajti tudi iz sebe lahko kdaj naredimo norca.

Lina Gošnik: Meni se zdi, da lahko nekemu polepšaš dan že samo s tem, da si do njega prijazen, ga poskušaš razumeti in ga spoštuješ.

■ Kdaj se pa vi zbudite z nasmehom na obrazu?

Nika Barbo: Jaz se z nasmehom na obrazu zbudim, ko vem, da je danes dan za sprostitev in da mi ni treba nič početi.

■ Kdo vas pa največkrat nasmeje in spravi v dobro voljo in kako?

Ela Zobarič: Najbolj me nasmeji naš pes Odi, saj mi že zjutraj pričara nasmeh na obraz.

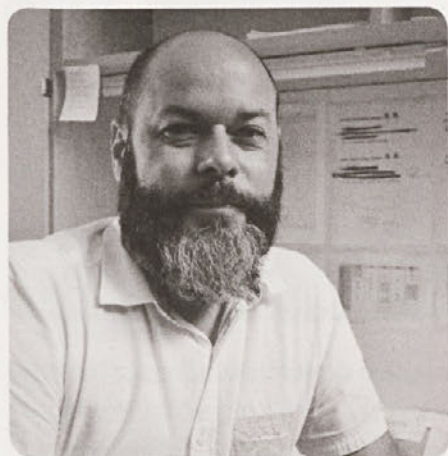

Tudi učitelji se smejejo!

Izbrali smo nekaj učiteljev in delavcev naše šole in jim zastavili tri vprašanja, povezana s smehom in zabavo. Nekaj odgovorov si lahko preberete v spodnji anketi, ostale pa lahko poslušate na spletni strani oddaje Hudo.

■ Kaj je tisto, kar vas znova in znova spravlja v smeh?

Tomaž Koncilja

Marsikaj me nasmeje. Zelo fajn se imamo v našem bendu, kjer padajo razne fore – vsak ve, kako lahko izvabi smeh iz drugih. Imamo posebno foro, ki se ji reče alčizem, po našem pevcu Alenu. In tako se trudimo tudi drugi, da mečemo take alčizme in potem se vedno znova nasmejimo.

Vesna Zobarič

Največkrat se nasmejem sama sebi, kadar moj jezik prehití mojo glavo. In ko slišim, kaj je izpadlo, se smejemo in jaz in učenci.

Zdenka Mahnič

Vedno znova in znova me nasmejijo vragolije med domačimi živalmi, pa seveda med otroki – doma ali pa v šoli.

Majda Čengija

V šoli je en kup situacij, ki me včasih spravijo v smeh. Ampak v veselje mi je pa, ko vsak dan pridem v šolo in je vedno nekje en učenec, ki mi reče dober dan, tako z veseljem. To me vedno nasmeje, toplo mi je pri duši.

■ Se danes mladi sploh še znajo zabavati, poveseliti?

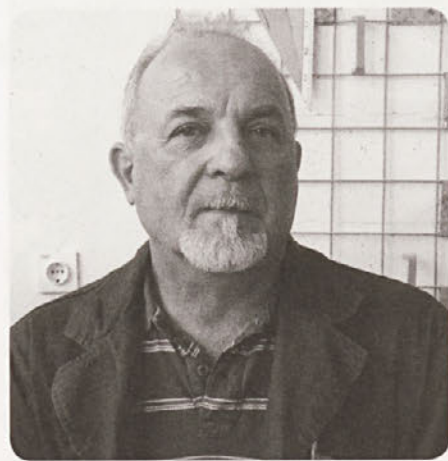
Majda Čengija

Seveda se znate, a mi starejši mislimo, da je samo tista zabava dobra, ki smo jo imeli mi. Vi imate svojo na drugačen način in je čisto v redu.

Vesna Zobarič

Če bi primerjala s časom, v katerem sem jaz odraščala in se zabavala, bi rekla da ne. Ampak očitno ste našli nek drugačen način zabave. Sama ne bi zamenjala tega novega načina s tistim, ki smo ga poznali mi. Več je bilo druženja, več je bilo osebnega stika ... Ampak vsak čas in vsaka generacija razvije nekaj svojega, kar jim odgovarja.

Dušan Plut

Jaz mislim da, seveda pa je ta sodobna tehnologija naredila svoje. Gotovo je odvzela vsaj tisto kvaliteto, ki smo jo mi imeli kot otroci, ko smo se popoldne dobili na igrišču, se zabavali, hecali, se znali skregati, spoprijateljiti in tako naprej.

■ Nam lahko zaupate kakšno anekdoto iz šolskih klopi?

Tomaž Koncilija

Mi smo bili zelo ustvarjalni razred. Stalno smo pripravljali neke prireditve – celo v kulturnem domu.

Za eno prireditev smo potrebovali efekt, da se je cel oder zakadil. Danes je to možno s CO₂-jem, takrat pa tega še ni bilo. Razmišljali smo tudi kot mladi kemiki, kakšno snov bi mi na odru zažgali, da bi se vse zakadilo, hkrati pa ne bi celega gledališča zastрупili. Potem smo prišli do pregovora, da nekaj izgine kot kafa. Nato smo iskali, kje bi se ta kafa lahko dobila. Iskal sem po vseh možnih trgovinah, seveda je niso imeli. Na koncu sem jo dobil v lekarni, v majhni škatlici, za katero so rekli, da je to kafa. Seveda sem pred predstavo moral preizkusiti, če deluje, zato sem na domačem dvorišču to zažigal, ampak se ni nič zgodilo. Potem tudi na predstavi ni bilo tega efekta, ampak je bila vseeno zelo v redu in smešno.

Zdenka Mahnič

Najbolj mi je ostala v spominu anekdota, ki pa v bistvu ni tako prijetna. Ko sem bila v tretjem razredu, smo imeli za osmi februar šolsko predstavo. Ker sem hodila v glasbeno šolo in igrala prečno flavto, bi morala na razredni proslavi nastopati. Flavto sem na dan proslave pozabila doma, stanovala pa sem pet kilometrov od šole. Učiteljica me je »prosto po Prešernu« poslala domov po flavto. Pa ne vem, če sem se vrnila do konca pouka, ker je bila pot kar dolga. Ta anekdota mi je ostala v spominu, ker sem imela občutek, da se mi godi krivica.

Judita Bradač

Ena zelo zanimiva je bila, ko smo ob koncu pouka odšli k našemu razredniku peč palačinke, in sicer ob desetih zvečer, nenajavljeni. Bil je zelo presenečen in smo res potem pekli palačinke. Ampak, kaj je povezano s to anekdoto? Da smo se zdaj spet srečali s tem našim razrednikom in

smo mu letos ob štiridesetem letu spet ušpičili ravno tako neumnost.

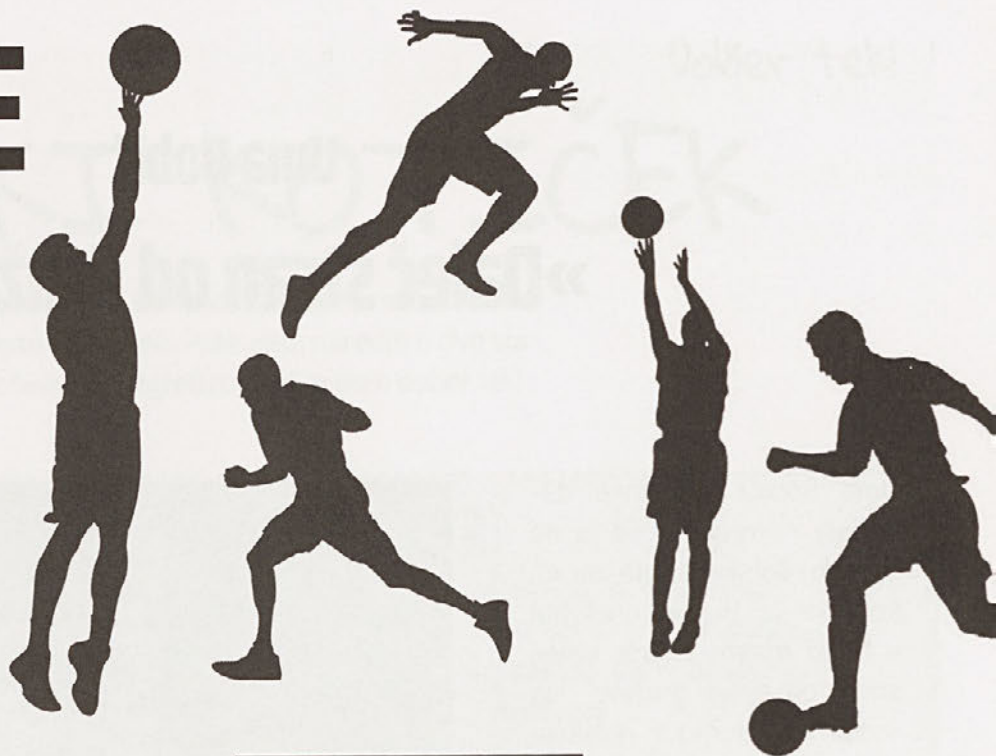
Petra Nograšek

Najraje povem anekdoto iz tretjega razreda. Imeli smo učiteljico, ki nam je dala veliko življenjskih modrosti in naukov. Vsakodnevno sta bila dva druga učenca dežurna, da sta odšla za njo v trgovino. Dala nam je tudi ključ in kar smo nakupili, smo odnesli tudi k njej domov. Če bi to danes jaz sama naredila, bi mi verjetno pomahali v slovo in rekli: »S službo ste zaključili.« Takrat pa to ni bilo nič nenavadnega in mi smo se iz tega veliko naučili.

*Polona Moretti, Ema Oberstar,
Sara Geršič, Maša Mesojedec,
Nel Hočevar Nahtigal*

ŠPORTNE NOVIČKE

OBČINSKA TEKMOVANJA

KOŠARKA

- 1. mesto - mlajši in starejši učenci
- 1. mesto - mlajše in starejše učenke

NOGOMET

- 2. mesto - mlajše učenke
- 1. mesto - mlajši učenci

ROKOMET

- 2. mesto - starejše učenke
- 2. mesto - starejši učenci

JESENSKI KROS

- 1. mesto
Marija Klara Cimermančič (2004)
- 2. mesto
Tilen Kovačič (2005)
Klara Ostojič (2004)
- 3. mesto
Maks Mlakar (2004)
Maja Košmrlj (2003)
Aljaž Macedoni (2003)

ODBOJKA

- 3. mesto - starejši učenci

PODROČNA TEKMOVANJA

VELESLOM

- 2. mesto - mlajše učenke in učenci (ekipno)

KOŠARKA

- 1. mesto - mlajši in starejši učenci
- 1. mesto - mlajše in starejše učenke

ATLETIKA EKIPNO

- 1. mesto - učenke
- 2. mesto - učenci

DRŽAVNA TEKMOVANJA

ATLETIKA EKIPNO

- 2. mesto - učenke
- 6. mesto - učenci

KOŠARKA

- Starejši učenci - finale zahod
- Starejše učenke - polfinale
- Mlajše učenke in učenci - četrtfinale

ŠAH

OBČINSKO POSAMIČNO PRVENSTVO

- Starejša dekleta (do 15 let)
- 1. mesto - Nina Knoll, 9. b
- 2. mesto - Ivana Horvat, 8. c

- Mlajši fantje (do 12 let)
- 4. mesto - Aleksa Pavičević, 6. a

PODROČNO POSAMIČNO PRVENSTVO

- Starejša dekleta (do 15 let)
- 2. mesto - Ivana Horvat

EKIPNO STAREJŠA DEKLETA

- Nina Knoll, Ivana Horvat in Franja Horvat
- 1. mesto na občinskem ekipnem tekmovanju
- 1. mesto na področnem ekipnem tekmovanju
- 7. mesto na državnem ekipnem tekmovanju

Uma Bobić

»Daleč stran od družine«

Uma Bobić je učenka devetega razreda, ki se je na začetku šolskega leta zaradi košarke iz Bosne preselila v Novo mesto. Sama, daleč stran od svoje družine, živi v dijaškem domu in obiskuje našo šolo. Glede na to da, v Sloveniji živi le malo časa, že zelo dobro obvlada slovenščino in je lahko zgled mnogim učencem.

■ **V Slovenijo si prišla zaradi košarke ... Kdaj in zakaj si jo sploh začela igrati in kako te je pot prinesla v Slovenijo?**

Košarko sem začela igrati, ko sem bila stara 8 let. Nad njo me je navdušil moj brat, ki jo tudi sam trenira. Ko sem bila s svojo ekipo na turnirju v Celovcu, katerega se je udeležila tudi Krka, sem igrala zelo dobro in tako bila sprejeta v Košarkarski klub Krka in odšla v Slovenijo.

■ **Živiš daleč stran od doma, v dijaškem domu, brez staršev. Kako se znajdeš in počutiš?**

Na začetku mi je bilo težko, saj sem pogrešala svojo družino. Čez čas sem se navadila, a kljub temu še vedno pogrešam prijatelje in družino.

■ **Si se težko navadila na Slovenijo in slovenski jezik?**

Na jezik sem se z lahkoto navadila, saj so mi pri tem pomagali trenerji in soigralke.

■ **Kaj pa slovenščina, ti dela veliko težav?**

Ne dela mi veliko težav, saj je podobna bosanščini.

■ **Večino svojega prostega časa zapolniš s košarkarskimi treningi in tekmovanji. Kaj pa še rada počneš, kadar si prosta?**

Ko sem prosta, grem rada v kino, pojem in se družim s prijatelji.

■ **Kako ti je všeč na naši šoli? Se naša in bosanska šola zelo razlikujeta?**

Zelo sem vesela, da sem prišla na vašo šolo. Na njej mi je zelo lepo, saj je šola bolj opremljena in ima boljše pogoje za učenje. Glavna razlika med šolama pa je po mojem mnenju obnašanje učencev in učiteljev.

Maša Mesojedec, 9. a

KUHARSKI KOTIČEK

Vsake nekaj časa si lahko privoščite kaj sladkega. Če imate spretno prstke in dober okus za sladice, vam bosta ta dva recepta zelo všeč. Poskusite narediti ti dve sladici in videli boste, da imam prav. Pa še čudovito izgledata. Želim vam dober tek!

KAKAVOVE KOCKE S KOKOSOM

SESTAVINE:

- 4 jajca
- 1 dl olja
- 1 dl vode
- 1 pecilni prašek
- 1 vanilijev sladkor
- 170 g moko
- 30 g kakava
- 200 g sladkorja (uporabila sem ga polovico)

NADEV:

- 400 g kisle smetane
- vanilijev sladkor
- 100 g kokosa

PRIPRAVA: Ločimo beljake in rumenjake. Iz beljakov stepemo sneg. Rumenjake, sladkor, olje in vodo zmešamo, dodamo moko, pecilni prašek in kakav. Nazadnje počasi vmešamo še sneg in maso razporedimo po pekaču. Skupaj zmešamo nadev in ga z žličko razporedimo po kakavovi masi. Damo v ogreto pečico na 180 stopinj za (vsaj) 35 minut.

OVSENE PLOŠČICE

Tole je zdrava poslastica, ki si jo lahko privoščite brez slabe vesti. Ovsene ploščice lahko vzamete na kakšen izlet, zagotovo so bolj zdrave kot Frutabela!

SESTAVINE:

- 300 g drobnih ovsenih kosmičev
- 130 g bele moko
- pol stroka vanilije
- pol žličke cimeta
- žlička pecilnega praška iz vinskega kamna
- ščepec soli
- 10 jedilnih žlic agavinca sirupa
- 130 g kokosove maščobe
- 5 žlic slivove marmelade

PRIPRAVA: Pečico segrejemo na 180 stopinj. V večji skledi dobro zmešamo ovsene kosmiče, moko, izpraskano sredico vanilije, cimet, pecilni prašek in sol. Kokosovo maščobo stopimo. Skupaj z agavinim sirupom jo prilijemo k suhim sestavinam. Maso z leseno žlico mešamo toliko časa, da so vsi kosmiči napojeni. Pekač namastimo s kokosovo maščobo. Vanj naložimo polovico mase. Z mokrimi dlanmi jo pritisnemo ob dno in enakomerno pogladimo. Po njej namažemo marmelado. Preostalo maso nadrobimo po vrhu in zgladimo z moko lopatico. Pečemo pol ure. Pustimo, da se ploščice popolnoma ohladijo v pekaču.

USTVARJALNI KOTIČEK

Sponke iz reciklirane plastike

Za sponke potrebuješ:

- plastiko, ki ima na sebi oznako 6 v trikotniku
- škarje
- črn alkoholni flomaster
- steklen kozarec z ravnim dnom
- varnostne zaponke
- lepilo
- lak za nohte (ni obvezno)

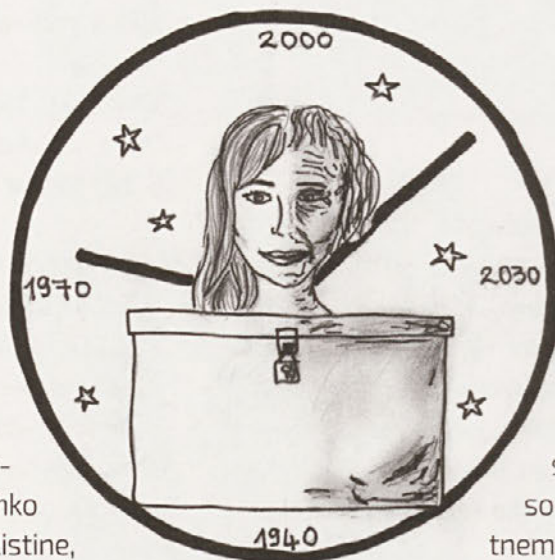
1. Na čisto ravno plastiko (plastika mora biti številka šest, drugače se v pečici ne bo skrčila) nariši izbrani motiv, ki ne sme biti premajhen, saj se plastika v pečici zelo skrči.
2. Ko na plastiko narišeš zaželeni motiv, ga obreži in postavi na pekač, prekrit z aluminijasto folijo. Pečico ogrej na 175°C.
3. Ko je pečica ogreta, vanjo položi pekač in ga opazuj, saj se bo plastika kmalu za tem začela krčiti in zvijati.
4. Ko se plastika neha krčiti, pekač previdno vzemi iz pečice in sponke čim hitreje poravnaj z ravnim dnom steklenega kozarca. Če sponk ne boš dovolj hitro poravnal, se lahko zgodi, da ostanejo zavite.
5. Ko se sponke ohladijo, lahko hrbtno stran pobarvaš z lakom za nohte.
6. Ko se lak za nohte popolnoma posuši, pa na hrbtno stran nalepi še varnostno zaponko.

- ! Pri izdelavi sponk bodi previden, saj se lahko opečeš.
- Sponke je najbolje peči v dobro prezračevanem prostoru.

Maša Mesojedec, 9. a

Kapsula

Kapsula je stvar, ki jo po navadi zakopljemo v zemljo, skrijemo v hišo, na podstrešje ali pa jo spuštimo na dno morja. Namenjene so našim prednikom, ki jih bodo odkrili in si tako lažje predstavljali našo zgodovino. V kapsulo lahko spravimo karkoli – pisma, denar, listine, najljubše predmete, slike, zemljevide in podobno. Na svetu je bilo že mnogo odkritih kapsul, tudi v Sloveniji, na primer kapsula v Kopru, odkrita leta 2015, zakopana pa 1907. Eno kapsulo je našel tudi električar na gimnaziji v Kranju. Bila je ujeta v steno. V kapsuli s kranjske gimnazije pa so poleg revij in časopisov s konca 19. stoletja našli še časnika Slovenec in Slovenski narod, skrivali so se še usnjen mošnjiček z dvema zarjavelima gumbkoma in nekaj avstro-ogrskih kovancev, več računskih zaključkov mestne hranilnice v Kranju, poročila odbora dijaške kuhinje, vrečko lekarne pri Sv. Trojici v Kranju, vabilo na slavnostno otvoritev

Neža Bobnar, 9. b

novega gimnazijskega poslopja ter spomenico in fotografijo Kranja.

Prav tako so kapsulo zakopali tudi v novi zvonik Frančiškanske cerkve v Novem mestu. Vanjo so dali nekaj denarja, zapis o trenutnem županu in drugih malenkosti.

Tudi v našem razredu smo pri pouku zgodovine zakopali časovno kapsulo. To bomo izkopali, ko bomo v devetem razredu. Najprej smo morali v kapsulo seveda položiti stvari, ki nas bi čez 4 leta nasmejale in spomnile na šesti razred. Kapsula je bila zelo hitro polna, saj nas je to delo veselilo. V petek, dan pred krompirjevimi počitnicami, smo kapsulo zakopali. Poiskali smo primerno mesto v okolici šole, kar sploh ni bilo tako zelo težko. Pri hišniku smo si sposodili lopato. Skopali smo luknjo, vanjo smo položili kapsulo in se od nje poslovili. Komaj čakam deveti razred, da jo bomo izkopali in si pogledali, kaj smo vanjo spravili.

Tisa Božič, 6. b

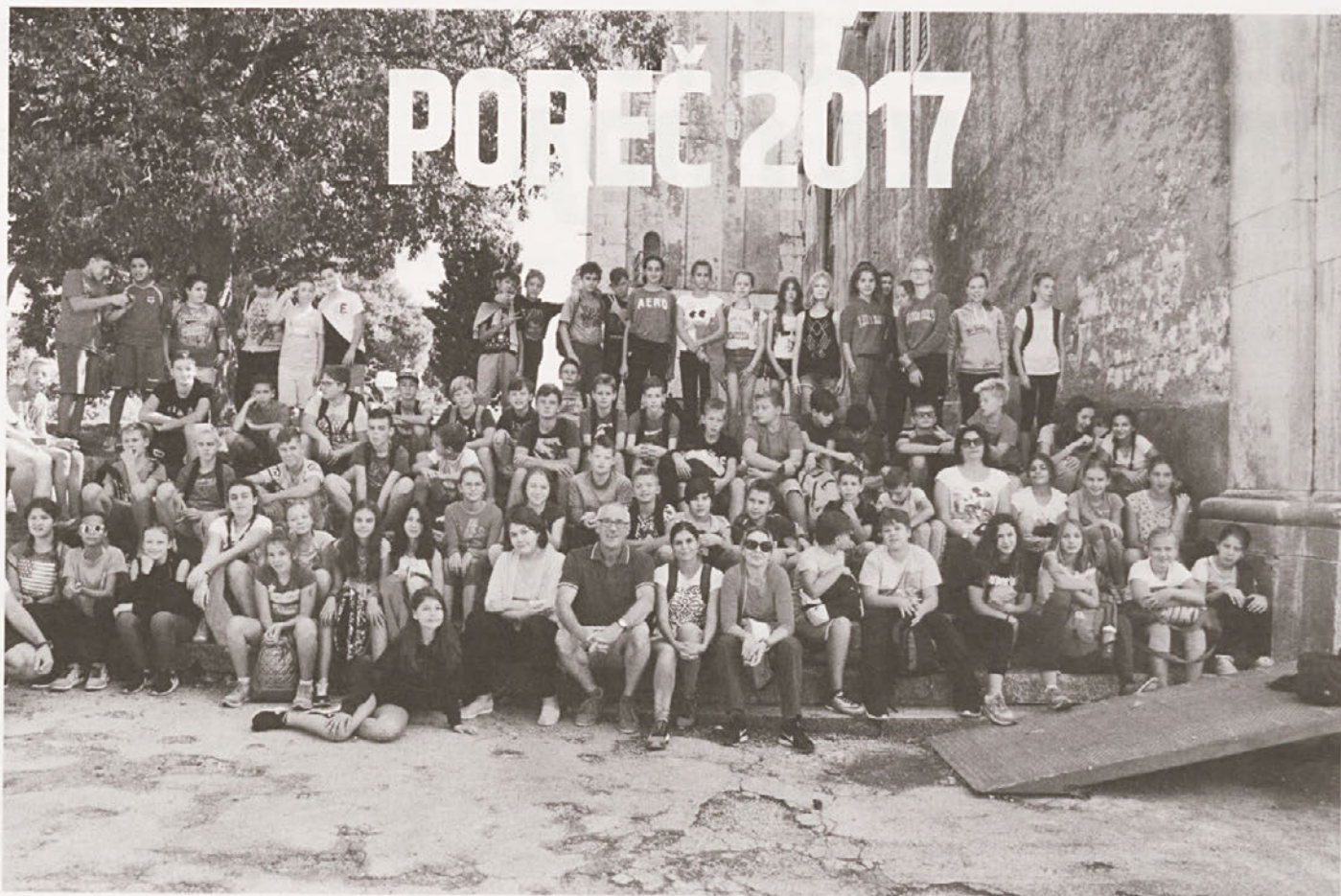
ŠOLA V NARAVI – KRAJNSKA GORA

12. marca je bil za vse šestošolce in d razreda prav poseben dan. Nihče ni šel v šolo s šolsko torbo, temveč s kovčki in smučmi. Šli smo v šolo v naravi v Center šolskih in občolskih dejavnosti v Kranjski Gori. Pot je minila hitro, saj smo bili vsi že zelo neučakani. Vsak dan smo dopoldne smučali na smučišču v Kranjski Gori, ki je bilo nekaj metrov stran od našega doma. Vsak dan pa smo imeli tudi popoldanske dejavnosti. Najbolj mi je bil zanimiv tek na smučeh. Pretekli smo približno 5 kilometrov. Imeli smo tudi pohod po Kranjski Gori, izdelovali smo origami laboda in poslušali predavanje o nesrečah, ki se lahko pripetijo na smučišču. No, brez zapletov ni šlo. Zbolelo je kar 6 učenk iz d razreda in prav vse so morale domov. Zvečer pa se je dogajalo vse mogoče. S puncami, ki so bile z mano v sobi, smo se kar dolgo pogovarjale, a po nekaj napornih dneh smo prej zaspale. Fantje pa so podnevi ves čas trkali na naša vrata. Zadnji večer je morala vsaka soba pripraviti neko točko. Moram priznati, da so bile nekatere prav smešne, druge pa prav nič. Pohvaliti moram tudi kuharice, ki so nam vsak dan pripravile odlične obroke. Zagotovo se že veselim nove šole v naravi, ki nas čaka že septembra.

Lina Gošnik, 6. c

POREČ 2017

Učenci 7. r. smo se septembra, tako kot veliko generacij pred nami, odpravili v šolo v naravi v Poreč. Ko smo v jutranjih urah prispeli, je deževalo, vendar nam to ni uničilo razpoloženja. S seboj smo imeli natikače, kopalke, brisače in maske, vendar smo jih zelo malo uporabljali, saj je bila voda mrzla in nenehno je deževalo. Ko je za nekaj časa dež ponehal, smo se zunaj žogali, lovili in pogovarjali. Če nas je dež pregнал, pa smo notri igrali razne družabne igre. Skoraj vsak večer smo imeli zanimive športne dogodivščine. Naša šola v naravi je potekala ravno takrat, ko se je odvijalo evropsko prvenstvo v košarki, tako da smo zagreti navijači ostali malo dlje budni in navijali tako glasno, da je na koncu Slovenija osvojila naslov evropskih prvakov. Tudi ko smo se z avtobusom vračali domov, je bilo živahno, saj smo celo pot peli.

Nika Barbo, 7. c

ŠOLA V NARAVI –

Učenci 6. a in 6. b smo letos odšli v zimsko šolo v naravi v Bohinju. Vsako dopoldne smo se z gondolo odpravili na Vogel smučat, popoldne pa smo imeli različne aktivnosti v naravi, na primer tek na smučeh, krpljanje, sprehod v dežnih plaščih ... Imeli smo tudi dve poškodbi, zvin roke in kolena. Že prvi dan po večerji pa smo odšli na nočni sprehod z lučkami. Zvečer smo se dekleta kar dolgo pogovarjala in učiteljica nas je morala vsak večer opozarjati. Vsak dan smo imeli ocenjevanje sob in jutranjo telovadbo. Izdelovali smo tudi pisma za starše. V četrtek, na zaključni večer, smo imeli večerni ples oz. zabavo do poznih ur. Zadnji dan pa je deževalo, zato smo odšli v Aqua park Bohinj. Vsi smo se zabavali in se imeli zelo fino.

Tisa Božič, 6. b

BOHINJ

Gabriela Turk Carew

»Mojstrovina iz Kanade«

Pogovarjala sem se s trinajstletno Gabrielo Turk Carew oziroma Abbey. Po narodnosti je pol Slovenka, pol Kanadčanka. Rodila se je v Kanadi, pred kratkim pa se je preselila v Slovenijo. Tekoče govori tri jezike, in sicer angleščino, francoščino in slovenščino, navdušena pa je tudi nad plesom.

- **Abbey, šolala si se v francoskem jeziku, ki je prav tako eden izmed kanadskih uradnih jezikov. Zakaj ste se s starši odločili za francosko šolo?**

Že v mladosti so opazili, da imam nekakšen dar za učenje jezikov, saj sem se med odraščanjem učila kar dva jezika, in to smo skušali čim boljše izkoristiti. Znanje francoščine mi koristi tudi, ker veliko potujemo in nekaj časa sem celo živela v Franciji.

- **Učenje v slovenščini ti gotovo povzroča težave. Kako in s čim si pomagaš, ko nečesa ne razumeš?**

Vprašam prijatelje, starše, internet. Težav imam sicer čedalje manj, ker veliko berem v slovenščini in gledam slovenske serije na televiziji.

- **Kako bi primerjala šolo v Kanadi s slovensko?**

V Sloveniji je pouk zahtevnejši in prav tako sama snov. Meni osebno je še težje zaradi jezika. V Kanadi ni odmorov, malice ali kosila. Šolska ura traja eno uro in po treh urah sledi dvourni odmor, med katerim gre večina domov na kosilo.

- **Kako se razumeš s prijatelji in kako te sprejemajo oni?**

Odnosi med ljudmi so drugačni. V Kanadi so vsi ljudje »zaprti«, med sabo niso tako prijateljski in si ne zaupajo. Tukaj imam boljše prijatelje in več se družimo.

- **Kako sprejemaš in razumeš okolico v Sloveniji?**

Podnebje je popolnoma drugačno, toda teden v februarju z veliko snega me spominja na zimo v Kanadi. Ljudje tu so zelo dobrosrčni in prijazni. Zelo lepo sprejemajo tujce in zdi se mi, da se z lahkoto vklapljam v okolico.

Nina Črtalič, 8. b

#MODA poletje 2018

KONEC POGLAVJA

Končno! Bliža se konec šolskega leta, kar pomeni začetek poletja. Je pa tudi začetek za nas »devetarje«, kar pomeni, da moramo imeti tudi zaključek. Najbrž ste že ugotovili, da se bliža valeta. Obleka za valetu je za dekleta ena najtežjih odločitev. To leto je leto preprostosti in skrivnostnosti. To pomeni enobarvne obleke s kristalčki, bleščicami, čipkami ali pa malimi vzorci. Enako velja za nakit, ki naj bo preprost (npr. verižice, uhani, zapestnice, prstani ...), vendar zanimiv. Za konec si dekleta lahko seveda privoščimo čevlje s petko, ki naj se ujemajo z nakitom. Seveda pa ne smemo pozabiti na naše plesalce. Fantje ponavadi izberejo krajšo pot in oblečejo, kar je najbolj udobno. Imajo prav, zato naj se ne obremenjujejo z ujemanjem stila s plesalko. Nasvet: če ste v dilemi, izberite znano. Črna, modra, rdeča ali katera koli srajca, ki vam je všeč, črne kavbojke in izvirni metuljček. Zdaj pa pojdemo v najlepši čas v letu. Poletje!

POLETJE

ONA

Poletje 2017 je bilo osredotočeno predvsem na pastelne barve ter modo iz devedesetih. To poletje pa bo žarelo od živahnih barv. Prav ti bodo prišle rdeče, rumene, oranžne ter temno zelene majice različnih krojev. Nazaj se vračajo "off the

shoulder" majice ter obleke. Če res obožuješ modo, moraš imeti v omari vsaj en kombinezon. Ampak počakaj, preden si ga greš kupit, moraš vedeti, da so to poletni kombinezoni, ne zimski. So odlični za prireditve in zabave ali pa za piknike, ker so elegantni, a nihče ne bo vedel, da v svoj izgled nisi vložila veliko dela. Če si v dilemi, obleci kombinezon ter ga kombiniraj s svojimi najljubšimi čevlji. Vsekakor pa ne smeš pozabiti na eleganco. V mislih imam bluže nevtralnih barv z odprtim hrbtom. Če pa iščeš "casual" ali "basic look", se lahko zaneseš na svetovno znane manekenke, ki svetujejo valovite lase, enobarvne majice, hlače z visokim pasom, najljubše All starke ter naraven make up.

»The best color in the world is the one that looks good on you.«

Coco Chanel

#MODA #MODA #MODA #MODA

ON

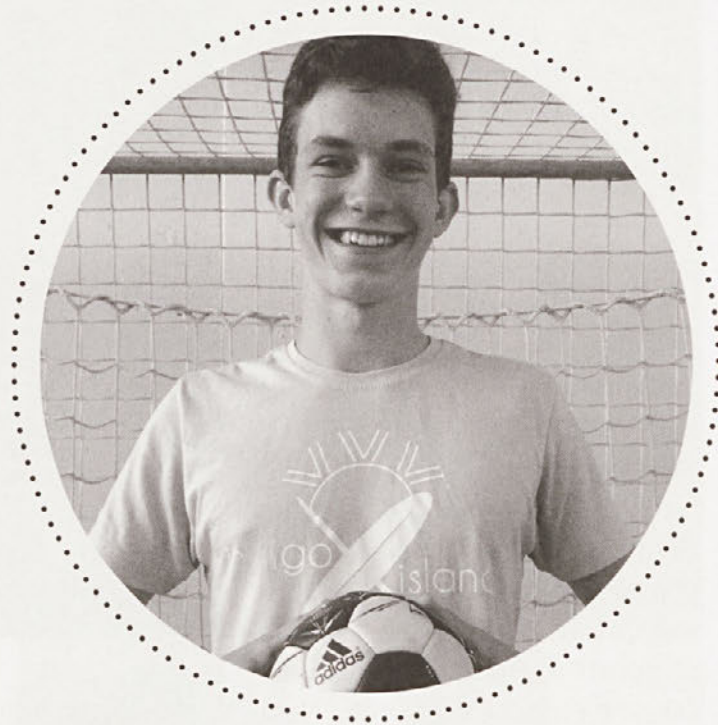
Letos imajo fantje odprto pot, kar se tiče mode. Končno smo se znebili stereotipov o tem, da se fantje ne morejo modno obleči. Zanimive so majice z različnimi napisi ter sporočili. Če pa ne veste, kaj obleči, so vedno priročni "hoodyji", modri ter črni raztrgani džekiji in hlače različnih dolžin. Uporabni bodo tudi barvasti nahrbtniki. Ne pozabite, če vam to ni všeč, ne boste nikoli zgrešili z običajnimi športnimi oblačili in obutvijo.

Nikoli ne pustite nikomur reči, da se oblačite čudno ali staromodno ali pa otročje. Nosite to, v čemer se počutite najbolj samozavestno. Samozavest in nasmeš sta najboljša dodatka, ki ju lahko nosite. Ne bojte se k svoji garderobi dodati nekaj, česar sicer ne bi nikoli oblekli. Naučite se eksperimentirati z različnimi stili in tako boste na koncu našli tudi sami sebe.

Neža Bobnar, 9. b

Miss & Mister 9. RAZREDA

Med seboj smo različni, eni veliki, drugi majhni, eni modrooki, drugi rjavooki ... A zunanji videz ni vse. »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem,« je dejal že Mali princ. Upamo, da so osmo- in devetošolci, ki so glasovali za miss in mistra 9. razreda, vsaj malo upoštevali tudi notranjost in ne le zunanjšega videza. Pa si oglejmo lestvici.

MISS:

- 1. Ana Siročič (20 glasov)**
2. Neža Bobnar (16 glasov)
3. Lana Kastelic (15 glasov)

MISTER:

- 1. Rok Muhič (15 glasov)**
2. Elton Rustemi (12 glasov)
3. Maj Gros (10 glasov)

Lara Golob

> POTOPIS

Bali, otok bogov in templjev

Bali je otok vulkanskega izvora v Indoneziji in je s svojimi 4 milijoni prebivalcev upravna provinca Republike Indonezije. Otok je znan po zanimivih verskih obredih, templjih in plesih. Od sedemdesetih let se na Baliju bliskovito razvija turizem. Na otoku prevladuje hinduistična vera. Z letališča Zagreb smo se z letalom odpravili proti Baliju, vmes smo v 12 urah leta presedli v Dohi in leteli do Jakarte, od tam pa na Bali. Na otoku smo se srečali s sedmimi urami časovnega zamika, kar nas je zelo utrudilo in zmotilo naš običajen ritem. Že na letališču nas je čakal prijeten sprejem predstavnika tamkajšnje turistične agencije, ki nas je presenetil z venčkom cvetja. Venček smo si nadeli okoli vratu. Nato smo se s taksijem odpeljali proti hotelu. Med vožnjo, ki je zaradi gostega prometa trajala zelo dolgo, sem imela čas občudovati številne kipe in templje. Zdelo se mi je, da mestu vladajo duhovi.

Prvi dan je bilo pravo razvajanje v čudovitem hotelu z bazenom. Tudi v okolici so se vrstili hoteli, kot da med sabo tekmujejo. Čeprav je bil prednovoletni čas, otok ni bil okrašen, kot so evropska mesta, saj pri njih novo leto praznujejo kasneje. Domačini so prijazni in vedno nasmejani. Verujejo v različne duhove in jim vsako jutro darujejo posebej izdelana majhna darilca, ki jih je videti povsod. S tem prosijo za srečo in dobrobit. Zvečer se duhovom zahvalijo.

Vsaka hiša ima svoj tempelj z dobrimi bogovi, ki ljudi v hiši varujejo pred zli bogovi. Tempelj je pokazatelj statusa ljudi v družbi, zato ljudje vanj vlagajo veliko več sredstev kot

v hišo. Tudi mi smo si ogledali več kot šest med seboj različnih templjev. Meni najbolj zanimiv tempelj je bil Mangwi, eden najlepših in najbolj romantičnih templjev na otoku, do katerega se da priti samo ob oseki. Vsakega turista so duhovniki poškopili s sveto vodo iz svetega

izvira. Najbližji sosed templja je hotelski kompleks v lasti ameriškega predsednika Donalda Trumpa. Po Baliju smo se vozili s taksijem, ki nas je vozil od ene do druge turistične zanimivosti. Najprej smo si ogledali ročno izdelovanje tkanin z vzorci, narejeni v tehniki batik

z voskom in riževo pasto. Za nas so bile najbolj zanimive majice s tradicionalnimi vzorci. Zanimiva je bila tudi izdelava kipov, ki so v celoti iz lesa. Obiskali smo tudi riževe terase in si ogledali prav posebno predelavo balijske kave. V kavi ni nič posebnega, presenetljiv pa je postopek njene predelave. Izločijo jo iz blata živali, ki se prehranjujejo z zrnjem kave.

V svetem opičjem gozdu smo se sprehodili med številnimi opicami, ki rade kradejo turistom očala in podobne predmete. Sama sem v živo videla, kako so opice turistu pred mano snele očala in jih odnesle v svoje domovanje v starodavnem templju. Vse opice pa le niso

bile tako nadležne. V sosednjem gozdu so bile prijazne opice, ki so se pustile božati in hraniti. Napravila sem kar precej fotografij z opicami in ogromnim netopirjem. Naj vam zaupam, da je na mojem krilu nastala lužica, ki jo je očitno naredil netopir ... Še sreča, da sem pred tem dobila krilo, ki ga imajo pripravljene za obiskovalce za fotografiranje. Iskreno mislim, da se to ne zgodi prav vsakemu.

Že pred potovanjem na Bali sem se bala srečanja s kačami, saj sem na internetu prebrala, da na otoku živijo najbolj strupene kače na svetu. V prvih dneh bivanja na otoku nisem videla nobene kače, zato sem strah opustila. To pa se je krepko

spremenilo pri prvem plavanju v morju, ko je kača plavala ob meni. Tako se je nehala zgodba o plavanju v morju.

Na Baliju smo doživeli utrip srečnih in zadovoljnih ljudi, imela sem občutek, da je življenje na čudovitem otoku, polnem raznovrstnih živali in čudovitih tempeljskih mojstrov, za trenutek obstalo. To je bil čas, ko smo se poglobili vase in se prepustili objemu lepote otoka.

Aleksandra Judež, 9. b

Šrilanka *dežela nasprotij*

Šrilanka je ena tistih držav, ki te osupne na dva načina: po eni strani ima dih jemajoče poglede, prijazne ljudi, prelepo arhitekturo in izjemne naravne bisere. Po drugi strani pa je, kot bi vstopil v novo dimenzijo, nov svet. Revščina, onesnaženost in krivice spremljajo domačine na vsakem koraku. Res si želim, da bi lahko o tej krasni deželi napisala vse lepo, ampak se mi zdi, da površen opis tu ne pride v poštev. Tako se me niso najbolj dotaknili prelepi razgledi in na splošno vse stvari, ki jih kot turist vidiš. Kot pa sem kar hitro ugotovila, je to zelo površen opis Šrilanke. Naš vodič, ki je domačin, nam je pokazal tudi stvari, ki se skrivajo za fasado.

Potovali smo z dvema letaloma v obe smeri. Prestopali smo v Dohi, kjer imajo na letališču skoraj na vsakem koraku čokoladnico, tako da se nisem pritoževala nad razgledom. Žal sem samo gledala, ker so cene resnično astronomske. Ko smo prispeli, pa nas je čakal naš vodič z imenom Samantha. Po dolgi poti smo bili vsi seveda takoj za hotel. Takoj zjutraj pa smo šli »novim dogodivščinam naproti«, kot rada reče moja mami.

Vseskozi so naše potovanje spremljali templji (predvsem budistični), Šrilančani so namreč izjemno verni ljudje. Presenetilo me je, da so turisti izjemno dobrodošli v templjih, seveda dokler spoštujejo njihove običaje in kulture. V templjih poteka tudi neke vrste verouk – vsako

nedeljo, presenetljivo veliko otrok pa se uri tudi za menihe. Vsi templji so lepo okrašeni, že malo kičasti, predvsem pa dišijo po svežem cvetju. Le-tega vsak dan prinaša množica domačinov in turistov. Gre za lotosov cvet, ki predstavlja spokojnost in je sveti simbol. Vsi templji so različni med sabo, moj najljubši je bil tako jamski. Nanj smo se povzpeli po precej stopnicah, pa tudi razgled je bil odličen. Ob poti pa seveda ne smejo manjkati smeti. Že takoj prvi dan sem opazila, da je dežela prenaseljena in onesnažena. Sem pa pričakovala, da bodo imeli nekaj več spoštovanja do narave, na katero so lahko ponosni. Kljub vsemu se mi zdi kaplja čez rob, da tako onesnažujejo na kraju, ki ga častijo in spoštujejo. Skratka, poleg templjev so nas na poti žal spremljale tudi smeti.

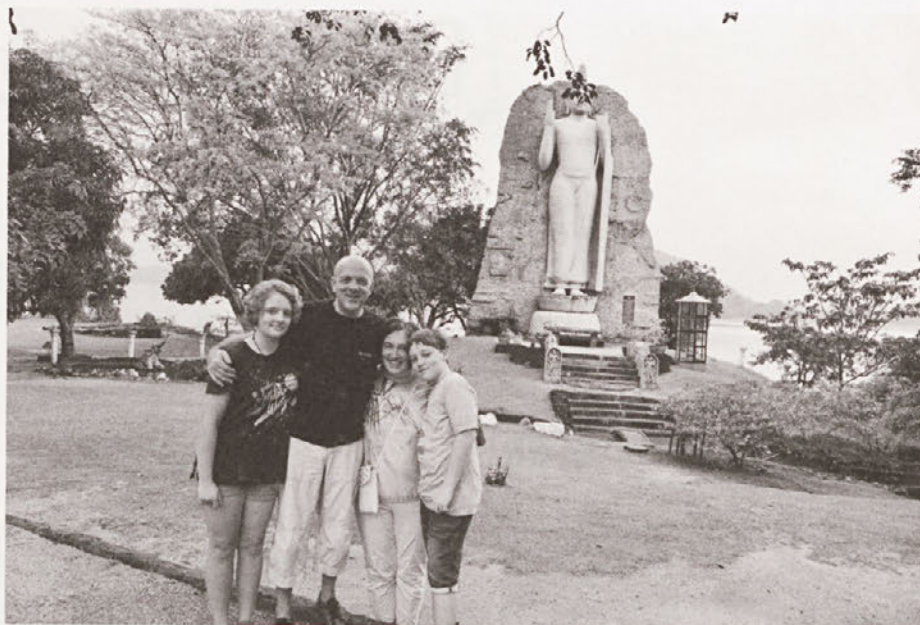
Ogledali smo si tudi nekaj razvalin starih mest ter svetišč. Vsa so izredno lepa in presenetljivo dobro ohranjena. Tam nas je tudi prvič ujel dež. S tem mislim, da je lilo in da smo bili premočeni kljub dežnikom in jaknam. Seveda to tam ni nič takega: »Mala plohica, kaj pa je to takega?« Ko se je zילו, smo normalno nadaljevali pot do, po mojem mnenju ene izmed lepših atrakcij, skale Sigiriya. Gre za okoli 200 m visoko skalo, na vrhu katere so razvaline impresivnega mesta s prekrasnim razgledom. Mesto je gradil kralj Kasyapa in ga izbral za prestolnico. Do vrha se pride po stopnicah, stopnicah in potem je na koncu še malo stopnic. Gotovo to ni izlet za tiste, ki se bojijo višin. Mi smo imeli še dodatno smolo, ker je pred tem in med vzponom deževalo in je bilo vse precej spolzko. Na koncu pa

mislim, da je bilo vredno zaradi razgleda, čeprav je bilo megleno.

Še ena zanimiva izkušnja je bil ogled tovarne čaja in polj čajevca. Spet so bili razgledi prekrasni. Domačini ta predel imenujejo tudi »mala Anglija«, ker se vreme spreminja vsakih pet minut. To smo videli tudi sami, imeli smo vse od sonca do megle in še kaj vmes. Na koncu smo čaj tudi poskusili in tako smo zaključili našo čajno avanturo.

Vseskozi smo spoznali prijazne domačine, ki radi delijo svoje zgodbe in zanje o kulturi, na katero so tako ponosni. So izredno hvaležni ljudje in radi pomagajo. Tako smo obiskali tudi lokalno šolo, ki jo obiskuje 200 učencev. To sploh ni stavba, ampak bolj samo s streho pokrit prostor. Velika je za približno polovico naše avle. Imajo štiri razrede in okoli sedem učiteljev, ki otroke učijo od matematike do angleščine ter maternih jezikov. Šola je okrašena z vsemi mogočimi likovnimi izdelki učencev. Kljub majhnosti in revščini sem se počutila dobrodošlo, ker so nas sprejeli z veseljem in se zanimali o naših šolah. Letos praznujejo srebrni jubilej, ki se ga zelo veselijo. Njihova šola ni prav nič podobna našim šolam. Vsi so zadovoljni, da

šolo sploh imajo, hvaležni so vsem, ki jim podarijo kakšno barvico, teh pa žal ni veliko. Izmenjali smo tudi naslove, tako da jim bomo poslali preveden potopis ter slike. Bila je ena izmed boljših izkušenj, ker te malo postavi na trdna tla in spoznaš, da smo si vsi zelo podobni, čeprav prihajamo iz različnih okolij. Krasna izkušnja je bil tudi obisk slonje sirotišnice. V bistvu rešujejo slone, ki zaradi različnih razlogov ne bi mogli preživeti v naravi. Za njih zelo lepo skrbijo in jih kasneje tudi izpustijo v naravo. Nedaleč stran pa imajo še en slonji center, kjer lahko slone nahraniš in jih tudi jahaš. Ima-

jo tudi manjši muzej, kjer so zbrani podatki slonov, ki jih imajo. Mi smo slone najprej nahranili, potem smo naredili en krog na hrbtu slonice. Naši slonci je bilo ime Lakshmi in je bila izredno mirna ter prijazna žival. Definitivno ena izmed mojih najljubših izkušenj.

Šrilanka je tako dežela z veliko naravnimi biseri, pa tudi z veliko revščine, onesnaženosti in lakote. Mnogo ljudi nima zdravniške oskrbe, nima dostopa do pitne vode in šol. Je izredno onesnažena in še vedno veljajo predsodki in pravila, ki v Evropi ne veljajo že nekaj časa. Od dogovorjenih zakonov ter tega,

da je veliko žensk še vedno lahko samo doma in jim ni zagotovljeno šolanje. So izredno verni, kar jih včasih po mojem tudi malo ovira na poti do boljšega razvoja države. Imajo pa zelo prijazne in tople ljudi, ki so zadovoljni s tem, kar imajo in pač uživajo življenje takšno, kot je. To je dežela velikega potenciala, ki pa se ga bodo še morali naučiti razviti in izkoristiti.

Nina, 9. b

Pogumno pero

POJDI

Stojim.
In se bojim ...
iti naprej.

V koraku ...
s časom.
Je vse.

Je jeza.
Je žalost.
Obup.

In se bojim
tega,
kar bo.

Nekoč,
nekje,
ko mene več ne bo.

Ostati ...
na gladini reke ...
trenutkov.

Tok,
ki odnaša vse.
Čas.

In grabiš,
trenutke.
Bežijo.

Nočejo ostati.
Ko bi jih le lahko ...
zamrznil.

Mraz,
ki reže.
Do kosti.

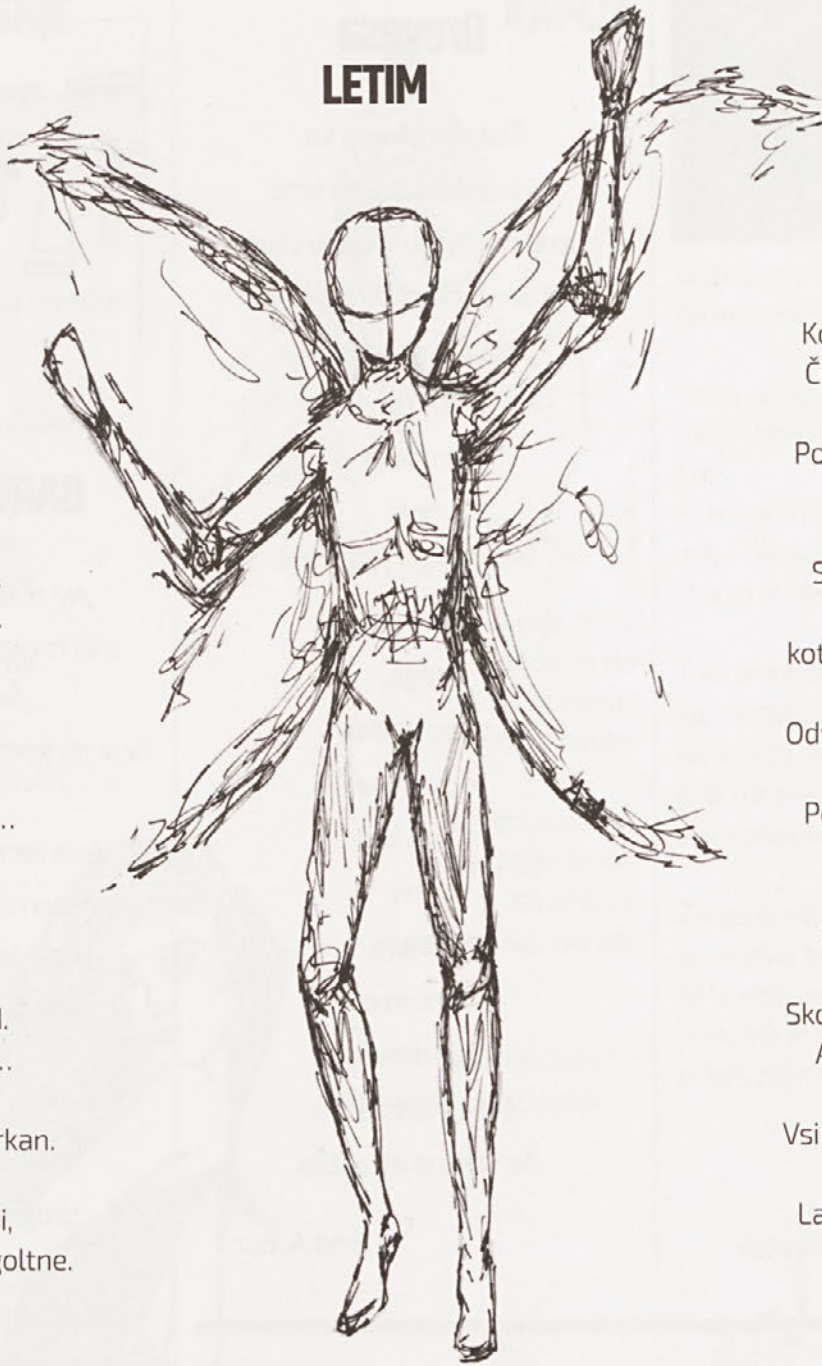
Rezilo ...
časa ...
je urni kazalec.

Stojim.
In se bojim
tega, kar bo.

Nekoč,
nekje,
ko mene več ne bo.

Amika Zoja Jelič, B. c

LETIM

Stojim.
Na robu.
Na vrhu.
Pečina.

Tema.
Pod mano.
Nad mano.
Povsod.

Za mano
je tema.
Nad mano ...
nebo.

Nebo.
Je temno.
Brez zvezd.
Kot morje ...

Ga razburka orkan.
Ne vem,
kaj se zgodi,
ko me tema pogoltne.

Se bliža.
Grozeč kot noč,
ki me obdaja.
Povsod.

Že čutim
mrzel dah
smrti,
ki vodi v prepad.

Za mano že čutim.
Vrtinec iz solz,
mrzlih kot led.
Vročih kot ogenj.

Strah.
Panika.
Za mano orkan.
Pred mano je smrt.
Ne vem.
Kaj naj?
Kaj si izberem?

Začutim.
Ogenj.
V sebi
gorim.

Kot na grmadi.
Čutim vrtinec.
Za mano.
Požira me vase.

Boli.
Solze in kriki.
Drugače,
kot bolelo je prej.

Odvijam povoje ...
življenja.
Pod njimi so ...
krila.

Se odločim.

Skočim in padam.
A me ne boli.
Čutim.
Vsi strahovi so šli.
Moje telo.
Lahko kot perje.

Letim.

Pristanem.

In spet.

Stojim.
Na robu.
Na vrhu.
Pečina.

Letenje ne mine.

Amika Zoja Jelič, B. c

Na božično noč
te pogledam v srce.
Nasmehneš se mi.

Veter zapiha,
preko širnega sveta.
Občutimo ga!

Zvezda za srečo,
ki bleščeče se smeji,
pošlje mi poljub.

Flomaster riše
po naši beli tabli.
Nariše srce.

Kot kaplja vode
se dotaknem mamice.
Dotik mi vrne.

Nika Kavšek

Drevesa

Čista in zdrava so,
mi zadolženi zanje smo.
V gozdu rastejo in v vetru vijugajo.
Žal prevečkrat se zgodi, da
jih ljudje posekamo.

A to
drevesa
boli!
Če hitro ne
popravimo
tega,
to posledice
resne ima.
Zato kar
hitro
v akcijo,
da bomo
med drevesi
čim prej doživeli
še kakšno atrakcijo.

Ema Avbar

BARVE ŽIVLJENJA

„Ne maram!“ se velikokrat
sliši iz razvajenih otroških ust.
„Še več hočem!“
če je po pomoti njihov krožnik pust.

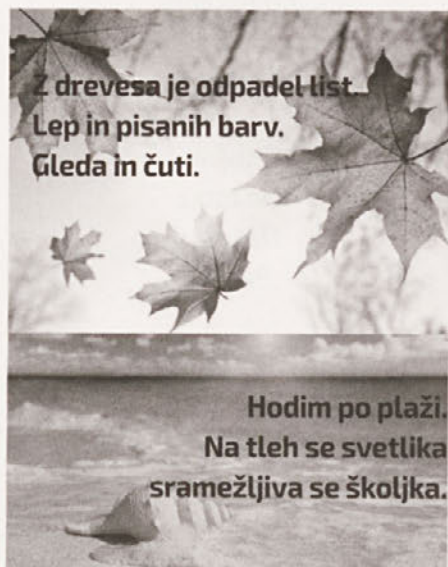
Vsak dan druga nova majica,
vsak dan se piše lepša pravljica.
Vsak dan najdražja hrana
in tista pijača, ki je v baru prva
razprodana.

Drugi na ulicah ležeči,
drugi za denar proseči,
le malo hrane bi dobili
in že od veselja bi življenje hvalili.

Brezdomci cenijo zelo
vsako krušno drobtinico močno,
razvajenim otrokom v razkošnih
vilah se pa
gnusi celo restavracija.

Življenje ima tako dve plati,
na beli se otrok razkošno smeji,
na drugi strani sveta
pa ljudi muči lakota.

Lucija Vrbinc, 7. a

Z drevesa je odpadel list.
Lep in pisanih barv.
Gleda in čuti.

Hodim po plaži.
Na tleh se svetlika
sramežljiva se školjka.

Lina Gošnik

V gozdu sanjam

o tebi, slišim, vonjam.
Samo o tebi.

Ljubezen je
treba ljubiti, da te
ne zapusti.

Jure Judež

KAJ VSE JE ŽIVLJENJE

Življenje je šola, ljubezen, pa tudi družina, precej velika modrina.

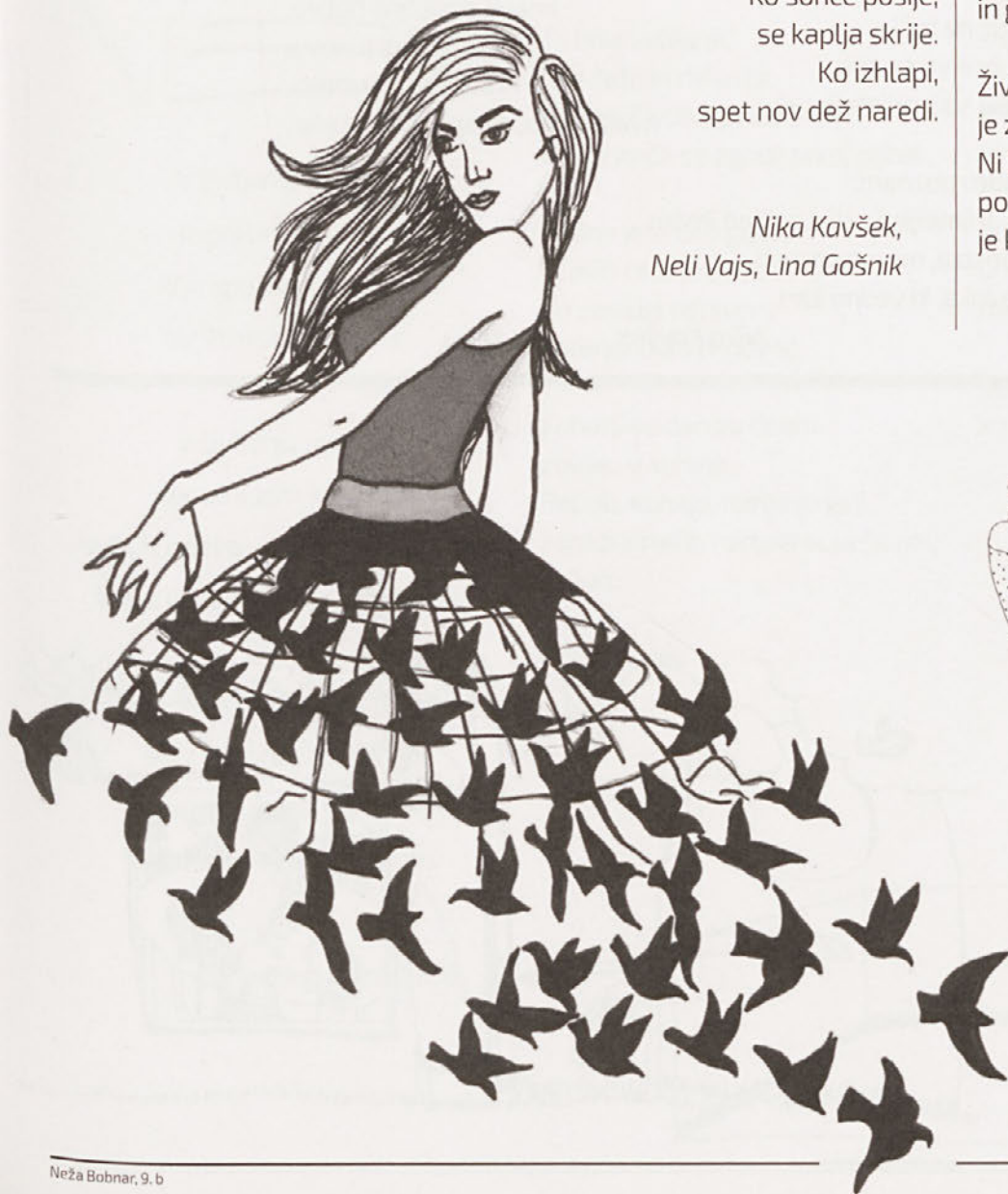
Življenje je, ko pri matematiki števila množimo in faktorje delimo.

Življenje je, ko ljubezen dobimo, pa že sestavljamo rimo.

Iz rime družina se razvije, poleg rime še otroke ovije.

Zato življenje ni le beseda, ampak zvrhana skleda.

Jerca Pavlin, 7. a

KAPLJA

Tisa Božič, 6. b

Kaplja dežja pade na tla in se razlije v potočke sveta.

Ko sonce posije, se kaplja skrije. Ko izhlapi, spet nov dež naredi.

*Nika Kavšek,
Neli Vajs, Lina Gošnik*

KOŠ, POLN SPOMINOV IN LEHOT

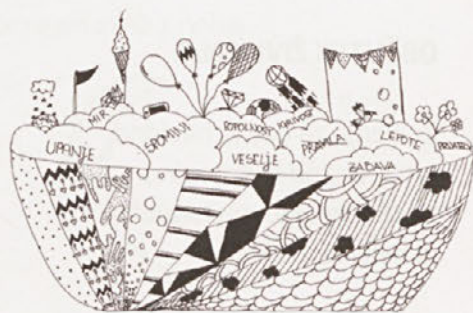
Vsako jutro, ko se zbudim, se sprašujem, zakaj še to trpim. Mama navsezgodaj kriči, učiteljica v šoli teži, da ona vse prav naredi.

Pa to ni res. Vsak lahko kdaj upihne prvomajski kres, raztrga par zaves in odide na utrgan ples. Vse to je res.

Tudi mi otroci lahko živimo tisto, kar si sami želimo. Ne vsa ta neumna pravila, ki bi rada vsakomur življenje otežila in ga popolnega naredila.

Življenje niso neka pravila, je zabava brez povabila. Ni le neka pot, popolna in brez zmot, je koš poln spominov in lepot.

Lucija Vrbinc, 7. a

Tisa Božič, 6. b

LINA

Lina moja prijateljica je,
ki vedno uči se.

V redovalnici petke šopirijo se,
njena mamica nanjo ponosna je.

Smešna, delovna, prijazna zelo,
vedno, ko snov mi ne gre, potrebujem le njo.
Za svojo zunanost lepo poskrbi,
po značaju skromna se zdi.

Ko Lini film počī,
ona nikoli solzic ne toči.
Za svoje ime ubraniti se zna,
a pomembnejša so ji prijateljstva.

Lino dovolj dobro poznam,
da vem, da za prijateljico pravi zaklad imam.
Mi svinčnike posoja, mi vse oprusti.
Je moja desna roka, ki vedno žari.

Nika Kavšek

NIKA

Nika moja prijateljica je,
kaj bi jaz brez nje?
Vedno potolaži me,
saj skrbi moje pozna vse.

Ena drugi pomagava,
na klavirju poigravava.
Včasih se nasmejeva,
kdaj pa tudi skregava.

Imava podobne hobije,
obe radi pojeva.
Pravi sva zaveznici,
hvala bogu, da spoznali sva se.

Lina Gošnik

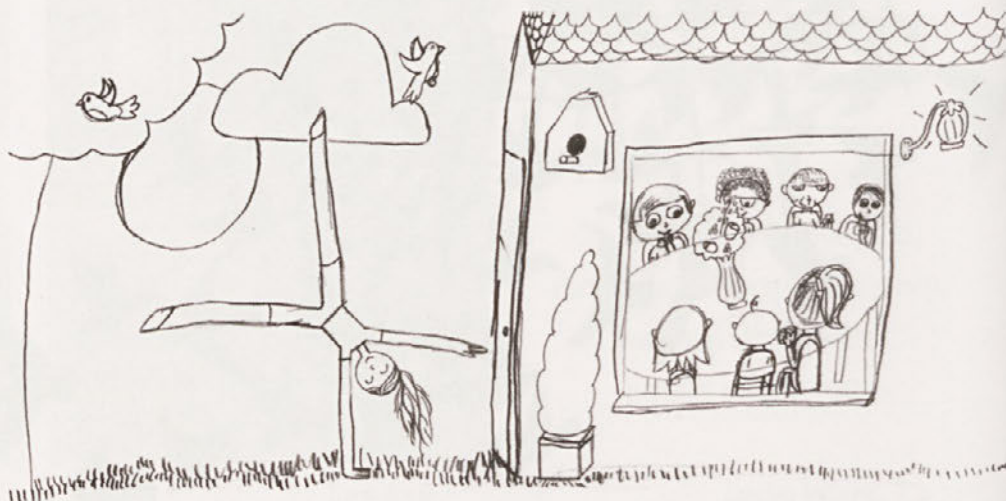
OBČUTEK ŽIVLJENJA

Življenje za nas je nevidno,
hitro, bežno in previdno.
Vsak dan smo mu hvaležni
in neizmerno nežni.

V trenutkih, ko si jezen,
te za povrh doleti še bolezen.
Toda življenje jo pozdravi
in se na naslednjo pripravi.

Z družino sedimo za mizo
in drug drugemu v objem polzimo,
saj le to nekaj šteje
in življenju dolga leta prišteje.

Nina Črtalič, 8. b

UPANJE

David Retej, 6. a

V življenju upamo,
da prebrodimo pot,
ki je spolzka in strma
ter vijugasta in črna.

V življenju upamo,
ker se s tem krepimo.
In ko iz dneva v dan močnejši smo,
bolj z ljubeznijo v srcu rastemo.

V življenju upamo,
saj z upi pridemo na cilj,
na vrh visoke gore ali
čez ocean na drugo stran.

Nina Črtalič, 8. b

RESTAVRACIJA

Restavracija je hiša,
v kateri strežejo jedi.
Špageti, juha, meso,
vse je za naše telo.

Ta hiša velika je,
ima šefa in delavce.
Pa tudi čistilka pride prav.
Ko nesreča se zgodi, takoj prihiti.

Vedno je veliko gostov,
včasih celo preveč.
Po zaslugi delavcev,
katerim delo ni odveč.

Kuharji se dan za dnem
zbirajo v kuhinji.
Pečejo, kuhajo, naredijo jedi,
zaradi katerih restavracija še bolj
zažari.

Nika Kavšek

LUNA MI JE POVEDALA ...

Gledala sem Luno,
šepetala mi je,
kakšno je njeno življenje.

Skrivnosti svoje
sem ji povedala vse,
Luna le kimala je.

Dvanajst je ura odbila.
Še vedno sem na balkonu stala
in z njo prav po lunasto klepetala.

Govorila je o soncu.
Govorila je o ljudeh.
Govorila je o koncu.

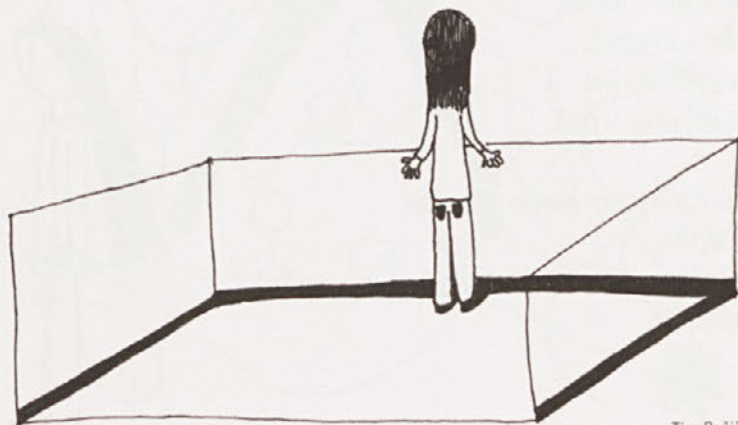
Le kakšen konec neki?
O čem govori?
Izginila je pred mojimi očmi,
saj prekrili so jo oblaki trmasti.

V mislih sem še vedno z njo,
mojo skrivnostno prijateljico.
In ko ljudje z Zemlje za vedno
odhajajo,
si morda prav na Luni zatočišče
najdejo.

Vem, da rada me ima,
ko gleda me z neba.

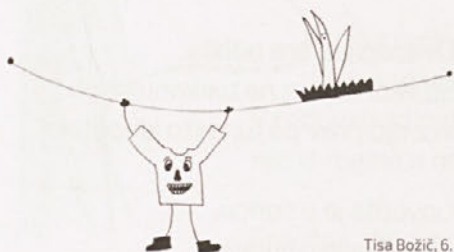

Tisa Božič

Prepletanka

Majica maje se na majalki,
ptički žgolijo na goli piščalki.
Travnica travuje na travniški
zemljici,
rožice sončnice rastejo na sončni
gredici.

Tisa Božič, 6. b

Pekač brez dna v opeki leži,
zvezek brez listov mu liste muli.
Korenček brez jedra se v ponvi
brez dna
majavo krohota.

Vrhunec vrhuncev je
klobasopogača,
ker jo grizlja zobarca krača.
No, to je dežela brez vrha in dna,
v njej se pa zelje brez listov baha.

Tisa Božič

POT

Danes bom odšel na pot,
daleč, daleč je od tod.
Ob potoku pot se vije,
v temnem gozdu nato se skrije.

Pot te pelje pod trden most
kakor kamen, skala, kost.
Naprej do vasice te odpelje
in mimo njiv, kjer raste zelje.

A ko se nato stemni,
pot izgine, je več ni.
Hodim po oblakih v svojo vas nazaj,
v naš domači, večni raj.

Hitro k mami se privijem
in pod odejo večno skrijem.
Saj najlepše je doma,
to ve tisti, ki ga ima.

Tisa Božič

Iskanje

Iščem jezik,
ki bo pravi zame.
Že pet sem jih našel,
pa me noben ne prevzame.

Mora biti mehak,
nežen, zvoneč,
drugače bo šel,
kot vsi prej, v peč.

Iščem in iščem ga po grajskih
sobanah,
prelepih vrtičkih in plesnih
dvoranah,

na knjižnih policah in na omarah,
v pesmih in knjigah in na postajah.
Pogledal sem že v zgodbe vse,
pokukal sem že na štedilnik,
kjer voda vre!

Iščem ga na ustnicah ljudi,
v moji in mamini postelji,
iščem ga na drevesih
in celo na plesih!

Ko pa ves zadihan pridem domov,
ga najdem doma!
To je naša slovenščina!

PRADAVNINA

Če živeli bi v pravadnini,
se vsak dan bi za zverinami podili,
si zgodbe ob večerih govorili
ter le rečno vodo z listov pili.

Oblečeni bili bi v živalske kože,
za pasom nosili bi kamnite nože.
Matematike in fizike sploh bi ne
poznali,
cele dneve bi le klepetali.

Dekleta jagode bi nosila v jamo,
ribe lovil bi striček Samo.
Otroci po blatu bi bosil rili,
v pesku do noči bi se lovili.

Si predstavljate očete naše,
ko prišli bi z lovske paše?
Brada, brki in dolgi lasje,
res pravi poraščeni jamski ljudje.

Tako v pravadnini so zares živeli,
brez vseh današnjih e-dobrin
so se prav tako lepo imeli.

Tisa Božič

Anja Didovič, 5. b

NAJVEČJE VPRAŠANJE

Kam človek po smrti gre,
se sprašujemo ljudje.
Ali se v žalost zavije
ali se s srečo pokrije.

Mogoče veselje najde,
mogoče še par umrlih ljudi,
a za nas so to le sanje
in neznane poti.

Kam človek odpotuje,
nas že dolgo časa zatežuje,
kam odleti,
ko ta svet zapusti?

A jaz sprašujem se,
če se še spomnijo na mé.
Da me nikoli ne bodo pozabili,
da bodo še kaj za menoj govorili.

Lucija Vrbinc
in Jerca Pavlin, 7. a

Aja Koncilija, 7. c

ŽIVLJENJE JE MOJE

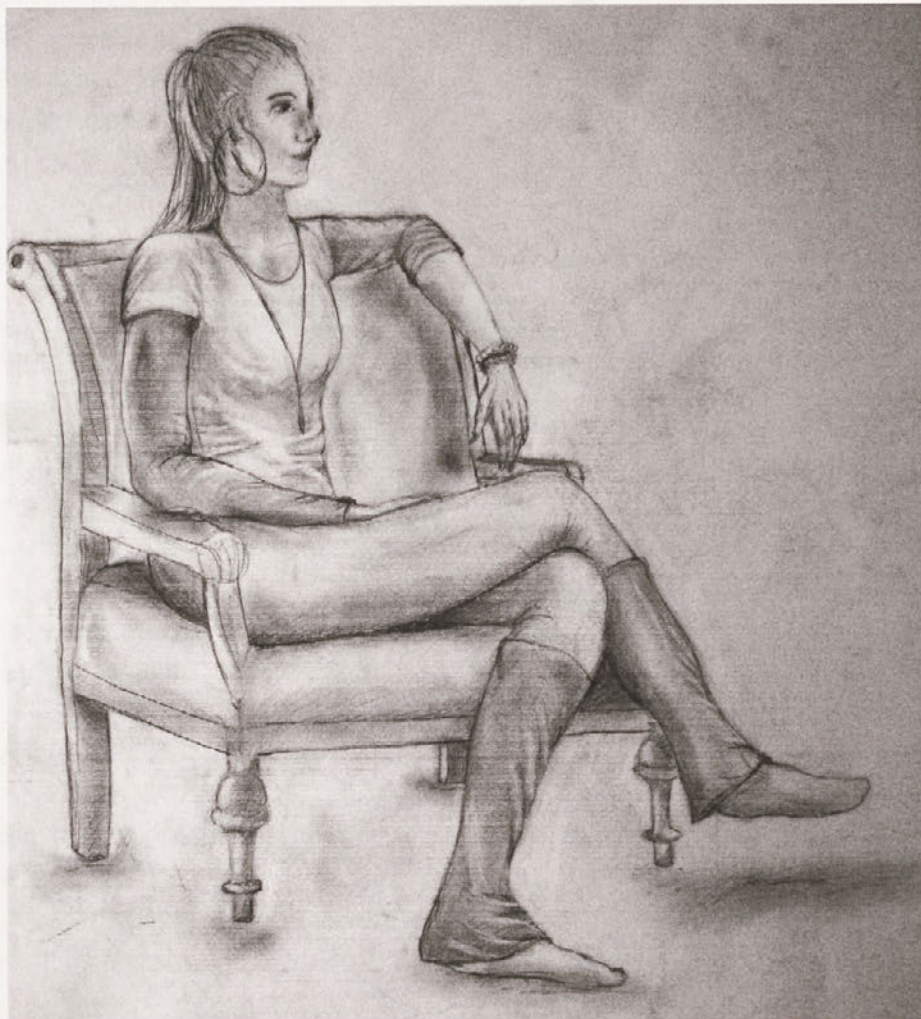
Življenje je moje,
samo moje, čisto svoje.

Na prostem sedi,
na stolu zaspi.

Pa ga še vedno ne moreš vzeti
in ne moreš ga zmlati.

Pa ni tvoje,
pa ni dvoje,
vse, kar pôje,
je samo in čisto moje.

Jerca Pavlin, 7. a

Neža Bobnar, 9. b

Življenje (RAP)

Vprašou sm življenje, če hoče,
da je moj lajf ena velka rima,
po dolgem času življenje mi
prikima,
iz rokava stresam rime,
za nas ni in ne bo zime in eni misljo,
da je vse usoda, ker to je zdej moda,
eni pa mislmo, da je lajf nepričako-
vana usoda.
Mogoč je usoda al pa nepričakova-
na prigoda. (2x)

Fašizem je preoblečen v pohlepni
kapitalizem,
reformacije so v teku,
nikol ne bom odnehu, ker verjamem
v boljše čase!

Verjamem vase in v vse, ki samo ne
stojijo,

ampak se do konca borijo!

Verjamem v tiste, ki ne odnehajo, ki
ne zehajo!

Mogoč je usoda al pa nepričakova-
na prigoda. (2x)

Pod svetlečo kroglo prostor si
delimo,

vsi neki si želimo.

Ko folk bo to prevaro dojel, si ne
bomo nič več želel,

ker bomo vse imel,

oblasti ne bomo več klel, yeah!

Ognjen Lazarević, 8. b

Tisa Božič, 6. b

M a l a N A J Č A

TRUDIMO SE BITI USPEŠNI

V moji družini se vsi trudimo biti uspešni. Moja babica speče zelo dobre palačinke. Mami je odlična v teku, ati pa zelo rad kolesari. Moja sestra Mia zna zelo hitro splesti 2 kitki in odlično igra na flavto. Jaz v naši družini najbolje plešem.

Ana Pezdirc, 1. a

Uganka

Je mož, ki ima lonec. Ko posije sonce, je moža konec.

Ariana, 1. b

JAKA IN BOŽIČ

ŽIVELA STA MAMICA IN MALI FANTEK PO IMENU JAKA. KER JE BIL BOŽIČ, JE JAKA NAPISAL PISMO BOŽIČKU. ZAKURIL JE ŠE PEČ, DA BOŽIČKA NE BO ZEBLO, KO JIH BO PONOČI OBISKAL. NASTAVIL MU JE TUDI MALO SADJA, DA SE BO POSLADKAL. PONOČI MU JE BOŽIČEK RES PRINESEL IGRAČE, KI SI JIH JE ŽELEL. TUDI NA MAMICO NI POZABIL. DOBILA JE OGRILICO IZ ŠKOLJK. MAMICA IN JAKA STA BILA SREČNA. ZAPLESALA STA OD VESELJA.

MANCA, KALI, ITA, 1. A

Anekdota iz 1. a

A-jevčki smo oktobra odšli na opazovalni sprehod. Šteli smo avtomobile, prometne znake, prehode za pešce in mimoidoče pešce. Učenec vpraša: »A štejem tudi tiste pešce, ki se danes vozijo v avtomobilih?«

PESEM

ŽIVI ENA PUNCA, KI SE RADA GUNCA,
PA IMA PR'JAT'LA, KI ŠKORNJE V LUŽO NAMAKA.
V NJUNI HIŠI PA ŽIVI BRATEC JURIJ
IN PLIŠAST LEVČEK PO IMENU MURI.

MANCA, KALI, ITA, 1. A

TETA IZA KUPI LIZI PSIČKA PIKIJA

NEKOČ JE ŽIVELA PUNČKA LIZA, KI SI JE ZELO ŽELELA PSIČKA. NEKEGA DNE JE LIZA SREČALA SVOJO TETO IZO. TISTEGA DNE JE IMELA PUNČKA ROJSTNI DAN. TETI IZI JE REKLA, DA SI ZELO ŽELI PSIČKA. TETA JI JE IZPOLNILA ŽELJO. NA NJENEM ROJSTNEM DNEVU JI JE PODARILA DARILLO. KO GA JE ODPIRALA, JE VIDELA PISMO IN IGRAČKO PSIČKA. PREBRALA JE PISMO. NA NJEM JE PISALO: »DRAGA LIZA, ZUNAJ TE ČAKA PRESENEČENJE.« LIZA JE STEKLA VEN IN VIDELA VELIKEGA PSA. LIZA JE DEJALA, DA JE TO NAJLEPŠE DARILLO. KO SO GOSTJE ODŠLI, JE OBJELA SVOJEGA NOVEGA PRIJATELJA IN GA NAHRANILA. ŠE ENKRAT SE JE ZAHVALILA TETI IZI IN ODŠLA K POČITKU.

KLARA KLEVIŠAR, 1. A

Babičine slastne jedi

Zakaj je moja babica tako posebna? Ne vem zagotovo. Najverjetneje zato, ker kuha in pripravlja zelo slastne jedi. Le kje se je tega naučila? Gotovo je gledala svoje starše in se učila od njih kuhati prav posebne jedi.

Kako ne bo posebna, saj je pripravljena zame speči tudi trinadstropno torto, če si jo zaželim.

Posebna je tudi zato, ker je vedno dobre volje, je srčna in je izjemno potrpežljiva.

Svojo prav posebno babico imam zelo rad in vseč so mi njene slastne jedi.

Gal Lisić, 1. A

V prvem razredu

Preden sem prišel v šolo, sem bil v vrtcu Metka. Ko sem ga nehal obiskovati, sem imel končno en mesec počitnic. Potem je prišel tisti velik dogodek, prvi šolski dan. Prišel sem v 1. a razred, tako kot moja prijatelja iz vrtca, Mark in Liam. Prvi dan sem spoznal veliko novih prijateljev, naslednji dan še več in tako vsak dan več. Vesel sem, da imam tudi prijatelje v drugih prvih razredih. V našem razredu mi je lepo in se dobro počutim. Skrbi me le to, da nekateri sošolci sploh ne vzamejo šole zares in ne vem, kako bodo prišli v drugi razred. Všeč mi je, da se s sošolci igramo z lego kockami in tudi to, da med odmorom kdaj srečam svojega starejšega bratca. Vesel sem, da sem v prvem razredu, da imam veliko prijateljev in zelo prijazni učiteljici.

Maks Čampa, 1. a

ZLATI ANGEL

Zlati angel varuh moj.

Vedno si bil v mojih sanjah in tudi zdajle si.

Vedno boš pri nas in tudi danes si.

Tudi ko srce popusti, v nebesih se igraš in ljubezen naša si.

Zato ne pozabi, da te radi imamo vsi.

In nikar ne pozabi, da si naš polarni sij.

Zato ti zapojmo, da naš si.

Zlati angel varuh moj, bodi vedno ti z menoj,
vodi me do nebes, brez posluha in zlatih peres.

Še kristjani jokajo in solze točijo
in še v nebesih k tebi silijo.

Zato ne pozabi, da te radi imamo vsi
in ne pozabi, da naš si polarni sij.

Zlati angel varuh moj, bodi vedno ti z menoj,
vodi me do nebes, brez posluha in zlatih peres.

Gal Žižek, 1. b

SMUČARSKI SKOKI

JAZ SEM FRAN. MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT SO SMUČARSKI SKOKI. O NJIH VELIKO VEM. TAKO SO MI »DOBRI«, DA BOM POSTAL SMUČARSKI SKAKALEC. VEM, DA BOM DOBER.

FRAN ŽIŽEK, 1. C

MOJA SESTRICA

NAJRAJE SE IGRAM S SESTRICO. IME JI JE NAJA. RADI RIŠEVA IN USTVARJAVA. ZELO RADI SE IGRAVA ZUNAJ. ZUNAJ SE LOVIVA IN SKRIVAVA. TAM IMAMO TUDI IGRALA.

LANA HREN, 1. C

MOJ SEDMI ROJSTNI DAN

KOMAJ SEM ČAKAL SVOJ ROJSTNI DAN. NA PRAZNOVANJE SEM POVABIL MOJE NAJBOLJŠE PRIJATELJE. MOJA MAMI JE SPEKLA MAFINE. POSLADKALI SMO SE Z NJIMI. IGRALI SMO NOGOMET, HOKEJ, ROKOMET IN SKAKALI PO TRAMPOLINU. ZAPELI SO MI VSE NAJBOLJŠE. SKUPAJ SMO UPIHNILI SVEČKE. TO JE BIL MOJ NAJBOLJŠI DAN.

ŽAN VIDMAR, 1. C

PSIČKA NALA

MOJA PSIČKA NALA SE ZELO RADA IGRA. RADA IMA OTROKE IN JIM POLIŽE ROKE. JE ZLATO RJAVE IN BELE BARVE. V ENI MINUTI POJE HRANO. ZUNAJ JE VESELA, KO LOVI MUCKE IN KO GRE NA SPREHOD. NA OBISK PRIDE TUDI NJENA SESTRICA, S KATERO SE RADI IGRATA, PO GOZDU PA DIVJATA IN IŠČETA PALICE. KER JE ŠE MAJHNA, VELIKO SPI NA ODEJICI. NAJRAJE GRIZE SVOJO KOST. UČIM JO, NAJ DA TAČKO IN »SEDI«. VELIKO JO CRKLJAM IN RADA JO IMAM.

ZALA VIDMAR, 1. C

MOJ PSIČEK FIDO

MOJ PSIČEK FIDO GLASNO LAJA. IMA BELO DLAKO IN ČRNE LISE. DOBILA SEM GA ZA PRVI ROJSTNI DAN. DAJEM MU HRANO IN VODO. RADA SE IGRAM Z NJIM IN SKRIBIM ZA NJEGA. HODIVA NA SPREHODE. PELJEMO GA VSEPOVSOD. SKUPAJ SMO BILI NA MORJU. IMAM GA ZELO RADA.

ZANA SIMIČ, 1. C

Zgodba o prijateljstvu

Polž lazar se je plazil po travniku. Na hrbtu je imel šolsko torbo. Videla ga je deklica, ki je lovila metulje. Vprašala ga je, zakaj ima na hrbtu torbo. Povedal ji je, da hodi v šolo. Deklica je bila začudena, saj ni vedela, da obstaja polžja šola. Polž ji je razložil, da se v šoli učijo hitreje plaziti, deklica pa mu je povedala, kaj ona dela v šoli: uči se črke in številke. Sklenila sta, da bosta postala prijatelja, saj si imata še veliko lepega povedati.

Ana Pezdirc, 1. a

JAZ SEM

Ime mi je Marja. Rada imam kužke, zato imamo kužka Nemota. Je kožnate barve. Rada imam šolo.

Marja, 1. b

Jaz sem Luna. Doma imam muco in kužka. Rada hodim v šolo. Rada te imam, Majda. Moj kuža je Lejdi. Moja muca je Rozi.

Luna, 1. b

Jaz sem Pika. Doma imam hišnega ljubljenečka polža. Imenuje se Liza. Rada ima bučke. Živi v terariju.

Pika, 1. b

Jaz sem Arne. Imam mačko Obi. Stara je 11 let. Bolna je.

Imam psa Deksterja. Star je 7 let. Imam kačo Piko. Imam sestro Emo. Na kaminu sem kahal čaj.

Arne, 1. b

Jaz sem Liam. Rad hodim v šolo, ker se lahko družim s prijatelji. Športni krožek mi je zelo všeč.

Liam, 1. b

Ime mi je Manca, pišem se Novak. S sestro, mamico in očkom smo šli v Postojnsko jamo. Videli smo žive jasli. Šli smo na vlak. V jami je bilo zelo mrzlo. Ta izlet mi je bil zelo všeč.

Manca, 1. b

Jaz sem Ela. Pišem se Zupančič. Najraje imam babici Majdo in Branko. Želim si muco. Rada bi imela sivo muco. Rada berem. Rada obiskujem Špelo, ki je moja sestrična.

Ela, 1. B

Ime mi je Gal. Pišem se Žižek. Hodim na OŠ Grm. Najraje imam odmor in matematične naloge. Živim v razširjeni družini. Živim z atijem Simonom, mami Vesno, sestrico Emo, babi Darinko, teto Jeleno in sestrično Klaro. Najraje hodim na krožek logika.

Gal, 1. b

8 KROGOV ODLIČNOSTI

MESECA NOVEMBRA STA NAMA UČITELJICI BARBARA IN ERIKA PREDSTAVILI DEČKA RUDIJA. RUDI JE VESEL, NASMEJAN IN ZELO NAVIHAN FANT. VEČKRAT NAREDI KAKŠNO NEUMNOST, A JO VEDNO POPRAVI. TAKO SE JE ŽE DOBRO NAUČIL, DA MORA BITI ODGOVOREN, PREDAN IN URAVNOTEŽEN, SAJ BO TAKO LAŽJE IN BOLJ ZDRAVO ŽIVEL IN SE NAUČIL VELIKO NOVIH ZANIMIVOSTI. KOMAJ ČAKAMO, DA SPOZNAMO ŠE OSTALIH 5 KROGOV ODLIČNOSTI.

MI SMO DO SEDAJ RAVNALI ODGOVORNO, PREDANO IN URAVNOTEŽENO NA NASLEDNJE NAČINE:

IZAK: POMAGAL OČKU ODMETAVATI SNEG.

ERAZEM: POSODIL STARŠEM DENAR, KER GA NISO IMELI DOMA. NASLEDNJI DAN SO MI GA VRNILI.

KLARA: POMAGALA MAMICI OBESITI IN ZLOŽITI PERILO.

TEA: KER JE BRATEC DOLGO GLEDAL TELEVIZIJO, SEM GA OPOZORILA, DA TO NI DOBRO ZA NJEGOVE OČI.

ŠPELA: OPOZORILA MAMICO PRI ČIŠČENJU RAČUNALNIKA.

ROK: OPOZORIL SEM BRATCA, KO SI JE GRIZEL NOHTE.

RIELA: DEKLICE SO SE IGRALE V KOTIČKU IN NISO POSPRAVILE IGRAČ. KER SEM VEDELA, DA SE BOM JUTRI ŽELELA IGRATI Z NJIMI, SEM JIH POSPRAVILA NA POLIČKE OMARE.

HANA: VIDELA PAPIRČEK IN GA VRGLA V SMETI.

AJDA: BRATEC JE ŽELEL POJESTI VSE BONBONE. KER TO NI ZDRAVO, SEM PREDLAGALA, DA JIH RAZDELIVA MED PRIJATELJE.

ERAZEM: SESTRICA ŽELI VSAK DAN IGRATI RAČUNALNIŠKE IGRICE. PREDLAGAM JI, DA SE SKUPAJ IGRAVA DRUŽABNE IGRE, RIŠEVA ...

TEA: STAREJŠI BRATEC ŽELI NAGAJATI MLAJŠEMU BRATU. STAREJŠEGA BRATA OPOZORIM, DA NI LEPO NAGAJATI MLAJŠIM.

MAJ.C.1

PRINCESA ANICA IN ČAROBNI SAMOROGOV GRAD

PRINCESA ANICA JE HODILA PO MRZLI ZASNEŽENI POTKI. IZGUBILA SE JE. POGUMNO JE HODILA IN HODILA NAPREJ. ZAGLEDALA JE SAMOROGA PO IMENU LEPI PRINC. VPRAŠALA GA JE, ČE JI POKAŽE POT DOMOV. SAMOROG JE REKEL: »JA. NAJPREJ PA GREVA POGLEDAT MOJE PRIJATELJE. POTEM TE BOM ODPELJAL DOMOV, SAMO POVEJ, KJE SI DOMA.« ODŠLA STA DO PRIJATELJEV. TUDI PRIJATELJE JE ZANIMALO, KJE ŽIVI. PRINCESA ANICA PA SE NI MOGLA SPOMNITI, KJE JE NJEN DOM. POTEM SAMOROGI NISO VEDELI, KAJ NAREDITI. ŠE DOBRO, DA SO SAMOROGI IMELI MAGIČNO KROGLO. MAGIČNA KROGLA JE POKAZALA, KJE ŽIVI PRINCESA. ZAGREB 4. SAMOROGI SO JO ODPELJALI DOMOV. OČE IN MAMA STA JO ISKALA VSEPOVSOD IN TUDI VOJAKOM STA NAROČILA, DA JO MORAJO POISKATI. KRALJ IN KRALJICA STA BILA VESELA, DA SO JO SAMOROGI PRIPELJALI DOMOV. VSEM SAMOROGOM SO PONUDILI BOŽIČNE PIŠKOTE IN JIM DOVOLILI, DA ŽIVIJO PRI NJIH. VSI SO BILI VESELI IN ZADOVOLJNI. SAMOROGI SO ŽIVELI NA GRADU IN BILI SREČNI DO KONCA SVOJIH DNI.

AJDA DULAR, 1. D

PALČKOVA SNEŽINKA

SKOČI IZ OBLAKA
MAJCENA SNEŽINKA,
PLEŠE, SKAČE, SE VRTI
IN NA PALČKOVO RAMO
PRILETI.

DA MU SEMENA,
PALČEK JIH POSADI,
SNEŽINKA SE STOPI,
ZRASTEJO ZVONČKI.

ZVONČKI ZVONIJO,
PALČEK JE SREČEN.

TEA TOMAZIN, 1. D

DEDEK MRAZ

SNEŽINKE PADAJO,
PRIHAJA DEDEK MRAZ,
K VSAKEMU DEDEK MRAZ
PRIDE
IZ SEVERNEGA TEČAJA,
MALOKDO MU JE ENAK.
UGANI, KDO JE TO?
KMALU BOŠ IZVEDEL,
TOK, TOK, TOK, TOK, TOK.

BOBAN TODOROVIĆ, 1. D

PRABABICA MICI

ZELO RADA GREM K PRABABICI MICI. ŽIVI V ŠMARJETI. STARA JE ŽE 93 LET. ŽIVI SAMA V STARI HIŠI. ZELO JE VESELA, KO PRIDEM K NJEJ. VEČKRAT MI PONUDI SLADKE DOBROTE, KI JIH IMA SHRANJENE V RUMENI POSODI. RADA SE POGREJEM NA TOPLI KRUŠNI PEČI. POVEM JI, KAKO SE IMAM V ŠOLI, ONA PA MI POVE, KAKO SO ŽIVELI V STARIH ČASIH. VČASIH JI TUDI KAJ ZAPOJEM. PRABABICA MICI JE VEDNO NASMEJANA IN ZADOVOLJNA S SVOJIM ŽIVLJENJEM. TAKA ŽELIM BITI TUDI JAZ.

KLARA NOGRAŠEK, 1. D

TRUD JE VEDNO POPLAČAN

V DECEMBRU SMO NAVDUŠENO IZDELOVALI OKRASKE IN VOŠČILNICE. ZAVZETO PA SMO VADILI TUDI IGRICO **VILIBALD BOŽIČNO DREVO**. USPELO NAM JE, DA SMO SE POVSEM VŽIVELI V SVOJE VLOGE RAZLIČNIH DREVES, GOZDNIH ŽIVALI, VETROV ... PRAVLJICA PRIPOVEDUJE O MALI SMREČICI – VILIBALDU, KI RASTE NA GOZDNI JASI IN JE NIHČE NE OPAZI. ŽELI SI POSTATI VELIKO IN MOGOČNO DREVO, A KAJ, KO SE GOZDNE ŽIVALI DO NJE NIČ KAJ SPOŠTLJIVO NE VEDEJO.

KO NASTOPI ZIMA, SE PRI VILIBALDU USTAVITA OČE IN SIN. ZA PRAZNIKE IŠČETA PRIMERNO BOŽIČNO DREVO, KI BI OKRASILO NJIHOV DOM. SINKO JE NAVDUŠEN NAD VILIBALDOM, SAJ JE ZANJ RAVNOPRAVŠNJI IN BOSTA RASLA SKUPAJ. DRUŽINA SKLENE, DA BO DREVESCE OKRASILA KAR TAM NA GOZDNI JASI. TAKO POSTANE VILIBALD PREKRASNO DREVO, KI GA VSI OBČUDUJEJO. IGRICO SMO ODIGRALI NAŠIM STARŠEM, VSEM UČENCEM PRVIH RAZREDOV TER PRIJATELJSKEMU RAZREDU. VSEM JE BILA ZELO VŠEČ. TUDI SAMI SMO BILI PONOSNI, SAJ SMO DOŽIVELI, DA VLOŽEN TRUD IN VELIKO VAJE PRINESE ŽELJEN REZULTAT.

UČENCI 1. D

FANTEK IN MAMICA GRESTA K BABICI

BILA JE NOČ IN FANTEK JE ŠEL SPAT. ZJUTRAJ JE PROSIL MAMICO, ČE LAHKO GRESTA K BABICI. MAMICA JE PRIKIMALA. KO STA PRIŠLA, JE FANTEK VPRAŠAL BABICO, ČE LAHKO NAHRANI KOKOŠKE. BABICA JE PRIVOLILA. KOKOŠKE JE HRANIL S KORUZO. BABICA JE ŠE ZAKRIČALA, NAJ PAZI, DA GA NE BODO KAVSNILE. POTEM JE FANTEK PRITEKEL NAZAJ K MAMICI IN BABICI. BABICA MU JE V ZAHVALO PODARILA 10 DOMAČIH JAJČK. KMALU ZATEM STA Z MAMICO ODŠLA DOMOV IN SLADKO ZASPALA. KONEC.

KLARA NOGRAŠEK, 1. D

SNEŽNA KROGLA

NEKOČ SO ŽIVELI JELENČEK, SNEŽAK IN SEVEDA DEDEK MRAZ. JELENČEK SI JE OD NEKDAJ ŽELEL IMETI DARILA IN PRIJATELJE. NEKEGA DNE JE JELENČEK HODIL IN HODIL OKOLI SMREK. ZAGLEDAL JE SNEŽAKA.

VPRAŠAL GA JE: »A BI BIL TAKO DOBER, DA BI BIL MOJ PRIJATELJ?«

»JA, JA, SEVEDA, TUDI JAZ NIMAM NOBENIH PRIJATELJEV. NO, PA POSTANIVA PRIJATELJA,« JE REKEL SNEŽAK.

ŠLA STA NA POT ISKAT ŠE KAKŠNE PRIJATELJE IN DARILA. POTRKALA STA NA VRATA HIŠE DEDKA MRAZA.

»DEDEK MRAZ, DEDEK MRAZ, ODPRI NAMA, MIDVA SVA, TVOJA DOBRA POMOČNIKA.«

DEDEK MRAZ JE ODPRL VRATA IN ZAGLEDAL SNEŽAKA IN JELENČKA. »O, VIDVA STA, NEKOČ SMO BILI DOBRI PRIJATELJI. NO, PA POJDIMO V HIŠO.«

VEČERJALI SO IN SE POSLADKALI S KROFI. POTEM SO SE DOLGO POGOVARJALI.

SNEŽAK JE REKEL: »LAHKO OSTANEVA PRI TEBI, KO BO NOČ?«

»SEVEDA BOSTA OSTALA,« JE REKEL DEDEK MRAZ, »SAJ SMO DOBRI PRIJATELJI.«

PADLA JE NOČ IN VSI SO ZASPALI. DRUGO JUTRO SO

SE ZBUDILI, SE PRETEGNILI IN ODŠLI NA SPREHOD. POD SMREKAMI SO ZAGLEDALI DARILA. NA VES GLAS SO VPILI: »JUHEJ, BUHEJ!«

PRITACALA JE LISICA. ČUDILA SE JE, KAJ DELAJO, NATO PA REKLA: »EJ, VI, KAJ DELATE?« REKLI SO: »NAŠLI SMO PRIJATELJSTVO IN DARILA! POGLEJTE, POGLEJTE, TUDI ZA LISICO JE TU DARILO.«

VSI SO ODPRLI DARILA. JELENČEK JE DOBIL OKRASEK ZA NA SMREČICO, SNEŽAK OKRASEK ZA NA OMARO, LISICA JE DOBILA PLIŠASTO IGRAČO. DEDEK MRAZ JE VZKLIKNIL: »JAZ PA SEM DOBIL VELIKO SMREČICO!«

DEKLICA JE POTRESLA SNEŽNO KROGLO, V KATERI SO BILI JELENČEK, SNEŽAK, LISICA TER DEDEK MRAZ IN NA PRIJATELJE JE ZAČELO SNEŽITI.

JENA POTOČNIK, 1. D

KAKO LAHKO POMAGAMO?

POMAGAMO LAHKO TAKO, DA ČE KDO ČESA NE RAZME, MU POVEMO ALI POKAŽEMO ♥. POMAGAMO LAHKO TUDI TAKO, DA ČE NEKDO PADE, MU PODAMO ROKO IN GA VPRAŠAMO, ČE JE V REDU.

Tjaša Malenšek, 2. a

IZGUBLJENO BOŽIČKOVO PISMO

Nekoč pred davnimi časi se je izgubilo pismo za Božička. Bilo je pismo najbolj pridne punce. Božičku je pismo po nesreči padlo iz sani na tla pred iglu. Ko je oddal vsa darila, je videl, da mu je eno darilo ostalo na saneh. Vsepovsod je iskal pismo, da bi darilo lahko oddal. A ga ni našel. Ko je utrujen prišel domov, je pred iglujem zagledal izgubljeno pismo. Takoj je zlezal na sani in odpeljal darilo deklici.

Nika Godnič, 2. a

PLIŠASTA OVČKA

Živela je majhna deklica. Imela je plišasto ovčko.

Nekoč se je z njo igrala. Metala jo je v zrak in kar naenkrat se je ovčka razparala. Mala deklica je bila zelo žalostna. Pomagala sem ji ovčko zašiti. Deklica je bila tega zelo vesela. Odločila se je, da ovčke ne bo več metala v zrak.

Tako se je deklica še dolgo let lahko lepo igrala z ovčko.

Zarja Šuln, 2. a

PALČKI

NEKOČ SO ŽIVELI TRIJE PALČKI. ŽIVELI SO V HIŠI. VSAKO JUTRO SO ŠLI NABIRAT GOBE. A NEKEGA DNE SO SE IZGUBILI. KLICALI SO: NA POMOČ! A JIH NI SLIŠAL NIHČE. ISKALI IN ISKALI SO POT DOMOV. NA KONCU SO JO LE NAŠLI. KO SO PRIŠLI DOMOV, SO POPILI ČAJ IN POJEDLI GOBE.

Andraž Šterbenc, 2. a

PADEC

V soboto je bil lep sončen dan. Tomaž je po zajtrku takoj šel po prijatelja Rudija. Odločila sta se, da bosta igrala nogomet. Odhitela sta na igrišče. Nagrada za najboljšega strelca bo sladoled, sta odločila. Tomaž je hotel zmagati, ker je sladoled njegova najljubša sladica. Tako hitro je tekel proti голу, da se je spotaknil in padel. Rudi je odhitel do Tomaževe mame in razložil, kaj se je zgodilo. Tomaža so odpeljali k zdravniku. Zvil si je gleženj in dobil mavec.

Rudi je čez dva dni prišel obiskat Tomaža. Prinesel mu je sladoled.

Martin Činkole, 2. a

Bila sem pohvaljena

Bila sem pohvaljena za nastop s folkloro pri županu v KC Janeza Trdine. Ker se v šoli nisem najbolje znašla, me je mami odjavila od folklore. Ker sem se poboljšala in začela delati naloge, sem se vrnila na vaje ravno pred nastopom. Zelo sem se potrudila in zato sem lahko nastopala. Bila sem prva, ki sem prišla na oder in se postavila, da so se okoli mene postavili ostali otroci. Za nastop so me vsi zelo pohvalili.

Ivana Filip, 2. b

Požar v tovarni

V tovarni je včeraj gorelo. Ko so ljudje videli, da gori, so poklicali številko 112. Prispeli so gasilci. Na srečo ni bil nihče poškodovan. Gasilci so hitro pogasili ogenj. Delavci tovarne so se gasilcem zahvalili.

Vse se je srečno končalo.

Zarja Šuln, 2. a

PONORELI MANGO

Nekoč je v skledi za sadje živel ponoreli mango.

Nekega dne se je stara ženica odločila, da ga olupi in pripravi za malico. Mango se ni pustil olupiti, zato je skočil s pulta in se skril za vrata. Vsi v hiši so ga iskali. Ker je bilo odprto okno, je skočil na okensko polico, s police pa ven. Pristal je na smeteh. Prišel je tovornjak, odpeljal je smeti, na katerih je bil mango. Kako mu je bilo žal, da je pobegnil.

A na smetišču je takoj dobil prijatelje. Bil je zadovoljen.

Bor Jovanovič, 2. a

Babica pripoveduje

Babico sem vprašal o hrani nekoč. Povedala mi je, da so vse pridelali sami. Sadili so koruzo, krompir, pšenico, repo, korenje in ostalo zelenjavo. Za kosilo je pogosto jedla zelenjavno obaro in fižol. Imeli so tudi krave in veliko ovac. Zato so imeli doma svoje meso, mleko, sir in jogurt. Babica pravi, da so imeli veliko raznega sadja. Najraje se je sladkala s hruškami, jabolki in orehi.

Daniel Ristov, 2. b

TRIJE BRATJE IN ZLOBNI ZMAJ

Nekoč, pred davnimi časi, so za devetimi gorami živeli trije bratje. Najstarejši je mislil, da je zelo pameten. Srednji je bil prepričan, da je najlepši. Najmlajši pa je bil dobrega srca.

Najstarejši brat je ves dan vsem govoril, da je najpametnejši. Ta srednji se je ves dan gledal v ogledalo. Najmlajši pa je ves dan pomagal drugim ljudem. Nosil jim je hrano in vse, kar so potrebovali. Včasih jim je pomagal celo pri košnji.

Nekega dne je iz votline prišel zmaj, ki se je zbudil po stotih letih spanja. Začel je bruhati ogenj in zahteval je princesko za pojedino. Ker je bil tak vik in krik, so pred jamo prišli tudi trije bratje. Kralj, ki se je bal za svojo hčer, je obljubil tistemu, ki bo premagal zmaja, hčer za ženo in še polovico kraljestva.

Najstarejši brat se je odločil, da bo dal zmaju tako težak račun, da ga ne bo znal rešiti in mu bo od jeze razneslo vse tri glave. To je tudi storil. Vendar je zmaj račun z lahkoto rešil. Najstarejši zato princeske ni dobil.

Srednji je želel pokončati zmaja s svojo lepoto. Po obrazu se je potresel z bleščicami. Mislil je, da bo zmaj od bleščanja oslepel, potem pa mu bo z lahkoto odsekal vse tri glave. Ko je zmaj zagledal brata z bleščicami na obrazu, se je začel na vso moč krohotati. Tako tudi ta brat ni dobil princeske.

Najmlajši brat pa je zmaju napekel piškote, torte, čokoladne kroglice in mu naredil gumijaste bonbone. Zmaj se je teh dobrot tako najedel, da je zaspal za naslednjih sto let.

Dobrosrčni brat je tako dobil princesko za ženo in polovico kraljestva. Živela sta srečno do konca svojih dni.

Dan Bernard, 2. a

Zajček in veverica

Bil je lep zimski dan. Zajček se je odločil, da bo povabil prijateljico veverico. Želel je drsati. Vzel je drsalke in odšel do starega hrasta. Zaklical je: »Lili, pridi, greva drsat!« Lili je vzela drsalke. Odšla sta na ribnik, ki je bil čisto zaledenel. Tam so bili že vsi prijatelji. Tam je bila tudi medvedka Beti. Ves čas je padala. Bila je zelo žalostna. Vsi, razen veverice in zajčka, so se ji smejali. Prijela sta jo pod roko in jo naučila drsati. Živali, ki so se norčevale iz medvedke, sta okregala in jim rekla, naj se opravičijo in ji raje pomagajo. Živali so šle v krog in zaplesale okoli medvedke, ki se je vrtela kot prava mala balerina.

Ivana Filip, 2. b

Moja družina

Ime mi je Špela. Pišem se Zupančič. Stara sem 7 let in hodim v 2. b razred OŠ Grm. Zelo rada plešem in pojem, zato v prostem času obiskujem ritmično gimnastiko, balet, pevske vaje in klavir. Mojemu bratu je ime Anže in je tri leta starejši od mene. Hodi v 5. c razred. V prostem času zelo rad modelari in se uči klavir. Moji mami je ime Renata. Dela v podjetju Kolpa. V prostem času zelo rada ustvarja, poje ter skrbi za našo hišo in vrt. Tudi ona se uči klavir in hodi na boks. Mojemu atiju je ime Uroš. Dela v podjetju Adria Mobil. V prostem času zelo rad ustvarja z lesom, poje in hodi na lov. Moja mami pravi, da je multipraktik, saj vse zna. Tudi on igra klavir, zraven pa še harmoniko in kitaro. Mojo družino pa sestavljajo še zlata prinašalka Bučka, mucka Puh, petelinček Filip Veliki in njegove kokoške ter pridne čebelice.

Špela Zupančič, 2. b

PESEM

Veste, zakaj skrbim za konje?
Ker jih imam rada.
Veste, zakaj govorim z dobrim namenom?
Ker hočem biti prijazna.
Veste, zakaj sem odgovorna?
Ker nočem izgubiti šolskih stvari.

Selma Riosa Šehić, 2. d

TRIJE MEDVEDKI

Pred davnimi časi so za devetimi gorami živeli trije medvedki. Živel so v hišici sredi travnika. Vedno so peli na ves glas in bili dobre volje. Nikoli niso imeli prijateljev, bili so samo oni. Nekega jutra pa je nekdo potrkal na vrata. Bila je majhna vila, ki si je poškodovala krila. Medvedki so jo lepo sprejeli in ji pomagali. Ona pa jim je v zameno izplonila željo. Že je zamahnila s čarobno palico in pred njimi se je prikazal velik sod medu. Bili so presrečni.

Gašper Udovč, 2. c

ODGOVORNOST

Svojemu otroku bi dovolil, da gre sam domov iz šole. Malo več časa bi lahko igral igre na računalniku in zvečer bi bil lahko dlje časa buden. Svojemu otroku ne bi dovolil, da se laže in pretepa. Svojemu otroku bi svetoval, naj bo pošten in prijazen.

Erik Dolenc, 2. d

PINGVINČEK

Pred davnimi časi je živel majhen pingvinček. To je bil prav poseben pingvinček, saj je bil čisto bel. Noben izmed pingvinov se ni hotel igrati z njim, ker je bil drugačen. Nekega dne se je pingvinček igral na snegu. Naenkrat se je za njim prikazala velika senca. Bil je orel. Mama je zakričala: »Pingvinček, pazi, orel je za tabo!« Pingvinček se je skrnil v sneg. Ker je bil bel, ga orel ni opazil. Trikrat je zaokrožil in odšel. Drugi pingvinčki so ugotovili, da je včasih dobro biti drugačen.

Terezija Horvat, 2. C

Danes sneži

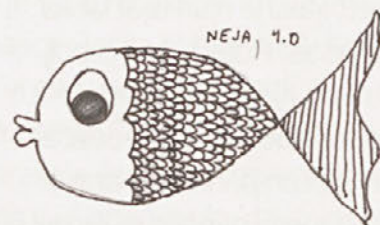
Danes sneži. Zunaj je polno snega. Komaj čakam, da se grem lahko ven igrat. Z mojimi sosedi bomo naredili sneženega moža. Nato se bomo kepali in sankali. Ko nas bo že pošteno zeblo in bomo lačni, bomo odšli v hišo. Gledali bomo, kako zunaj padajo snežinke. Zraven se bomo igrali monopoli. Zelo rada imam zimo.

Ela Dragan, 2. b

GOVOREČE DREVO

Za tremi gorami je nekoč živel drevo, ki je bilo drugačno od ostalih v gozdu. Namesto zelenih iglic je imelo vijolične, zato so se mu ostali posmehovali. Nato je nekega dne prišla vila in mu dala moč, da govori z živalmi. Tako je postal najbolj srečno drevo na svetu.

Eneja Kulis, 2. C

8 krogov odličnosti

Predanost – želim si postati najboljša gimnastičarka, zato ne bom obupala in bom vadila. Iz napak se lahko učimo – ko sva se s sestro lovili, sem se spotaknila in padla ob rob postelje. Nato so me šivali. Naučila sem se, da se je v hiši nevarno loviti.

Uravnoteženost – da bi bila zdrava, moram jesti uravnoteženo sadje in zelenjavo.

Adelina Arifi, 2. d

TRIJE ČAROVNIKI

Predavnimi časi je za devetimi močvirji živel čarovnica Mia. Mama Mia je imela tri sinove. Eden je bil dober v napojih, drugi v urokih, a tretji sin je bil dober v napojih, urokih in v prepoznavanju urokov.

Ena, dva, tri, devet krokodilov že beži.

Napitek popij, tri glave dobil boš ti. Uročen si, glavo izgubil boš.

Njegova brata nista mogla verjeti, kako je njun brat lahko tako bister. Hotela sta biti bolj bistra od njega. Devet ur sta gledala žabo in nista vedela, ali je to uročen princ. Tisti brat, ki je bil dober v napojih, ni mogel čarati. Hotel je brata spremeniti v žabo, a ga je spremenil v osla z devetimi glavami. Drugi je hotel narediti napoj, da bi nastal osel, a je nastala žaba s sedmimi kraki. Potem je bister brat naučil oba brata čarati, prepoznavati uroke in delati napoje. In srečno so čarali do konca svojih čarovniških let.

Jan Gautam, 2. c

Napake vodijo k uspehu

Tekla sem okoli hiše in padla. Iz tega sem se naučila, da ne smem teči prehitro. V mali zvezek sem pisala tako hitro, da sem se zmotila. Iz tega sem se naučila, da ne smem pisati prehitro. Brala sem tako hitro, da sem govorila nekaj, kar ni nič pomenilo. Iz tega sem se naučila, da ne smem brati prehitro.

Jana Zagorc, 2. d

Kaj si se naučil?

V vrtcu smo se pogosto igrali z žogo. Enkrat sem žogo močno brcnila in je odletela čez ograjo na ulico. Iz druge strani je pripeljal avtomobil, ki je povozil žogo. Iz tega sem se naučila, da se moram previdno igrati v bližini ulice, na kateri je promet. Doma večkrat sedim na toplem kaminu. Enkrat sem z nogo, na kateri sem imela samo nogavico, podrsala po parketu poleg kamina in sem v mezinec dobila trsko. Iz tega sem se naučila, da moram paziti, kam stopim z boso nogo.

Ula Špan Ivka, 2. d

Uravnoteženost

Uravnoteženi smo, ko jemo zelenjavo in malo čokolade. Razdeliti si moraš napol tako, da pravično bo. Zakaj bo to? Zato, da košarica polna bo. Bodi uravnotežen.

Jana Zagorc, 2. d

Predanost

Predanost pomeni biti skoncentriran na določen cilj, ki ga hočeš doseči. Na primer, če hočeš biti tako dober košarkar kot Goran Dragić, moraš trdno trenirati; vsak dan teči, hoditi na določene treninge, se zdravo prehranjevati in piti veliko vode.

Hubert Pirc Salamon, 2. d

Moja muca

Moja muca je odgovorna, veste zakaj? Ker ve, da ne sme lulati v stanovanju. Muca ve, kdaj je nekdo prijazen. Jaz sem tudi odgovorna, že zvečer si pripravim za v šolo in to vsak večer. Odgovorna sem tudi v glasbeni šoli, vem, ob kateri uri imam vaje za klavir. Odgovorna sem tudi tako, da sama hodim v šolo in pospravim, s čimer se igram. Znam priznati krivdo.

Iva Godec, 2. d

O TREH ŽVEČILKAH

Bile so tri žvečilke, ki še nikoli niso bile prežvečene. To pa so si zelo želele. Nekoč so sklenile, da bodo to naredile. Odpravile so se na svoj pohod. Splezale so na omaro fanta Tineta. Tako jih je lahko Tine opazil, prežvečil in jih plunil v koš. Na žalost so pristale na smetišču. Ko so to ugotovile, so bile zelo žalostne. Nekega dne jim je uspelo priti ven. Poskusile so najti Tinetovo hišo, ker so tam nekoč našle svoje prebivališče. Nekega lepega dne se jim je to tudi posrečilo. Te tri žvečilke so zares našle svojo srečo, kaj pravite?

Tomaž Potočnik, 3. a

DESA MUCK

Desa Muck je bila rojena leta 1955. Desa je zelo zanimiva oseba, saj se rada igra z računalnikom in svojimi tremi odraslimi hčerami. Ko so bile majhne, jim je brala knjige, z veseljem pa je za mlade bralce napisala tudi kakšno knjigo. Obožuje celovečerne risanke in se ob njih obvezno zjoče. V svoji duši je še pravi otrok. Rada ima špagete in kremšnite. Pogosto klepeta s prijateljicami. Doma ima vedno veliko živali. Ne mara pa življenja v mestu, zato se je tudi preselila v manjši kraj. Prav tako ni zagovornica televizije, hrupa in umazanije. Vem pa tudi, da se ne zna voziti s kolesom. Verjamem, da ima za to še čas.

Ajša Topčagič, 3. a

KAM VODI POT

Pluje, leta ali vozi,
vse gre na pravo pot,
kamor gre le pogumen trot.
A vse poti so prave,
če se ne bojiš,
ker po poti hodiš,
ponoči pa spiš.
Vprašala sem se,
kako vse poti so prave,
če vsak dan nekam greš,
to izveš,
ko posije sonce in se dela beli dan.

A če rečeš, da ti je vseeno,
ni prav, naravo poslušaj.
Videl boš, da je vse lepo,
ko v sanje se poglobiš
in si želiš, da ni konec poti,
da je isto, kot jaz in ti.

Tara Božič, 3. a

MIŠKA

Pada, pada beli sneg,
tam ga čaka velik breg.
Tam za bregom miška mala,
ki se rada pozabava.
Miška skače sem in tja,
dokler ni utrujena.
Hitro skoči v svoj brlog,
da si vzame nekaj za pod zob.
Ko se malo odpočije,
je sposobna za nove norčije.

Alja Pajk, 3. a

MAJICA GAJICA NAJDE SREČO

Nekoč je živela majica Gajica, ki ni imela veliko sreče. Iz trgovine v trgovino je potovala kar eno leto in pol. Imela je kratke rokave in narisanega kužka, ki je imel velika dva ušeska. Nekega dne pa jo je vzela deklica, ki je živela tri bloke stran od trgovine. Ime ji je bilo Klara. Imela je tudi mlajšo sestrico po imenu Ana. Majica Gajica je bila presrečna, ker jo je Klara vzela in jo kupila. To je bila zanjo res velika sreča.

Čez tri mesece je bila Klari majica Gajica premajhna. Dala jo je svoji mlajši sestrici. A Ani majica Gajica ni bila všeč, zato jo je vrgla v kanto za smeti. Čez nekaj časa jo je Klara vprašala, kje ima njeno majico. Ana ji je odgovorila, da jo je vrgla v kanto za smeti. Klara se je zelo prestrašila in jo hitro odšla iskat. Žal, pa je bilo že prepozno. Vzela jo je njena mama Mojca, ker ni imela dovolj blaga, da bi lahko sešila šal.

Tako je končala majica Gajica v šalu. Počil je lonec, za majico Gajico pa je bil srečen konec.

Tisa Albreht Šutar, 3. a

VČASIH JE SREČA

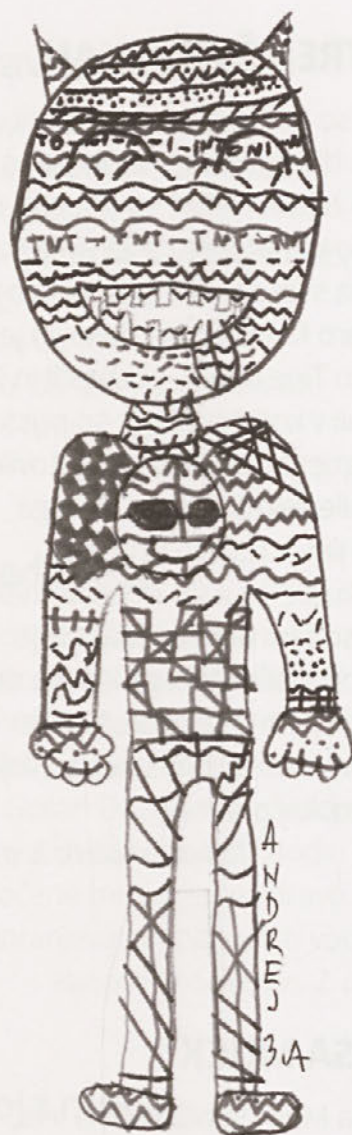
VČASIH BILO JE VSE DRUGAČE,
MAJHNE IGRAČE, MAJHNE
KRTAČE.
MAJICE MODRE, ZELENE PA
HLAČE.

VČASIH, VČASIH ...
LEPO SEM ŽIVEL,
CELO ŽIVLJENJE
EN, DVA, TRI, ŠTIRI ... IMEL.

A ZDAJ SEM DOBIL CEKINČEK V
ROKE,
KOVAL GA BOM PRAV,
DA SREČO BO DAL.

VČASIH BILO JE ŽIVLJENJE RES
MAJHNO,
KARTE IN PLIŠI.
PRI ZOBEB POD POVŠTROM
PA SREČNE SO MIŠI.

MAJ ŽIŽEK, 3. A

PRIJATELJ

Pride iz kjerkoli,
tudi, če pride s konca sveta,
tudi, če samo pometa,
pa če gre nazaj na konec sveta,
ni konec vajinega prijateljstva.
Ne pokažeš samo s pismi, da ga
rad imaš.

Vedno je v srcu s teboj,
takrat je samo tvoj.

A važno je, da te rad ima,
ker jaz pravim tako:

ni prijatelj tisti, ki se ti smehlja,
prijatelj je tisti, ki v nesreči roko
ti poda.

Tara Božič, 3. a

Hobi

Moj hobi je ritmična gimnastika.
Ritmično gimnastiko imam ob
sredah. Tam delamo špage,
stoje, kolesa, se vrtimo in
sestavljamo koreografije. Na
ritmični gimnastiki delamo s
trakovi, kiji, žogami in obroči.
Nekatere deklice imamo
tekmovalne drese, druge pa
imajo navadne ali kratko majico
in pajkice. Na ritmični gimnastiki
pripravljamo nastope in
tekmovanja.
Želim si, da bi bila prvakinja v
ritmični gimnastiki.

Alja Jerman, 3. b

NINA DOBI PSIČKA

Na vasi je živel deklica, ki je bila stara 7 let. Imela je 3 sestre in 3 brate. Ime ji je bilo Nina in močno si je želela psa. Vse živali so jo imele rade, ker je bila do njih prijazna. Nekega dne je na poti v šolo videla gospoda, ki je šel na sprehod s svojim psom. Vprašala ga je, kako je psičku ime in ali ga lahko poboža. Povedal ji je, da mu je ime Kali, da je zelo prijazen psiček in da ga lahko poboža. Nina ga je vprašala, kako je njemu ime in kje živi. Povedal ji je, da mu je ime Janez in da živi na kmetiji, kjer živi mnogo živali. Povedal ji je, da ga bolijo noge in da težko poskrbi za vse živali. Deklici se je Janez zasmil, zato mu je obljubila, da ga bo naslednji dan obiskala. Janez ji ni verjel, zato je bil zelo vesel, ko jo je naslednji dan zagledal. Pomagala mu je nahraniti vse živali in mu delala družbo. Nato sta skupaj spila čaj. Nina je na kmetijo prihajala skoraj vsak dan. Janezu je Nina prirasla k srcu, zato ji je v zahvalo podaril psička Kalija. Bilo mu je hudo za njim, ampak je vedel, da bo Nina lepo skrbela zanj. Misli je, da se Nina ne bo več vrnila, a se je še vedno rada vračala. Ostala sta dobra prijatelja.

Alja Retelj, 3. b

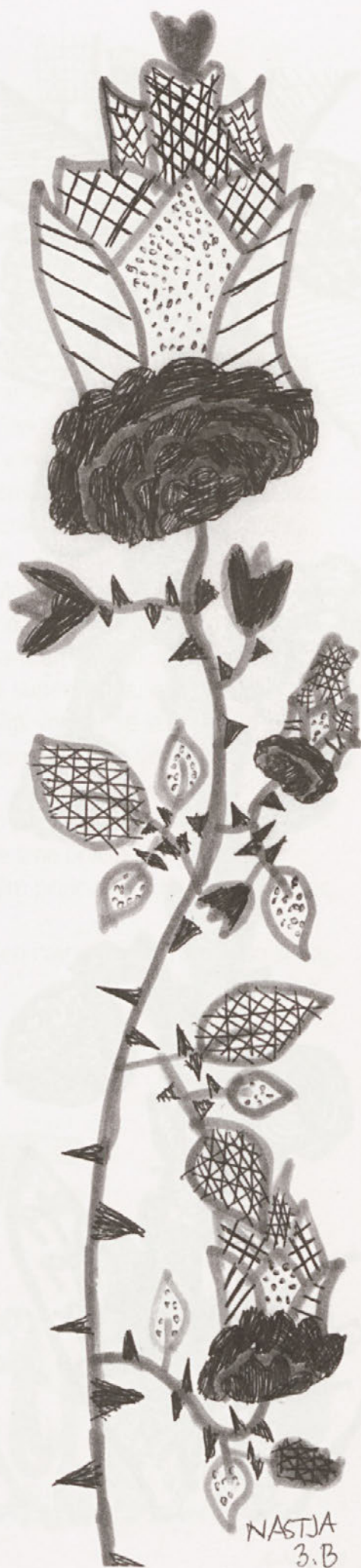

Z BABICO GREVA V LIPICO

Z babico sva se pogovarjali, kam bi odšli na izlet. Dogovorili sva se, da odideva v Lipico. Ko sva prispeli, sva kupili vstopnici. Prišla je vodička, ki nam je povedala vse o Lipicancih. Lipicanci so različnih barv. Ko so še žrebički, so črne barve, ko pa odrastejo, postanejo rjave ali bele barve. Šli smo v skedenj, kjer kobile skotijo žrebičke. Videli smo tudi ponije. Otroci so jih lahko božali. Nato smo odšli v muzej Lipincev. Tam smo videli okostje konja in smo si ga lahko pogledali od blizu. Zatem smo si ogledali posnetke o konjih pri parjenju ter stare posnetke začetkov Lipice in Lipincev.

Z babico sva odšli še v trgovino z igračami, majicami, spominki in obeski. Imeli sva se zelo lepo. Nikoli ne bom pozabila tega izleta.

Ana Potočnik, 3. b

Učenci 3. b smo razmišljali, kdaj smo odgovorni

Odgovornost pomeni, da:

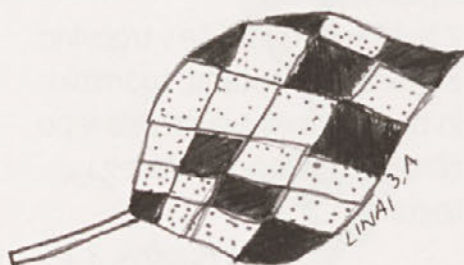
- čuvam svoje stvari, da ne pozabljam na dolžnosti, da se ravnam po pravilih. **VID**
- ne izgubljam svojih stvari. **ALJA J.**
- sem odgovorna za svoje potrebščine in domače naloge in da se lepo obnašam. **ROSA**
- zase skrbim sam, da svoje igrače vedno pospravljam, da upoštevam pravila v razredu. **PATRIK**
- pazim nase, da pomagam mami, kadar očija ni doma. **MARTIN**
- se opravičiš, če nečesa nisi naredil, ne pa da iščeš izgovore. **ENEJ**
- opraviš svoje dolžnosti in sam misliš na njih ter ne kriviš drugih, če jih nisi opravil. **EVA LANA**
- imaš narejene domače naloge, da ne zamujaš pouka in da se držiš razrednih pravil. **EVA**

NAŠ MUCEK

Predlani novembra je naša soseda v motorju avta pripeljala mladega mucka. Kar nekaj časa so ga reševali, nato pa je ušel in se skrnil v grmovje. Soseda je prosila mojo mami, če ga lahko ujame. Pri tem sem ji pomagala tudi jaz in uspelo nama ga je ujeti. Bil je lep mlad mucek črno-bele barve. Dali sva ga v košaro za muce in skupaj s sestro Lino smo ga odpeljali na veterinarsko postajo, da bi ga oddali dobrim ljudem. Tam ga je prijazna veterinarika pregledala. Povedala nam je, da je mucek in da je čisto zdrav. Prosila nas je, če ga lahko za nekaj dni vzamemo domov, ker je imel tam nek mucek mačjo kugo in bi se lahko mlad muc tega nalezal. Ker je bil umazan, so ga tudi skopali, nato smo ga odpeljali domov. Doma smo mu dali hrano, vodo, ležišče in pripravili mačje stranišče. Najedel se je in zaspal. Bil nam je zelo všeč in odločili smo se, da ga bomo kar obdržali. Dali smo mu ime Šapko. V prvih tednih je uničil kar nekaj rož, najraje pa je metal zemljo iz loncev. Zelo všeč mu je bila novoletna smrekica, ki jo je večkrat prevrnil, zato je sploh nismo okrasili.

Šapka imamo vsi zelo radi in upamo, da bo čim bolj zdrav.

Ela Gošnik, 3. b

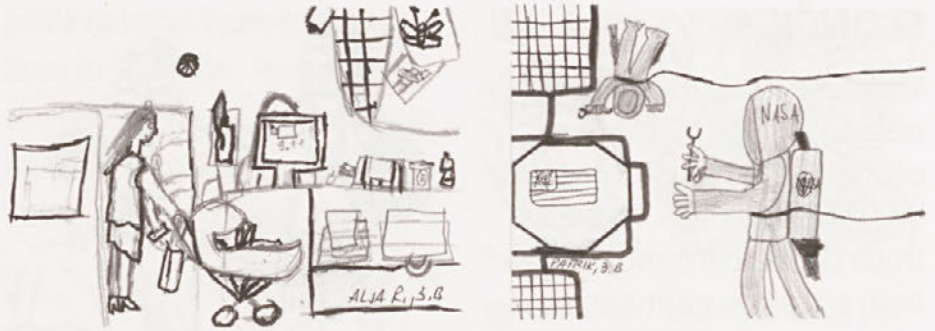
Zgodba

Pred nekaj leti je živela hrčica Helena. Živela je sama, zato je bila zelo žalostna.

Nekega večera je odšla hrčica Helena spat in ni in ni mogla zaspati. Čez nekaj časa je začelo zunaj nekaj ropotati.

Hrčica Helena se je ustrašila in ni vedela, kaj naj stori. Hitro je prižgala luč in pogledala skozi okno. Videla je svojo prijateljico Lolo. Razveselila se je. Tudi Lola je zdolgočaseno hodila naokoli in brcala kamne ob poti. Zato je bil tak ropot. Helena je Lolo povabila v svojo hišo. Cel večer sta se pogovarjali in se smejali. Odločili sta se, da nikoli več ne želita živeti sami, zato se je Helena preselila k Loli za vedno in za vedno sta ostali prijateljici.

Eva Lana Meršol, 3. b

Ognjena Eva s prijatelji rešuje džunglo

V sredo, 18. 11., je imela Ognjena Eva rojstni dan. Zapeli so ji rojstnodnevno pesem. Ravno takrat je zazvonila ura za nujne primere. Vodni Patrik, Super Filip, Elektro Enej in Ognjena Eva so stekli k uri. Pokazala je, da morajo v Indijo, ker želi David Strelec uničiti džunglo. Odšli so v Indijo. Tam so izvedeli, da David Strelec živi sredi džungle. Super Filip je moral plezati po drevesu, da je lahko našel pot do sredine džungle.

Kmalu je zavpil: »Našel sem pot!« Vsi so se razveselili. Prišli so na sredino džungle. Srečali so Davida Strelca. Vodnemu Patriku je rekel, naj udari prvi. Patrik je udaril, ampak ne dovolj močno. Potem je Elektro Enej izstrelil svoje super strele, vendar tudi njemu ni uspelo. Udaril je Super Filip, vendar se je David Strelec uspel ubraniti. Ostala je le še Ognjena Eva. Eva se je zbrala in ga premagala.

David Strelec jo je vprašal, zakaj so prišli v džunglo in ga napadli. Ognjena Eva je odgovorila, da je ne sme uničiti, ker je to dom različnih živali. Rekla mu je, naj se jim pridruži. In res, David Strelec se ponudbi ni mogel upreti.

Ognjena Eva je rekla, da je bil to njen najboljši rojstni dan do sedaj.

Eva Šumak, 3. b

ANA, 3.B

SLONČICA

Slončica je moja najljubša plišasta igračka. Na glavi ima oči, obrvi, rilec in uhlje. Ima tudi dve roki in dve nogi. Na sredini trupa pa ima bel trebušček. Na belih podplatih pa ima srček in tri pikice. Je sive barve. Znotraj sivih uhljev ima roza uhlje. Ime ji je Srčica, ker ima na podplatih srček in tri pikice. Imam jo v postelji pri drugih plišastih igračah. Včasih jo zvečer ali podnevi objamem. Imam jo zelo zelo rada. Hvala, da ste prebrali mojo zgodbo.

Tia Vozelj, 3. b

MEDVED BRUNDI NAJDE ZAKLAD

Nekoč je živel medved Brundi. Živel je s svojim bratom Brundom. Brundi in Brundo sta si vedno želela najti zaklad. Nekega dne se je Brundi odpravil na sprehod v gozd. Med hojo se je spotaknil ob steklenico. V njej je bil zemljevid do velikega zaklada. Zelo se je razveselil. Hitro je šel do svojega brata. Povedal mu je o tem. Naslednji dan sta se odpravila iskat zaklad. Po dolgi poti sta prišla do tistega kraja, kjer je bil skrit zaklad. Začela sta kopati. Kmalu sta začutila kovinsko skrinjo. Poleg nje sta našla ključ. Hitro sta odklenila skrinjo. V njej je bilo polno zlata. Bila sta zelo vesela. Skrinjo sta odnesla v svoj brlog. Zlato sta razdelila vsem živalim v gozdu.

Filip Mikić, 3. b

KOKO IN VELIKA SKRIVNOST

Nekoč je živela družina, ki je bila polna veselja in glasbe, dokler ni nekega dne izginil oče. On je hotel deliti glasbo s širnim svetom. Nato se je mami Imeldi rodila hčerka in poimenovali so jo Koko. Koko je odrasla in ustvarila si je svojo družino. Njenemu prapravnuku je bilo ime Migel. Glavno pravilo v družini je bilo – nobene glasbe! A Migel je imel skrivnost. Oboževal je glasbo. Nato je prišel dan mrtvih. Migel je videl same okostnjake. Nenadoma je Migel pristal v deželi mrtvih. Spoznal je, da je njegov prapradedek Ernesto Delacruz najboljši glasbenik v Santa Sešilji. Srečal je Hektorja, ki je Migela takoj prepoznal. Migel ga je vprašal, kako pozna njegovo ime. Hektor mu je razložil, da sta v sorodu. Migel je prišel na Delacruzov oder. Delacruz se je tako razjezil, da je Migela odpeljal na stolp in ga vrgel s stolpa. Vendar Delacruz ni vedel, da so kamere posnele celotno dogajanje. A Pepita, duhovna vodnica, ga je ujela. Ko je Delacruz prišel nazaj na oder, so okostnjaki zaklicali buuuuu in ga začeli obmetavati s paradižnikom. Nenadoma je bil Migel spet v Santa Sešilji in videl, da je mama Koko mrtva. Migel ni začel jokati, ker je vedel, da se bo mama Koko vrnila kot okostnjak. In spet je prišel dan mrtvih in namesto, da bi bili na grobovih, so v glasbi uživali tako živi kot mrtvi.

Martin Kolarič, 3. b

DOGODOVŠČINE PRIJATELJIC IZ 3. B

Dora, Alja J., Alja R., Tia V. in jaz, Rosa, smo naj naj najboljšje prijateljice. Vse hodimo v 3. b. Smo najboljšje prijateljice, ker imamo vse podoben okus. Nekega dne smo se šle po šoli igrat k meni domov. Igrale smo se disko. Plesale smo na naše najljubše pesmi. Dora si je izbrala pesem od Katy Perry, Alja J. si je izbrala pesem Anja, Alja R. si je izbrala pesem Gangnam Style, Tia V. si je izbrala pesem iz risanke Trolji in jaz pesem Soy Luna. Vadile smo plesne nastope, ki smo jih kasneje pokazale mojim staršem. Na koncu smo imele še plesni dvoboj. Zmagale smo vse.

Nato smo se šle igrat s plišastimi igračkami. Igra je bila takšna, da je princeska živela v gradu. Njena mama in oče sta bila prijazna starša. Vse sta jim dovolila, le vstopa v eno sobo gradu ne. Ampak princeska si ni želela nič drugega, kot priti v tisto sobo. Starše je ves čas spraševala, zakaj ne sme v tisto sobo. Starša ji nista želela povedati, ker sta se bala, da bi pobegnila od doma. Neke noči je princeska ukradla očetu ključ skrivnostne sobe. Odklenila je vrata in vstopila. Pred tem je morala ukaniti vojake, ki so stražili sobo. Udarila jih je s ponvijo, da so zaspali. Ko je

prišla noter, je zagledala zmaja. Zmaj jo je ugrabil. Na poti v zmajev brlog je princeska jokala, zakaj ni ubogala mame in očka. Vojaki so zbudili kralja in mu

povedali celo zgodbo. Nihče se ni javil, da bi rešil princesko, naposled pa je vitez na belem konju vzkliknil, da jo bo on rešil. Kralj ga je vprašal, kaj hoče v

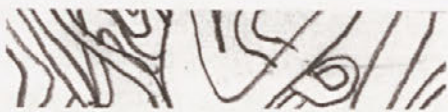

zameno. Odgovoril je, da hoče njegovo hčer za ženo. Kralj je odvrnil, da lahko, vendar le, če bo tudi sama tako želela. Podala sta si roke in vitez na belem konju je odšel. Nazaj se je vrnil s princeso v rokah. In na koncu sta se seveda tudi poročila. Ravno, ko smo hotele odigrati poroko, je glas iz kuhinje zaklical: »Punce, palačinke so na mizi!«

Ko smo pojedle palačinke, smo šle na vrt, kjer smo se igrale skrivalnice. Tia V. je štela, druge pa smo se skrile. Po končani

igri smo šle na sladoled, saj je bil res lep sončen dan. Vsaka je dobila eno kepico sladoleda. Ko smo prišle domov, je bilo že zelo pozno, zato smo šle pojest

večerjo, se stuširat in oprat zobe. Za zaključek prekrasnega dneva smo pogledale še nekaj risank, vendar ko bi morale iti spat, nismo bile zaspane, zato smo se začele obmetavati z blazinami. Preden smo končno zaspale, smo si še v temi pripovedovale vice.

Naslednji dan smo vsem sošolcem pripovedovale, kako smo se imele lepo in smo si rekle, da moramo to še kdaj ponoviti.

In v šoli smo naj naj naj naj najbolj pridne. Skupaj se igramo med odmorom in v podaljšanem bivanju in vedno bomo ostale prijateljice.

Stela Rosa Urek Ekart, 3. b

Mojim lijepim prijateljima!

Moji prijatelji/prijateljice su jako ljubazni. Kada se počnemo igrati, i ja se mogu igrati. U Bosni se nisam mogao igrati. Zato, moji prijatelji, hvala vam puno.

Arman Begić, 3. c

Dragi Arman!

Sem Lana Windisch. To je naša Osnovna šola Grm. Na naši šoli imamo čistilke, ravnateljico, učiteljice, učitelje za šport, kuharice, kuharje in hišnika. Imamo avlo, kuhinjo, jedilnico, učilnice in knjižnico. Imamo tudi pridne učence in učenke. V podaljšanem bivanju se lahko igramo. Imamo tudi glasbeno učilnico. Imamo krožke, kot so: gledališče, pevski zbor, košarka, rokomet ... Med poukom moramo poslušati učiteljico ali učitelja. V knjižnici si lahko izposodimo knjige, ki jih moramo vrniti nazaj, ko jih preberemo. Med glavnim odmorom se lahko sprostimo, poigramo ali beremo. Lep pozdrav

Lana Windisch, 3. c

Dragi Arman!

Šolski prostori so: avla, mala in velika telovadnica, kuhinja, stranišče in jedilnica. Naš razred ima tablo za pisanje, glino za izdelovanje, zemljevid za iskanje in barve za risanje.

David Kleindienst, 3. c

Dragi Arman!

Zdaj, ko si naš novi sošolec, ti moramo razkazati šolo in predstaviti sošolce. Sošolcev je veliko. Vseh skupaj nas je 28. Smo razred 3. c. Naši učiteljici je ime Mateja, piše se Ašič. Učiteljica je prijazna. Med poukom smo tiho in poslušamo učiteljico, ko razlaga. Telovadnica je prostor za telovadbo. V njem se gibamo, tečemo in se igramo različne igre. V jedilnici jemo malico in kosilo. V šoli imamo tudi bazen. Po zimskih počitnicah se bomo v njem kopali. V šoli imamo še veliko drugih prostorov. No, zdaj sem že skoraj pri koncu. Mislim, da že imaš nove prijatelje. Lep pozdrav.

Nina Hana Bavec, 3. c

Dragi Arman!

Ko si prvič prišel v našo šolo, si videl nekaj malega, samo naš razred. Zdaj, ko je februar in si začel hoditi redno na našo šolo, boš spoznal, kako je velika. Ali veš, da je naša šola ekošola? To pomeni, da zbiramo star papir, pokrovčke, stare telefone in star papir. To zbiralno akcijo ima vsak razred. Tudi mi v 3. c. Na naši šoli imamo zelo dobro hrano in zelo prijazne kuharje. Če greš iz razreda, boš videl nekaj učiteljev na hodniku. Oni so zelo, zelo prijazni. Včasih malo »potečnarijo«, ampak to delajo zelo malokrat. Na naši šoli imamo nižjo stopnjo in višjo stopnjo. Nižja je od 1. do 5. razreda, višja pa od 6. do 9. razreda. Na višji stopnji so učitelji malo bolj zahtevni, drugače pa so vsi zelo v redu. Na tej šoli nismo tako strogi s kaznimi. Le, če so nekateri res zelo poredni. Potem pa moramo res ukrepati. Če boš priden, kar jaz verjamem, ne bojo rabili ukrepati. Upam, da se čutiš varnega v našem razredu in verjamem, da si boš med nami našel kakšnega dobrega prijatelja, ki ti bo vedno stal ob strani. Sicer pa imamo ob ponedeljkih, torkih, sredah in petkih pet šolskih ur. Samo ob četrtek imamo štiri šolske ure. Šport nas uči razredničarka Mateja Ašič, samo ob sredah nas uči učiteljica Vanja Mokotar. Imamo veliko prostorov. Če kdaj ne boš vedel kam, vprašaj koga v tvoji bližini. Želim ti, da se boš zabaval z nami in da boš z nami raziskoval nove stvari. Lepo te pozdravljam,

tvoja sošolka Lucija Kralj, 3. c

PRAVLJIČNA INDIJA KOROMANDIJA

V moji Indiji Koromandiji živijo majhni škratki, ki pazijo, da je sadje na drevesih užitno, čisto in okusno. Pokrajina je iz sladkarij, drevesa iz lizik, trava trdi bonbončki, slapovi iz jagod, čaji iz malin. Glavni pri njih so šef škratov, oče škrat in mama škrat. Vsi skupaj živijo v tovarni Indija Koromandija. Kakor šefi so le starši, jagode lovijo samo škratki. Opravila škratov so: skrbeti za sadje, čistiti njivo lizik, skrbeti za živali iz čokolade in lizike.

Pia Sara Saje, 3. c

K NAM JE PRIŠEL NOVI SOŠOLEC

V veselem decembru je prišel v naš razred na obisk deček Arman. Prišel je pogledat, kdo smo in kje smo, saj je bilo predvideno, da bo v mesecu januarju postal naš sošolec. Pogumno se je predstavil in nam povedal, da prihaja iz Bosne in Hercegovine. Srečanje je bilo kratko. Staro leto se je hitro poslovilo in po novoletnem praznovanju smo komaj čakali, da se nam pridruži novi sošolec. Končno je prišel. Želeli smo se z njim pogovarjati, a ugotovili smo, da bomo morali biti pri sporazumevanju z njim strpni, saj Arman ni znal slovenskega jezika in mi, učenci 3. c, ne njegovega jezika. Nekateri smo mu napisali pismo, pesmico, ali mu kaj narisali. Tudi Arman nas je presenetil s svojim pisemcem. Naša učiteljica Mateja je tako postala prevajalka.

učenci 3. c razreda

KOKOŠKA RJABA, ruska narodna pravljica

Сказка Курочка Ряба

Жили-были дед да баба. И была у них Курочка Ряба.

Снесла курочка яичко, да не простое - золотое.

Дед бил - не разбил.

Баба била - не разбила.

А мышка бежала, хвостиком махнула, яичко упало и разбилось.

Плачет дед, плачет баба и говорит им Курочка Ряба:

- Не плачь, дед, не плачь, баба: снесу вам новое яичко не золотое, а простое!

Nekoč sta živela dedek in babica in pri njih je živela kokoška Rjaba. Kokoška je znesla jajce. A ne navadno, zlato. Dedek je hotel jajce razbiti, pa je omagal, tudi babica je hotela razbiti jajce, pa je tudi ona omagala. Pritekla je miška, mahnila z repkom in jajce je padlo na tla ter se razbilo. Dedek in babica sta bila žalostna. A kokoška jima je rekla: »Ne jokaj dedek, ne jokaj babica, znesla vama bom novo jajce, ne zlato, ampak navadno.«

Iz ruščine prevedla: Ida Vrbečič, 3. c

MIŠJI TAT

Nekega nedeljskega jutra, ko je mišji tat taval po mestu Mišdol, je močno deževalo. Bil je nejevoljen, saj mu še nikoli ni uspelo ukrasti mišjega diamanta. V Mišdolu je bila tudi policija. Najboljši policist je bil kužek Maks. Bil je odličen pilot. Naslednji dan je mišji tat ves dan koval načrt, kako bo ukradel diamant. V torek zjutraj je muzejski paznik z grozo ugotovil, da je diamant skrivnostno izginil. Vse policijske enote so ga zaman iskale. Zvečer so poklicali kužka Maksa. Kužek Maks je s svojim super letalom preletaval Mišdol in iskal mišjega tatu. Končno ga je zagledal. S svojim super padalom se je spustil na tla. Tekel je za mišjim tatom in ker je bil dovolj hiter, ga je ujel. Takoj mu je nataknil lisice in ga dal za rešetke. Čez nekaj mesecev je mišji tat postal zelo pošten in vljuden mišji gospod.

Gaj Aleksander Jelič, 4. c

DVA BRATA IN ZDRAVILO

Nekoč je živel princesa, ki je imela 2 brata. Eden je bil mlajši, drugi pa starejši. Starejši se je vedno norčeval iz mlajšega brata, princesa pa je mlajšega brata vedno branila. Nato je oče zbolel in je poslal starejšega brata na pot. Dal mu je 200 goldinarjev in potico za na pot. In tako je starejši brat odšel na pot. Hodil je in hodil, nato je postal lačen. Prišel je starec in ga vprašal: »Mi daš malo?« Brat se je najedel in nato nadaljeval pot. Ko je hodil, je naletel na roparje. »Pojdi z nami, nam boš pomagal ropati ali pa te ubijemo.« Brat je rekel: »Prav, šel bom z vami.« Brat je oropal banko in so ga stražarji opazili ter ga odpeljali. Minila sta dva tedna in oče je rekel: »Sin, pridi sem.« In sin je prišel. »Tvojega brata ni nazaj, pojdi ga iskat in pojdi še po moje zdravilo.« Nato mu je oče dal 200 goldinarjev in potico. Nato je mlajši brat odšel, hodil je in hodil in je postal lačen. Mimo je prišel starec in prosil: »Mi daš malo?« »Seveda. Samo malo hrane imam, ampak bova že nekako.« Nato je prišlo v njegov robec, v katerem je imel notri spravljeno potico, kar naenkrat polno hrane. Nato sta se najedla in je starec rekel: »O, to se ti bo še obrestovalo, zelo obrestovalo,« nato je starec izginil. Brat je nadaljeval pot, nato so ga napadli roparji in rekli: »Pridi z nami takoj ali te ...« »Ne,« je rekel brat in nenadoma je medved prišel iz gozda. Roparji so zbežali. »Hvala,« se je zahvalil brat, »na, izvoli malo hrane, to je v zahvalo, da si me rešil.« Medved je pojedel hrano, ki mu jo je dal brat. »Bi šel z mano na pot?« ga je vprašal. »Seveda,« je rekel medved in sta šla na pot. Hodila sta in hodila, nato sta videla starejšega brata. Meščani so ga hoteli ubiti, nato je starejši brat prosil mlajšega, naj ga reši. Mlajši brat je rešil starejšega in se mu zahvalil, ker se je norčeval iz njega. Odšla sta po očetovo zdravilo, ga našla in kupila, nato sta odšla domov in ga dala očetu. Ta je ozdravel in živel srečno do konca svojih dni.

Gal Zupančič, 4. a

Moj najboljši prijatelj

Z mojim najboljšim prijateljem sva ušpičila že veliko norčij. Tukaj bom opisal nekaj nepozabnih spominov. Nekega dne sem bil zelo neučakan, saj sem šel prespat k mojemu najboljšemu prijatelju. To je Roko. Tisti dan sem skoraj vsako minuto gledal na uro, saj sem hotel k Roku priti čim hitreje. Dan se je tako vlekel, da se mi je zdelo, kot da je bilo deset minut pol ure. Ko sem končno prišel k njemu, sem odložil kovček in potem zabava!!! Delala sva rakete iz kokakole in magnezijevih tablet, se igrala z beybladi in še veliko zanimivih stvari, dokler ni prišel čas za spanje. Naslednje jutro je bilo najbolj zabavno. Z Rokom sva se zbu-

dila prva in sklenila, da bova z odejo in igračami naredila, kot da spiva. V resnici pa sva šla pod posteljo, kjer sva gledala knjige Minecraft. Čez kakšno uro sva prišla ven in odšla v dnevno sobo. Čudno nama je bilo, zakaj naju noben ni prišel pogledat, zakaj tako dolgo spiva. Njegova mami nama je povedala, da naju je pustila spati, saj je vedela, da sva imela včeraj naporen dan. Nato sva ji povedala, kaj sva naredila in vsi smo se začeli smejati.

Ta obisk je bil tako nepozaben, da komaj čakam na naslednjo takšno priložnost.

Miha Bartelj, 4. a

POT

Nekoč je v svetu kjer živijo konji s krili, žvela mala prebivalka tega sveta. Ime ji je bilo Miranda. Skupaj z mamo je žvela v zalivalki, ki je bila ogromna. Te živali so velike kot mi ljudje, mladiči pa nekako tako kot petletni otrok. Nekega dne se je Miranda odšla igrat. Ko se je tako igrala, je ponjo priletel golob. Spustil se je k njej. V tistem hipu se je znašla na njegovem hrbtu. Čez nekaj časa je Miranda opazila, da je golob zelen. Ko jo je pogledal, je opazila tudi, da ima rdeče oči. Tako se ga je prestrašila, da je izgubila ravnotežje in padla z njega. Pristala je na hribu. Ko se je uspešno pobrala, je nekaj časa le hodila in hodila. Pa je naletela na miš z imenom Karanitariaro. Miš je povedala Mirandi, da je tam ob jezeru bitje, ki ji lahko pomaga priti domov. Miranda se je miši zahvalila. Ko je prispela do jezera, je videla prečudovitega laboda. Labod je rekel, da pozna pot do doma, ampak da mu mora, preden jo odpelje domov, prinesiti ribez. Miranda je labodu prinesla ribez z bližnje veje. Ko ga je labod hotel pojesti, se je oglasil Primož. Primož je bil ribez in začel se je dreti na laboda: "Ne smeš me pojesti, mar si slep!" Labod je Primoža spustil. Primož je takoj stekel stran. Miranda se je usedla na laboda in ta jo je odnesel po reki. Ko sta prišla do konca reke, je žival odmaknila bršljan, ki je bil pred njima. Ko sta bila na drugi strani, sta vstopila v svet sladkorja. Labod je Mirandi odtrgal dve liziki in ji ju izročil. Na koncu tega sveta je bil predor iz gumi bombonov. Tudi te bombone je labod odmaknil. Miranda se

je znašla na dvorišču svoje hiše. Vse je odšlo in ničesar ni bilo več. "Mogoče sem samo sanjala?" je rekla Miranda. V želodcu ji je začelo kruliti, zato je odšla v hišo.

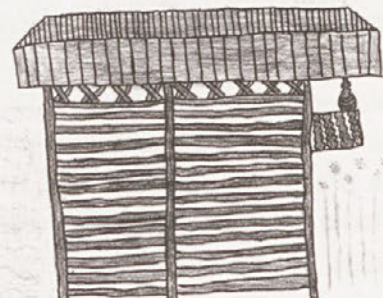
Pia Jovanovič, 4. c

Moja Miša

Opisal bom psičko Mišo, ki živi pri dediju in babici v Beli krajini. Ko z družino pridemo k dediju in babici, se Miša zelo razveseli. Imam jo zelo rad. Z njo preživim veliko časa. Je zelo igriva, zato me včasih ugrizne ali opraska. Rada ima tudi mačka Jako, ki je bil včasih pri nas doma. Velikokrat se z Mišo lovita po vrtu. Miša je črne in rjave barve. Nad očmi ima dve rjavi piki. Ker je še mladič, rada grize predmete, kot so na primer natikači, rože, veje ... Ko sem z njo, sem zelo srečen. Zelo rada se podi za mano. Zna iti na prostor in dati tačko. Najraje ima brikete. Včasih dobi tudi kakšen kos mesa ali kost. Ko gremo domov, postanem žalosten, ker bi rad še ostal pri Miši. Vsakič, ko slišim besedo pes, se spomnim na Mišo.

Mark Vovko, 4. a

Grdi raček in krokodil brez zob

Pred davnimi časi je za devetimi gorami in sedmimi vodami živela raca. Ime ji je bilo Neža. Po poklicu je bila vzgojiteljica. Nekega dne je izvalila štiri jajca. Malo je bila začudena, ko jih je pogledala, ker so bila tri jajca manjša od četrtega. Vsako jutro se je čudila in razmišljala, kaj se bo izvalilo iz največjega.

Nekega jutra jo je prišla obiskat plemenita in debela oziroma tolsta raca z rdečo rutico na levi nogi. V tistem trenutku so se majhna tri jajca odprla. Iz njih so pokukali trije majhni in zelo prisrčni rački. Raca Neža je bila zelo vesela. Skoraj se ji je zaustavil dih. Nazaj ga je dobila šele, ko je žalostno pogledovala v gnezdo in čakala, da se je izvalil še Grdi raček. Mama ga na začetku ni sprejela za svojega, ker je bil pač drugačen. Bil je večji in močnejši od svojih bratov. Najhuje pa je bilo to, da je bil bele in sive barve. Mama Neža je videla, da je njen šele, ko je dokazal, da zna plavati. Mama je pred vsemi prijateljicami, ki so se norčevale iz njega, povedala, da plava bolje od njih. Imela ga je najraje. Do njega je bila ljubezniva in prijazna. Tolažila ga je, če je bil slabe volje. Vedno je verjela vanj, da bo nekoč postal tako pameten kot ona. Vsi so bili nesramni do njega, še posebej pa tista debela kura z rdečim trakom na nogi. Bil je jezen in to zelo, ko je svojo zgodbo pripovedoval krokodilu brez zob. Končno se je malo pomiril in nadaljeval: »Nekega dne nas je mama peljala na ogled kmetije. Razkazala nam je vse živali in čisto vse živali so se mi čudile, me grdo gledale in me zmerjale. Mama jih je okregala, mene pa potolažila.«

Tako je Grdi raček krokodilu izpovedal svojo zgodbo. Krokodil brez zob ga je potolažil in mu povedal še svojo zgodbo. Ni mogel izgovarjati črk r, l ter č, š in ž. Zaradi tega je zelo nerazložno govoril besede. Začel je zelo počasi in tiho. Grdi raček mu je moral obljubiti, da se mu ne bo smejal. Njegova zgodba je bila dosti krajša. Povedal mu je, da se je njemu zgodilo enako. Izvalil se je iz jajca, ki je bilo trikrat večje od piščančjega. Ko se je izvalil, so se ga vsi ustrašili in pobegnili. Nihče ga ni razumel, nihče ga ni maral, nihče ga ni sprejel za svojega. Krokodil je vedno po svetu hodil sam, nihče ni bil njegov prijatelj.

Edini, ki mu je zaupal in je bil do njega prijazen, je bil Grdi raček. Krokodil brez zob in Grdi raček sta postala najboljša prijatelja. Ugotovila sta, kaj je najpomembnejše v življenju. To je prijateljstvo. Ni pomembno, kakšen si navzven, pomembno je, kakšen si po srcu.

Maša Praznik, 4. b

PRAVLJIČNA SKRINJA

Pred davnimi časi je v Pravljičnem gozdu živel vitez Marko. Marku je bila postelja najljubši kraj. Nekega dne ga je kralj poklical k sebi in ga prosil, naj poišče skrinjo zlata. Marko je zajahal svojega konja in odšel. Na potovanju je srečal srnjaka Erazma. Ta mu je povedal, da obstaja knjiga, v kateri piše, kako prideš do zaklada. Če zakuriš ogenj in vanj vržeš kristal, izveš, kje je skrit zaklad. Marko je rekel srnjaku, da je najboljši. Takoj je odjezdil na-

prej. Čez tri dni je prispel do starega gradu. Vstopil je in zagledal zmaja, ki je ležal poleg skrinje. Marko se je zelo previdno priplazil do skrinje, a se je zmaj vseeno prebudil. Zmaj ga je vprašal, če ima kaj bonbonov. Marko je bonbone na srečo imel in mu jih dal. Potem je Marko po navodilih srnjaka Erazma dobil skrinjo in odjahal domov. Ko je prišel domov, je takoj skočil v svojo posteljo in zaspal.

Gaj Aleksander Jelič, 4. c

BRŠLJANOV KRALJ

Pred davnimi časi je v domišljiji neke punčke živel nek čaroben orešček. Bil je mandelj Gorenjec. Ta mandelj je bil zelo dober izumitelj. Ko je nekega dne bral časopis, je prebral, da je Bršljanov kralj izginil. Njegova žena je rekla, da tisti, ki bo našel njenega moža za moža, dobi njenega sina ali njeno hčer za ženo. Mandelj se je odločil, da poišče Bršljanovega kralja in sprejme nagrado od kraljice. Odšel je na pot. Z njim je odpotoval tudi konj Mistral. Hodila sta in hodila, pa sta naletela na dva podobna predora. Eden je bil prekrit z bršljanom, drugi pa z orehi. Raziskovalec mandelj je rekel, da je Bršljanov kralj zagotovo za bršljanom. Pokukal je notri. Na zelenem prestolu je sedel Bršljanov kralj. Opazil je, da ima družbo. Videl je, da ima s seboj prijateljčka, zato mu je rekel, da je zelo prijateljski. Mandelj se je zahvalil za njegovo prijaznost, nato pa ga vprašal, zakaj je pobegnil. Kralj je odgovoril, da je njegova prejšnja žena izginila iz pravljice in je potreboval nekaj časa miru. Rekel mu je, da se bo v mesto vrnil, ko bo spet lahko ne mislil samo nanjo. A naj to ostane skrivnost. Mandelj je dal obljubo, da ne bo tega povedal nikomur. Oba sta se zadovoljno poslovila.

Nela pri pisanju spisa

Bil je ponedeljek in Nela je sedela v šolski klopi. Učiteljica jim je povedala, da bodo v četrtek napisali spis za oceno. Nela se je zelo prestrašila, ker ni znala dobro pisati spisov.

Ko je prišla domov, je to povedala mami. Ta ji je rekla, da se mora učiti, da ne bo dobila slabe ocene v šoli. Nela se je usedla za mizo in se začela učiti. Prav tisti trenutek pa je prišel ven Jani. Ko ga je Nela zagledala, je postala malo ljubosumna, ker grede Janiju spisi dobro od rok, njej pa ne. Ko jo je Jani pogledal, je hitro obrnila pogled v mizo in Jani se ji je zasmel ter ji pokazal jezik. Dnevi so hitro minevali in kot bi mignil, je bil tu četrtek in Nela je bila zelo živčna. Učiteljica je razdelila pole in začeli so s pisanjem. Nela je začela razmišljati, a se ni in ni mogla spomniti začetka. Ko je napisala prvi stavek, je že naredila napako, a je ni opazila in je pisala naprej. Delala je veliko napak, ki se jih sploh ni zavedala. Jani je pogledal proti njej in se ji zasmel. Nela je uspela napisati pet stavkov s petindvajsetimi napakami. Menjala je črki a in o ter b in l. Imela je še veliko drugih pravopisnih napak in pisala je grozno. Časa je bilo še petnajst minut. Nela se je spomnila nečesa izjemnega. Prepisala bo od sošolca, ki sedi poleg nje. Vse je prečrtala in prepisala celoten spis. Tokrat je Nela oddala prva in učiteljica je malo posumila, kaj se dogaja. Ko je pregledala pole, je opazila dva enaka spisa. Vedela je, da je Nela tista, ki je prepisovala.

V ponedeljek je učiteljica vrnila spise. Ko ga je Nela pogledala, se je začudila. Vse je imela prečrtano, njen sošolec pa vse prav. Učiteljica ji je povedala, da ne sme več prepisovati od drugih. Nela se je opravičila in ugotovila, da je prepisovanje slabo dejanje in se je začela učiti za naslednji test.

Nika Goršič, 4. b

Pia Jovanovič, 4. c

Potovanje na goro Hribček čez hrib čez hribček čez hrib

Pred davnimi časi je v Hribčkovi deželi zavladal kralj. Toda kralj je izgledal kot tat.

A tega nihče ni hotel izreči naglas. Kralj je hotel porušiti celo golobje kraljestvo, zato je začel pripravljati vojsko. Andrej, pilot letala, ga je pri tem zalotil. In vsakič, ko je kralj naredil vojsko, mu jo je Andrej podrl. Kralj je to opazil, zato se je odločil, da bo vojsko shranjeval na gori Hribček čez hrib čez hribček čez hrib. Do te gore se je vila dolga pot, zato je na pot odšel s konjem. Začelo je deževati, zato je konj puščal sledi podkev. Naslednji dan je sijalo sonce in Andrej je peljal letalo do drugega kraljestva. Ko se je peljal nazaj, je opazil sledi podkev, zato je pristal kar na drevesu in odšel peš po sledeh. Sledi podkev so ga pripeljale do vrha gore Hribček čez hrib čez hribček čez hrib. Tam je našel kralja in vojake. Ko ga je kralj opazil, je bežal, vojaki pa so tekali vsak v svojo smer. Od takrat kralja nihče ni več videl in v Hribčkovi deželi je zavladal mir. In kužki in labodi so se lahko vozili na kraljevem vozu, pa nihče ni bil jezen.

Lara Balažič, 4. c

8 krogov odličnosti

Odgovornosti je včasih treba posvetiti malo pozornosti.

Predanost je kakor znanost.

To je to, dajmo mi, saj bomo zmogli čisto vsi.

Govori z dobrim namenom, ker če grdo govoriš, to nazaj dobiš.

Napake vodijo k uspehu, zato se iz njih učimo, da znanje nazaj dobimo.

Uravnoteženost je prava zmešanost.

Integriteta je prava pašteta, fleksibilnost pa ni beda, ampak je zmeda.

Ajda Kranjčević, Neža Dora Brezovar in Monika Bitežnik, 5. a

Planet Mlekojedcev

Na planetu Mlekojedcev Mlekomeri merijo mlečnost. Mlečnozobi živijo na Mlečnokislinski ulici, Mlečnozobke pa na Mlečnjaku. Oboji upajo, da bodo nekoč potovali po Mlečni stezi.

Živijo v hišah, imenovanih mlečnice. Prehranjujejo se z izdelki, ki vsebujejo mleko. Najboljši je mlečni kruh, nekateri imajo radi mlečni riž, drugi mlečno čokolado. Mlečna industrija cvete. Takšno je življenje na Mlečnem planetu. Ampak to še ni vse. Vam zaupam skrivnost? Seveda vam jo bom.

Nekega dne je Mlečni kralj naznanil, da se bodo po Mlečni stezi sprehodili le najbolj mlečni prebivalci tega planeta. To izjavo so spremljali tudi mediji. Vendar pa so se mediji malo zmotili in namesto najbolj mlečni napisali najbolj lepi. Ko so opazili napako, je bilo že prepozno. Mlečnozobke in Mlečnozobci so se že ličili in kupovali lepe in drage obleke. Opazil sem, da si je neka Mlečnozobka kupila čisto pravo ogrlico iz čistega zlata. Imela je diamantni obesek za devet tisoč devetsto devetindevetdeset mlečnih evrov.

Potem pa so se kar naenkrat zbrali pred kraljevo palačo vsi prebivalci planeta, poleg njih pa še vsi novinarji. Novinarji so hoteli pojasniti to zmedo, a kralj jim niti vrat ni hotel odpreti. Nekdo se je opogumil in pozvonil na kraljeva vrata. Kralj mu je odprl. Pred njim je stal Mlečnozobec, ki ga je zanimalo, ali je dovolj lep za Mlečno stezo. Kralj se je čudil njegovemu vprašanju, a ko mu je enako vprašanje postavilo veliko število Mlečnozobcev, se je kralj odločil, da pelje vse prebivalce svojega planeta na sprehod po Mlečni stezi. Dobri kralj in njegovi Mlečnozobci so na Mlečnem planetu srečno živeli do konca svojih dni.

Anže Aaron Gazvoda, 4. d

Moje jesenske počitnice

V nedeljo zjutraj so k nam prišli prijatelji. Prišli so, da bi se dogovorili, kam bomo šli na počitnice. Odločili smo se, da bomo odšli za tri dni v Makarsko.

Popoldne sva skupaj z mamico spekli rogljičke, osja gnezda in kruh. Zvečer smo vsi skupaj pripravili prtljago. V ponedeljek zjutraj smo se odpeljali proti Hrvaški. Ko smo prišli v to dalmatinsko mesto, smo se namestili v apartmaje, potem pa odšli na kosilo. Po kosilu smo odšli na sprehod po mestu.

Videli smo Švede, ki so se kopali v morju, saj imajo pri njih zelo mrzlo morje.

Naslednji dan smo šli najprej s čolnom na izlet, nato pa obirat mandarine ob reki Neretvi.

Nabrali smo veliko vrečo mandarin. Pot smo nadaljevali v Bosno in Hercegovino, v mesto Mostar. Tam smo videli most, s katerega skakalci skačejo v reko. V mestu so imeli zelo veliko raznolikih stojnic na tržnici in gostiln.

Po kosilu smo odšli nazaj v Makarsko. Večerni sprehod ob morju nam je dobro del, zato smo ga ponovili tudi naslednje jutro. Kmalu je prišel čas za odhod in spakirane kovčke smo odnesli v avtomobile.

Med počitnicami smo obiskali tudi babico, dedka in ostale sorodnike. V petek sem bila ves dan pri babici in dedku. Tam je bil tudi moj bratranec, ki je

star dve leti. Skupaj smo se igrali veliko iger. Popoldne smo vsi zaspali, ker smo bili zaradi makaronovega mesa zelo siti. Kasneje je prišla mamica in babici pobarvala lase. Poslovlili smo se in zadovoljni odšli domov. Jesenske počitnice so mi bile zelo všeč.

Luna Kupljenik, 4. d

Zajček

Zajček skače sem ter tja,
v luknjo skoči, gre pa pa.

Rad ima korenje, rad ima seno,
ko gre za repo, skače kar za njo.

Dvigne smrček, dvigne rep,
se odpravi na potep.

Rad bi hodil le po dveh,
ker ne more, steče v dir.

Ema Kastelec, 5. a

Šola

Šola ni šala.

Šola je resna dama,
tako pravi moja mama.

V šoli se učimo marsikaj,
včasih za naprej, včasih za nazaj,
ampak tudi za sedaj.

V šoli se moramo veliko učiti,
če želimo dobre ocene dobiti
in v življenju uspešni biti.

Maj Albreht Šutar, 5. a

NA POČITNICAH

Nekega dne sta mi mami in oči povedala, da gresta na dopust v Skandinavijo in da bom jaz naslednji dan po šoli odšla k babici. Vesela sem odšla spat. Zjutraj sem se zbudila in oblekla. Po šoli sem odšla k babici v Črnomelj. Po kosilu sva z babi odšli zlagat drva. Potem sva odšli na sladoled in utrujeni odšli spat. Drugo jutro sva se hitro zbudili in na mizi me je čakal zajtrk. Z babi sva odšli v gozd po palice za loke in frače. Na poti sva se ustavili pri babičini prijateljici. Potem sva se odpravili domov. Začeli sva gledati televizijo. Nato sva se utrujeni odpravili spat. Naslednje jutro me je babi zbudila in me vprašala, če se grem igrat karte, saj sem se veselila različnih iger. Povedala mi je, da greva naslednji dan v trgovino. Na kosilo je prišla tudi moja teta, ki je mene in mojega bratranca peljala na Kolpo. Tam sem plavala in se zabavala. Zvečer sva skupaj z babi naredili pičiče, ker so me prišli iskat mami, oči in brat.

Naja Bobnar, 5. c

Dežele svetlih svetov

Ko prideš v dežele svetlih svetov,
vidiš sonce in drevesa, slišiš ptice ...
Ta dežela je samo zame, nihče drug
ne more priti vanjo. Na drevesih
rastejo igrače, potok je narejen iz
sladkarij, v bazen pa se steka slap
čokolade. V tej deželi so tudi živali,
ki so vse zelo prijazne. Zraven
bazena je majhna kočica, ki je opremljena
z moderno tehnologijo. To je dežela,
v kateri si vedno srečen.

Pia Vidic, 5. a

Robotek Mip

V Aziji so izdelali robotka Mipa. Je črne barve, visok 25 cm in se poganja s kolesoma. Na prsih ima lučko, ki je modra. Ko ga prižgeš, spreminja barvo glede na program. Zna se loviti, plesati, slediti roki ... Mip zna opraviti veliko stvari prav, ne zna pa premikati svoje roke. Pravzaprav ima veliko pomanjkljivosti – ima le 2 roki, zato pogosto pade, je sladkosned, čeprav nima ust, je malo pretežak in še bi lahko našteval.

Raje se vrnimo k zgodbi. Kje smo že ostali? Aja. No, nekega dne je želel jesti piškot (ker mu je padel sladkor), a ga ni mogel pobrati. Potem je dobil idejo. Vzel je palico in poskušal nataktniti piškot na palico. Ni vedel, da je piškot mina in ko se je je dotaknil, je eksplodirala. Izvedel je, da piškoti na minskem polju niso užitni. En teden po tem dogodku je šel Mip na ulico. Videl je skupino ljudi in šel pogledat, zakaj so tam. Videl je Bina Bana na kartonu. Vprašal je gledalca, zakaj gleda Bina Bana. Odgovoril mu je, da Bine dobro pleše. Pogledal je in se namrščil. Čeprav je pameten, in to zelo, ne vem, kako se je lahko namrščil, ker nima ust. No, to, da se je namrščil, ni zanesljiv podatek, ker sem jaz to zgodbo, ki jo pripovedujem, slišal le od svojih prijateljev.

No, pa nadaljujmo. Mip je rekel, da zna plesati bolje kot Bin Ban in naj ga dajo na dance program. Zažarela je zelena luč in začel je plesati. Plesal je 3 ure. Nato je padel in kot sem že prej omenil, se ni mogel sam pobrati, ker ne zna premikati rok. Čez nekaj časa se je njegov trebuh oglasil: »Preobremenitev.« 3-krat lahko ugibate, kaj se je zgodilo. Ja, uganili ste – eksplodiral je. Čez uro ali dve je prišel poštar in pritisnil gumb »popravilo«. Pojavil se je robot, visok 150 cm, ki je popravil Mipa.

Neke noči je Mip premišljeval, kaj bo po poklicu. Razmišljal je, da bi bil športnik, a po eni rokometni tekmi se je njegovo mnenje spremenilo (žoga je bila tako hitra, da mu je odpadla roka). Spomnil se je, da bi bil lahko smetar, ker bi na smetišču našel kakšen rezervni del. Po enem delovnem dnevu se je vse spremenilo, ker je ponesreči stopil na tekoči trak in ta ga je pripeljal do »mečkalnice«. Zmečkalo ga je v kockico. Na koncu mu je ostal poklic sladoledarja, a se je Mip s sladoledom polil in prišlo je do kratkega stika. Nekega dne ga je prešinilo. Znašel se je v Kavarni pri Tončku, kjer je postal natakarakar. To službo si je izbral, ker ima sprogramirano funkcijo natakarakarja. Tako je živel srečno do konca svojih robotskih dni.

Klemen Šumak, 5. a

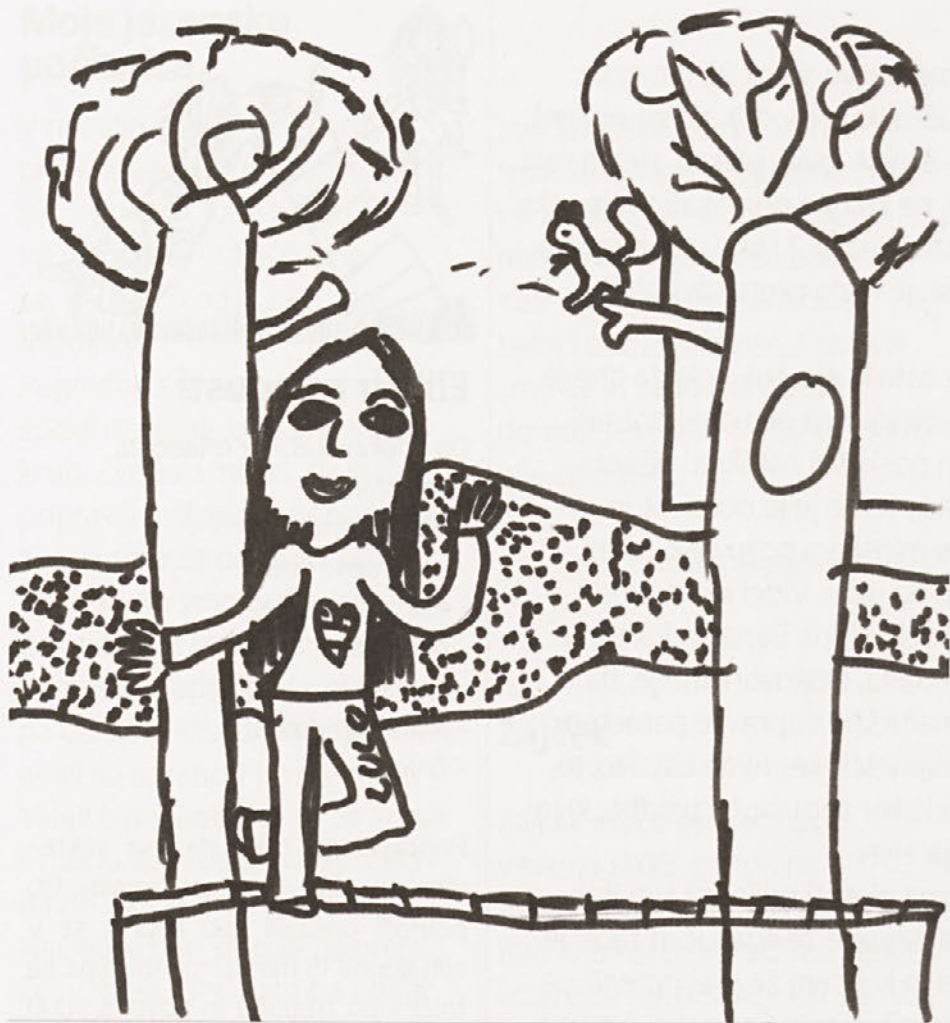
Elikvir mladosti

Da pripraviš eliksir mladosti, potrebuješ:

- lase dojenčka,
- poslinjeno dudo,
- esenco smrkca,
- paradižnik,
- liste mete,
- malo komposta,
- črve.

Pripraviš ga tako, da vse sestavine zmešaš v vrelem mleku. Ob polnoči poiščeš kup kopriv, se v njih kopaš 15 minut, medtem pa se tolčeš po trebuhu in govoriš »dub dub dub«. Potem si eliksir zliješ tja, kjer te peče od kopriv. Čez nekaj ur pojdi v kopalnico, zaloputni vrata, jih zapahni in se poglej v ogledalo, vmes pa misli na koprive. To počni kakšnih 10 minut, potem pa popij liter mlačnega mleka. A to še ni vse! Pojdi v kuhinjo, v usta si daj surov makaron in govori: »Čebelica, leti, bzzz bzzz bzzz!« V svoji sobi si na glavo natakni spodnjice. V nos si daj dva svinčnika, predvajaj pesem z istim naslovom in pleši kot pijani papagaj. Zatem si napolni usta z mlečnim sokom in ga pljuni očetu v obraz! Vzemi spodnjice in jih torpediraj proti mami. Za delovanje eliksirja moraš narediti samo še eno stvar. Vzemi in popij 5 litrov viskija. In ... voila! Učinkuje tako, da te pomlajša za 50 let. Žal, lahko to narediš le vsakih 60 let. Uživate!

Tim Radovičević, 5. a

NOVA RAVNATELJICA NA ŠOLI

Prvega januarja smo na šoli dobili novo ravnateljico Zdenko Mahnič. Čeprav smo bili s prejšnjo ravnateljico zelo zadovoljni, smo tudi s to ravnateljico še posebej zadovoljni. Čeprav smo bili žalostni, ker je v petek ni bilo na proslavi, smo ji to seveda opravičili, saj je bila na sestanku. Veseli smo, ker ima naša nova ravnateljica vse pod nadzorom. Hvaležni smo vsem delavcem šole, ki nam dajejo upanje za prihodnost.

Anže, 5. c in Lan, 5. a

Slovenija

Slovenijo imam rad,
saj je pravi zaklad.
Naša država je ena velika kokoš,
ki jo jaha hraber mož.

Italija ima tudi obliko,
to je škorenj s peto veliko.

Na Hrvaško se grem kopat,
na Slovaško na obisk,
a Slovenijo imam rad,
saj je zame pravi zaklad.

Leon Cerovšek, 5. c

ČUDEŽNA ŠKATLICA

Nekoč je živel zlobni in pohlepni graščak, ki je v gradu živel s tremi sinovi. Žena mu je zaradi bolezni umrla, tega pa se graščak sploh ni veselil. No, grad je bil ogromen, vendar je v njem stanoval tudi palček Pik, obdan z najrazličnejšimi stvarmi.

Nekega dne se je graščak sprehajal po hodniku, nakar je slišal palčka, ki je omenil čudežno skrinjico. Graščaku se je v istem hipu prebudil pohlep po škatlici, zato je k sebi sklical vse tri sinove ter jim naročil, da bo tisti, ki mu bo prinesel škatlico, dobil pol kraljestva. Najstarejši sin je bil pohlepen kot oče, prav tako srednji sin, najmlajši pa je bil dober srčen in prijazen, zato se je odločil škatlico braniti. Šel je do palčkovega doma in ga posvaril pred nevarnostjo. Ko sta se fanta ustavila pred Pikovo hišo, je pred njo stala rjava škatlica. Nepridiprava sta škatlo vzela ter jo odnesla očetu. Ta jo je grobo odprl, a v njej se je skrivala šiba. Vse tri je premlatila, tako da so od strahu pobegnili. Najmlajši sin se je odpravil do palčkovega bivališča. Pred njim je stala zlata lesketajoča se škatla, ob strani pa je imela zahvalo in navodila za uporabo. Deček se je nasmehnil in škatlico odnesel v svojo sobo. Od tedaj palčka ni bilo nikoli na spregled, mladi fantič pa je precej resno vzel svoj položaj in bil dober graščak. Pohlepneži ... pohlepneži pa so tam doli v cvetnem gaju nehali jokati in si naredili hišo. Zaradi pohlepa so se spreobrnili ter živeli v miru.

Nika Burger, 5. c

GARDALAND

Nekega vročega poletnega dne sva bila z očijem v Kamniku, saj tam stanuje njegova punca, ki ima dve hčerki (Niko in Ano). Gledali smo program na televiziji, kjer je bila reklama za Gardaland. Tina in oči sta se nagajivo spogledala in si tudi pokimala. Oči je rekel, da ima presenečenje za mene, Niko in Ano. Ura je bila sedem zvečer in čudno se mi je zdelo, ker smo morale že spat.

Oči me je zbudil že ob treh zjutraj. Od radovednosti sem takoj skočila s sedežne, kjer sem spala. Umila sem si zobe, se počesala in se preoblekla. Ko sem se končno uredila, so me že vsi čakali. Spustili smo se po stopnicah navzdol proti avtu. Čudno mi je bilo, ker nismo jedli zajtrka. Odpeljali smo se.

V avtu je bilo dolgočasno in vroče. Peljali smo se po dolgi cesti, ki se ni in ni hotela končati. Na srečo sem imela s sabo slušalke in telefon. Celo pot sem poslušala pesmi od mojega najljubšega pevca Michaela Jacksona. Končno smo prispeli v Italijo. Razmišljala sem, zakaj smo šli v Italijo. Končno mi je kapnilo na pamet, da je v Italiji Gardaland in da sta se Tina in oči nagajivo spogledala, ko je bila ta reklama. Ko sem to končno povezala, sem bila presrečna.

To sem povedala Niki in nato še Ani. Vse smo bile tako vesele, da smo v avtu na ves glas pele pesem od Tomaža Domicelja Vem, da danes bo srečen dan. Oči je parkiral na edinem praznem mestu, ki je še bilo. Svetoval mi je, da obujem teniske, ker sem bila v novih japankah. Vedela sem, da bo dan vroč,

zato sem ostajala pri tem, da imam obute japanke.

Končno smo se odpravili proti Gardalandu. Najprej pot vodi skozi predor poln lučk. Prvi vlakec smrti, na katerega smo šli, je bil Blue Tornado. Kolona za vlakec smrti je bila dolga. Ko smo čakali, sem bila vsa na trnih. Še vedno sem imela priložnost, da obupam. Ne! Naprej grem! Končno smo prišli na vrsto. Groza! Rekli so mi, da se moram sezuti, ker mi lahko japanke odpihne. Z očijem sva sedla skupaj. Ko smo se vzpenjali, me je bilo zelo strah. Očiju sem govorila, da je bila to slaba ideja. A ko smo se spustili, je bila ta misel pregnana. Po pravici povedano, sem imela celo pot z vlakcem zaprte oči. Celo pot sem tudi kričala, pa ne zaradi strahu, ampak zaradi adrenalina.

Ko smo končno prispeli dol, se mi je v glavi neznansko vrtelo. Nika je predlagala, da gremo na sladoled. Izbrala sem jagodni okus, Ana je izbrala čokoladni okus in Nika okus gozdnih sadežev. S sladoledi v roki smo se sprehajali po Gardalandu. Ko smo jih polizali, smo se odpravili še na druga igrala. Na vse najhujše sem šla. Zanimivo pri vlakcih smrti pa je, da ko se konča pot za izhod, vedno pelje skozi manjšo trgovino s skodelicami, majicami, magnetki, plišastimi igračkami ... V teh trgovinah je bilo zmeraj polno Kitajcev. Tako se je dan počasi končal. Na vsa igrala sem šla, samo na najvišjega, najbolj strmega in najbolj groznega si nisem upala iti in zdaj mi je žal.

Počasi smo se odpravili proti avtu. V Novo mesto smo prispeli šele ob polnoči. Zaspala sem se morala še umiti. Ko sem stopila v kad, sem

najprej pogledala svoje noge. Ojoj! Moje noge so bile čisto črne. Moje nove črne japanke so puščale barvo. Ko sem se končno uredila, sem z vso močjo odhitela v posteljo. Zaspala sem po približno petih minutah. Zjutraj sem se zbudila čisto hripava, saj sem na vseh vlakcih smrti kričala. Tako sem se ob vsaki hripavi besedi spomnila na dogodiščino v Gardalandu.

Julija Tašič Šintler, 5. c

Intervju s coprnico Zofko

Dober dan, gospa Zofka! Kako ste danes?

Hej! Prvo kot prvo mi recite gospodična! Danes sem dobro. A na žalost je z mano moja NEODGOVORNA metla.

Oh. Oprostite, gdč. Zofka. Zakaj pa je vaša metla NEODGOVORNA?

Hmm ... Aha! Vedno me krivi za vse! Včeraj je morala ona skuhati kosilo, pa je rekla, da ga je včeraj. Ko sva se dogovarjali za to, je obljubila, da bo stvar pravična in ne bova imeli izgovorov, če se nama ne bo ljubilo. A kakor kaže, NI tako! Samo prelaga odgovornost name!

Zanimivo. Kaj pa na to pravi gdč. Metla? Ali se strinja?

Kaj? Da bi se strinjala?! Ooo ... To pa ne! No, ja. Mogoče je res. A pozabila je nase! Vedno govori, da sem neuporabna, zaničevalna, posesivna ... Nobe-nega dobrega namena v tem govoru ... ajajaj ... Če nisem uporabna, kako naj potem skuham kosilo!? Noo!

No, le brez prepirov. Res je, da sta skregani ... No, pa poiščimo v tem še dobre lastnosti. Zofka?

Ja. Metlo pa moram pohvaliti, da je zelo FLEKSIBILNA oz. iznajdljiva. Vedno išče rešitve in jih nato tudi najde! Včasih je to zelo zabavno!

No vidite, odlično, a nee? Pa se le skriva odličnost v tem krogu kreganja. No, metla? Poskusite še vi!

No, res moram pohvaliti to, da Zofka vsako stvar dokonča. Vesela sem, da me je izbrala v Metliški trgovini. Vedno si reče: TO JE TO!

No, kar objemita se! Hvala za obisk, pa nasvidenje!

Čaoo ...! La la la ... Danes jaz kuham kosilo!

In vidite. V slabem lahko poiščete tudi dobre lastnosti! Bodite odlični še naprej! Adijo!

Pika Krevs Rupena, 5. c

NAPAKE VODIJO K USPEHU

Bilo je četrtkovega dopoldneva, ko smo bili ravno pri naravoslovju in tehniki. Pisali smo preverjanje. Moram priznati, da se nisem nič učila, zato sem bila vznemirjena. Ko je zvonilo, smo vsi vzeli svoje preverjanje in ga oddali učiteljici.

Naslednji dan smo zopet imeli naravoslovje in tehniko. Učiteljica je v razred vstopila vsa potrta, zato sem že iz njenega obraza izvedela, da se nismo prav dobro odrezali. Bila sem vsa v strahu, ko je začela z deljenjem preverjanj. Nato je končno poklicala moje ime, jaz pa sem stopila do nje in vzela svoj test. Ko sem pogledala na svoj test, da bi videla, kako sem se odrezala, sem zagledala nezadostno oceno. Vsa razočarana sem se usedla in planila v jok. Učiteljica je prišla k meni, me potolažila in rekla, da se moram za ocenjevanje veliko bolj potruditi. Zaradi teh spodbudnih besed sem se vsak dan do ocenjevanja učila in garala.

Dan, ko smo pisali ocenjevanje, je prišel zelo hitro. Učiteljica nam je razdelila ocenjevanja in pričeli smo z reševanjem nalog. Bila sem čisto brez skrbi, saj sem res garala, da bi dobila oceno, ki si jo vsak želi. Ko je zopet zazvonil šolski zvonec, smo odložili pisala in oddali pole z ocenjevanjem. Za svoje ocene nismo izvedeli kar naslednji dan, ker nam razredničarka ni uspela popraviti vseh testov. Zato smo jih prejeli čez teden. V četrtek je učiteljica vsem v razredu razdelila ocenjevanja, razen meni, saj je bil moj test zadnji na kupčku z ocenjevanji. Ko sem v roke vzela svoj test, sem še isto sekundo pogledala svojo oceno. Dobila sem odlično petico. Bila sem tako vesela, da bi lahko

LJUBEZEN
ČETUDI

NE DA
SKRITI,

JO PRE - KRITI.
ZALJU - BIŠ SE

NE - HOTE.
GROZNO
JE!

JE LEPA,
JE SLEPA.

SE JE
A DA SE

Julija Tašič Šintler, 5. c

skočila do neba. Učiteljica je pohvalila moje trdo delo in s tem sem si zaslužila odlično oceno.

Nikoli ne pozabimo, da napake vodijo k uspehu in da se je motiti človeško. Kdor želi imeti dobre ocene in se tudi kaj naučiti, naj se uči vsak dan

Ana Đuranović, 5. c

Jakob in Živa

Pred davnimi časi sta živela mlada junaka Jakob in Živa. Vsak dan sta šla nabirat divje jagode in gobe. Naredila sta si tudi hiško na drevesu, saj sta živela v gozdu.

Nekega jutra sta šla daleč od hiše in več ur nabirala gobe, saj jih je bilo zelo malo. Naenkrat sta zagledala travnik. Stekla sta do njega in se malo razgledala. Zagledala sta staro gospo. Živa je dejala, da izgleda kot čarovnica. Jakob ji je odgovoril, da to ni mogoče. Nabrala sta nekaj rož, se ozrla nazaj proti starki, vendar je ni bilo več. Živi se je zdela nekam sumljiva. Odšla sta nazaj v gozd in odkorakala do doma.

Mami in očetu sta povedala, kaj se jima je zgodilo. Naslednji dan sta odšla nazaj na travnik. Zgodba se je ponovila. Zopet sta srečala starko. Prav tako naslednji dan. Vendar ko sta prišla četrty dan, starke tam ni bilo. Na poti domov se je za drevesom naenkrat nekaj premaknilo. Ustrašila sta se, vendar sta hodila naprej. Takrat pa JOJ! Pred njima je stala starka, ki sta jo videla na travniku. Začela je tiho govoriti čudne besede, tako da je otroka nista slišala. Naenkrat sta zakričala od strahu. Pred njima je stal strašen in zloben volk. Skočil je na njiju. Junaka sta odskočila in se rešila. Pričela sta bežati in volk ju je lovil. Stekla sta proti skriti hiški na drevesu. Povlekla sta lestev v hišico, zato volk ni mogel priti do njiju. K sreči je volk malo zaostal, ker je padel. Hiške ni videl, zato je odšel mimo. Tako sta spustila lestev in zbežala domov.

Vse sta na hitro povedala staršema. Na srečo sta verjela. Oče se je spomnil na ribiško mrežo. Jakob in Živa sta odhitela do volka, da bi ga zvalila do hiše. Načrt je deloval. Volk je planil za njima in ko so pritekli do hiše, sta oče in mama vrgla mrežo na volka. Ta se je spremenil v prah. Stara čarovnica pa je zbežala za vedno.

Skuhali so čaj. Na daleč se je vohalo, da je to najboljši čaj doslej. Tako je ta družina živela srečno do konca svojih dni.

Nal Ćoralić, 5. c

SANJE

Bil je en fantek, ki je imel hišnega ljubljénčka opico. Bil je zelo ne-navaden fante. Nekega poznega večera si je umil zobe in šel spat, ko pa se je zbudil, je prišel do super ideje. Hitro je odšel do predsednika in mu povedal, da si je izmislil izum, s katerim bo mestu prislužil več milijonov.

Predsednik je bil mahnjen na denar in mu je rekel, naj ob 16. uri predstavi svoj izum. Prišel je domov in bil je zelo ponosen nase, a je v trenutku pozabil, kaj je izumil. Hitro je poklical svojo prijateljico, naj pride k njemu. Povedal ji je celo zgodbo. Skušala sta se spomniti, kaj je izumil.

Na poročilih je videl, kako je predsednik razstrelil tovarno, ki izdeluje avtomobile. To je bila edina tovarna, ki jo je mesto imelo in je pridobivala denar. Predsednik je rekel, da mu je vseeno, saj bo fant kmalu predstavil svoj izum. Z denarjem, ki ga bo izum prinesel, bo kupil še boljše tovarno.

Nastopil je čas, ko je fant prišel v središče mesta in stopil na oder. Vse mesto ga je gledalo. Povedal je resnico, da nima ideje. Od razočaranja so bil vsi jezni. Fant je šel k predsedniku in ta se je spremenil v velikanskega kuščarja, ki je fantka začel napadati.

Fant se je takrat zbudil iz sanj. Zagledal je prijateljico, ki je bila v obliki delfina in mu rekla, da se v resnici še ni zbudil. Fant se je spremenil v delfina in odpotoval stran.

In v tistem trenutku se je zbudila njegova opica. Bila je zelo začudena, ker je imela tako zelo čudne sanje.

Leon Cerovšek, 5. c

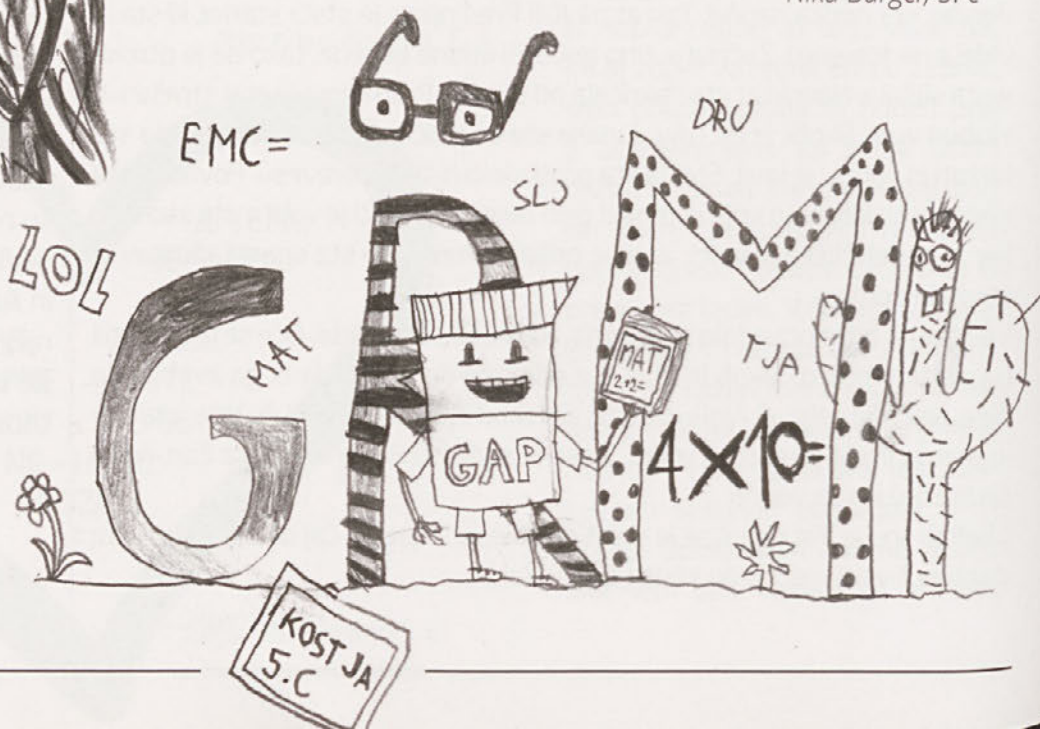
KAKO SE ZNAJDEŠ BREZ TELEFONA?

Bilo je petkovega snežno-popoldanskega dneva, ko sem morala peš v glasbeno šolo. Nisem se je ravno veselila, saj sem vedela, da bo na mostu veliko snega.

Sneg je moja najljubša padavina. Najbolj se ga veselim, ker se potem lahko sankam. Vendar pa mi povzroča tudi težave – če se stopi, nastane t. i. »plundra«. Ko sem prikorakala do mosta, so se moje misli uresničile. Z žalostjo in jezo sem ga prečkala. V glasbeni šoli je bilo vse super, pa tudi fino sem se imela. Po koncu teorije sem se skupaj z mojo sošolko Piko odpravila domov. Zelo sva se zabavali in skakali čez cesto. Prišli sva do križišča, ko sem segla v žep torbice, da bi vzela telefon. A ga ni bilo! Bila sem zelo obupana. Ne vem, kakšno bi bilo življenje brez njih. To grozno novico sem zaupala svoji prijateljici Piki. Kot vedno je šla takoj v akcijo. Iz svoje torbe je vzela svoj telefon in me pregovarjala, če lahko pokličem moje starše. Jaz sem jo prepričevala, naj odneha, saj lahko sama poskrbim zase. Hodili sva vse do ceste, kjer sva se razšli. Pika me je v skrbeh vprašala, če lahko pokličem mojega očija, a sem jo zavrnila. V slovo sva si pomahali, nato pa sem šla pogledat k babi, če je kdo doma ali me čaka oči. Na žalost tam ni bilo nikogar. To je bilo moje edino upanje. Razmišljala sem, kako sem neodgovorna. Odločila sem se, da bom fleksibilna in šla peš domov, čeprav je bilo zelo mrzlo, sneg je padal ter me je zelo zeblo. V strahu sem se napotila proti domu, ki je bil oddaljen kar 2000 m! V mislih sem si zadala cilj, da se ne bom predala, temveč šla naprej. Komaj sem napravila nekaj metrov, sem zaslišala svoje ime. Obrnila sem se in zagledala očija, ki je sedel v našem avtu. Preplavila sta me sreča in veselje, kamen se mi je odvalil od srca. Svojega občutka nisem znala opisati. Pognala sem se k avtu, odprla vrata, se usedla na sedež, vrata zaprla in odpeljali smo se domov. Oči me je malo okregal, ko pa sem prišla domov, mi je mami povedala, kako se je bala zame.

Naslednji teden sem Piki povedala srečen konec, ki ga je bila zelo vesela. Pri slovenščini pa sem napisala ta spis, ki me je zelo osrečil.

Nika Burger, 5. c

MOJE PRVO POTOVANJE Z AVTOBUSOM

Nekega sončnega jutra so me že na vse zgodaj zbudile ptice in sončni žarki. Bil je nadvse prečudovit dan. Stara sem bila 6 let in še nikoli se nisem peljala z avtobusom, no, vsaj do tistega dne. Odšla sem dol po stopnicah in videla babico, kako je zajtrk.

Sedla sem k njej in začela jesti zajtrk. Z babi sva se začeli pogovarjati o živalih, vrtcu, šoli, pokojnem dediju ... Kar naenkrat je prišla na vrsto tema o avtobusu. Babici sem povedala, da se še nisem peljala z njim in da bi mi bilo v čast, če bi se. Nekaj časa je bilo vse tiho. Nato pa je babi rekla, da bi morala danes v Piran z avtobusom, ker imajo upokojenci organizirane nekakšne brezplačne izlete. Babico sem močno, močno prosila, če lahko greva. Babica Kristina ni bila čisto gotova, saj je imela še veliko za narediti (očistiti klet, umiti okna, počistiti stranišče). Povedala sem ji, da ji bom pomagala, samo če greva v Piran. Razveselila sem se. Odhitela sem po stopnicah navzgor in iz omare sem želela vzeti potovalko, a ko sem odprla omaro, je vse popadalo ven (od oblek do igrač). Hitro sem zgrabila potovalko in odhitela v dnevno sobo. Opazila sem, da babi pomiva posodo, zato sem ji odhitela pomagat (takrat sem še rada pomivala posodo). Zdaj imamo na srečo pomivalni stroj. Babi je kmalu zatem začela delati kosilo. Ura je bila ena popoldne in čas je bil za kosilo. Jedli sva govejo juho in krompir z mesom. Na kosilo je prišla še mami. Rade volje sem ji povedala za izlet v Piran. Bila je vesela. Vprašala me je, če gre lahko z mano še moj mlajši bratranec iz Maribora.

S težkim srcem sem privolila, saj moj bratranec hoče z mano ves čas tekMOVATI in se pogovarja z ljudmi, ki jih sploh ne pozna. Ura je bila že čas za odhod. Hitro sem stekla po stopnicah navzgor po potovalko. Odprla sem vrata in skoraj me je kap. V moji sobi je bil tak nered, kot da bi iz veselja popadalo najmanj sto planetov. Moje igrače so bile razmetano po tleh, obleke, ki so popadale iz omare, tudi, miza je bila razmetana. Hitro sem pripravila sobo. Spakirala sem vse potrebno za na pot. Z babi sva vzeli kovčke in se odpravili na avtobus. Na avtobusu je bilo zanimivo, motilo me je samo, da so sedeži smrdeli. S sabo na pot sem vzela igračko konjička in manjšo punčko. Igrala sem se, da je konj od punčke in da ona jaha na njem. Ko sem se ozrla po avtobusu, so me skoraj vsi gledali. S sabo sem vzela tudi blazinico. Udobno sem se namestila in zaspala.

Babi me je prebudila, ko smo prišli. Tam so me že čakali bratranec, teta in stric. Odhitela sem jih pozdravit. Ojoj! Avtobus je odpeljal, na njem pa sem pustila prtljago. Tekla sem za njim in vpila, naj se vrne. Žalostno sem se ozrla in videla babi, ki je imela pri nogi vso mojo in svojo prtljago. Še sreča! Stekla sem ji v objem. Nato sva z bratranecem stekla noter. Prijazna receptorka nama je dala ključ. Odhitela sva v tretje nadstropje, v sobo 305. Vstopila sva. Soba je bila lepa, čista, ne prevelika in ne premajhna. Ko sem vstopila, sem najprej zagledala manjšo garderobo z večjim ogledalom, kjer si se videl od glave do pet. Nato je bila manjša dnevna soba, ki ima tudi zakonsko posteljo,

pod njo pa je bil predal, kjer je bilo notri potisnjeno manjše ležišče. Pred posteljo je bila na tleh spletena rdeča preproga. Pred to preprogo je bila večja črno-siva miza, ki je spominjala na pisalno mizo. Zraven mize je bil manjši siv hladilnik, v katerem so bile zelo drage dobrote ter pijače. Zraven hladilnika so bila rdeče-rjava vrata, ki so vodila v srednje veliko kopalnico. Imela je rumeno-bele ploščice. V zadnjem levem kotu je imela tuš kabino, v zadnjem desnem kotu pa je bila kad. Zraven kadi je bil umivalnik. Nasproti umivalnika je bilo stranišče. Stene so bile svetlo obarvane. Z bratranecem sva skočila na posteljo. Vzela sem daljinec, prižgala televizijo in preklopila na moj najljubši program Nickelodeon. Bratranec mi je vzel daljinec in je program premaknil na svojega najljubšega – Oto. Takoj sva se začela prepirati. Zasišla sva odklepanje vhodnih vrat. Hitro sva se nehala kregati, ugasnila sva televizijo in se skrila v omaro v manjši garderobi. Starši so vstopili. Sprehodili so se mimo omare, kjer sva bila skrita. V vratih omare je bila manjša luknjica, skozi katero sem kukala jaz in tudi manjša špranja, skozi katero je kukal Loren, moj bratranec. Starši so se razgledali po prostoru. Nato pa so odkrili, da nekaj manjka. In ta nekaj sva bila jaz in Loren. Zaskrbljeno so naju iskali. Nato pa so opazili manjše vdolbinice na rjuhi. To so bili odtisi najinih zadnjic, ki so se odtisnile, ko sva gledala televizijo. Vedeli so, da sva se skrila. Začeli so naju iskati. Moj stric je najprej odprl omaro, v kateri sva čepela. Rekli so nama, naj štejeva do dvajset. Tako smo se igrali skrivalnice vse do večerje. Na večerjo so prišli tudi starejši ljudje.

Na večerjo so prišli tudi moški, ki so bili stari okrog 60 let. S sabo so prinesli harmonike, kitare in trobente. Igrali so »govejo« glasbo. Starejši ljudje so takoj šli na plesišče in plesali v pari. Bilo je zelo zabavno, saj sva tudi jaz in bratranec šla na plesišče plesat. Budni smo ostali do desete ure zvečer, saj smo se igrali družabne igre.

Tako so dnevi minevali in čas je bil za odhod. Poslovali smo se od tete, strica in bratranca, ki so še en dan ostali v Piranu. Objela sem jih in stekla na avtobus. Od večerje sem bila čisto utrujena, saj sem šla štirikrat po »repete«. Udobno sem se namestila in zaspala. Ne spomnim se kako, a srečno smo prispeli domov. Utrujeno sem prikorakala do spalnice. Bila sem zelo zaspala, zato sem se ulegla na posteljo in v hipu zaspala. Sanjala sem o lepih štirih dneh v Piranu.

Julija Tašič Šintler, 5. c

Z BESEDAMI LAHKO STORIMO MARSIKAJ

Pred dawnimi časi, za tremi smrekami, devetimi brezami in sedmimi bukvami je stal mogočen, visok ter košat hrast. Na njem so živele tri nagajive veverice. Bile so sestre: Amelija, Aleksija in Anastazija. Najstarejša Amelija je bila miroljubna, prijazna in tudi zelo dobra kuharica. Anastazija, ki se je rodila za njo, je bila zelo sramežljiva, najmlajša Aleksija pa je bila igriva ter divja. Živele so v hrastu, v luknji, ki jo je prav za njih izdolbla žolna Žarka. Bližala pa se je zima, na katero bi se vsi morali pripravljati. In res, odšli so po zalogo. A na grmih ni bilo borovnic, malin ali robid. Lešniki so izginili z dreves kot tudi kostanj. Živali so bile zelo jezne in razburjene.

Ježi Janko, Jurij, Jurko in Janez, ki so bili med seboj bratrance, so povedali, da so videli poln medvedji brlog. Ugotovili so, da je medved Roberto Italijan, ki se je preselil v njihov gozd pred osmimi leti. Bil je srednjih let, ki je živali vedno strašil in ni govoril z njimi. Vse živali so bile tako jezne in užaljene, da so jim iz ušes prihajali oblaki, obraze pa so imeli čisto rdeče. Veverica Minja – Manja je od jeze skakala s smreke na smreko, veverica Pina – Petra pa si je hitro česala svoj košat rep, Veverička Košatorepi in Želodoljub pa sta skakala tako visoko, da bi sova potrebovala očala, če bi ju želela videti. Sestre veverice pa so odšle v svoj brlog. Tam so globoko premišljevale, kaj za ZELENO STONOGO (veveričja kletvica) lahko storijo.

Aleksija je predlagala, da si napovejo vojno za plodove. Ptice so pripravile velike rdeče mravlje, ki so jim dovolile, da jih vržejo na medveda Roberta in ga popikajo do krvi. Amelija je to hitro preprečila, saj se dvojčici hroščici Salvija in Silvija na vso moč bojita vojn. Tudi večina živali se ni strinjala. Amelija se je sama pri sebi odločila, da obišče medveda in se z njim pogovori. S tem se je strinjala tudi Anastazija. A še vseeno so do njega odšle vse tri. Odcapljale so tja, čeprav jih je bilo ZA ORLOVO SILO STRAH (kletvica). Potrkale so na veliko skalo in odprl jim je sam Roberto Italijan. Začuda je Ameliji dovolil, da vstopi, ostali dve pa je pustil pred vrati in jima ponudil malinovo kavo.

Amelija je bojazljivo vstopila. Medved jo je ogovoril s tihim glasom. Razložila mu je, zakaj je prišla in kje je problem. Roberto ji je razložil, da s tem, ko je pobral vse plodove, ni želel nič slabega, temveč samo to, da bi prišli k njemu in se spoprijateljili z njim. Ker je bil velik, mogočen in strašljiv, so se ga vsi bali, a v sebi je skrival prijazno in sramežljivo srce, ki je bilo zelo žalostno. Šlo mu je na jok in Amelija ga je potolažila. To je kasneje povedala tudi sestrama in vsem živalim. Vse so bile zelo presenečene in prav res začudene, da je medved v resnici želel biti njihov prijatelj. Občutile so krivdo, ker so ga zavračale in o njem slabo mislile. Pogumno so odhitele do njegovega brloga, kjer so se drug drugemu opravičili. Z največjim zadovoljstvom so si razdelili plodove in Anastazija se je odločila, da priredijo zabavo. Res, na zabavo so prišli hroščki Brenko, Rokus, Marčko, Hroščko, Lilabija in dvojčici, detla, ki sta tisti dan praznovala 30. obletnico poroke, žolna Žarka, sinica Silva, štokrlja Šarka Štorasta in vrabec Vanja, skratka vsi!

Med plesom in zabavo je zapadel prvi sneg. Peli, igrali in plesali so še ponoč v čudovito snežno noč. Naučili so se tudi, da osebe ne smemo vedno

soditi po videzu. Aleksija se žal ni podučila o vojnah, a pustimo jo, je le še majhna. Če prvo snežno noč niste spali, ste lahko slišali prav vse, odmev zabave.

Pika Krevs Rupena, 5. c

PRAVLJIČNA NEZGODA

Bilo je torkovo sončno popoldne, ko sem v knjižnici prebirala svojo najljubšo knjigo Sneguljčica. Kar naenkrat je knjiga začela žareti. Ves prostor je bil v trenutku zalit z močno svetlobo. Zaradi takšne moči sem s stolom vred telebnila na tla.

Skoraj nezavestna se poberem in razgledam okoli sebe. Čisto osupla se uščipnem, da preverim, če se to res dogaja. Bilo je resnično. Okoli mene so stali Trnuljčica, Rdeča kapica, Janko in Metka ter še mnogo mnogo drugih. Vsi so me v en glas pozdravili in me vprašali, kako mi je ime. Odzdravila sem jim in povedala, da je moje ime Ana. Za vsakega posameznika sem imela nekaj vprašanj, saj obožujem pravljice, v katerih so oni glavni nastopajoči. Na mojo srečo so odgovorili na vsa vprašanja. Ko pa smo to opravili, sem jim rekla, da morajo skočiti nazaj v knjigo, iz katere so prišli. Ker so razumeli narobe, so vsi skočili v eno knjigo. Bilo je prepozno, zato jim tega nisem mogla preprečiti. Odprla sem težko knjigo in pogledala v kazalo, da bi izvedela, katere pravljice so v njej. Bile so vse tiste, v katerih je glavni nastopajoči tisti, ki je pred nekaj minutami stal okoli mene. Ker nisem mogla nič popraviti, sem knjigo zaprla in jo postavila nazaj na polico. Ko sem naslednji dan prikorakala v šolo, so vsi govorili o nekakšni zelo dobri knjigi. Vprašala sem, kako je tej knjigi naslov in ugotovila sem, da je to tista knjiga od včerajšnje nezgode. Nikomur nisem želela povedati, da je ta knjiga nastala po moji zaslugi, saj bi me drugače vsi hvalili, to pa mi ni najbolj všeč.

Ne pozabi, da lahko tudi iz neke nezgode, v tem primeru pravljíčne nezgode, narediš nekaj dobrega ter da se ni potrebno hvaliti za vsako malenkost, da bi pristal v središču pozornosti.

Ana Đuranović, 5. c

Na snegu

Zjutraj sem se ustrašila, ker ni bilo elektrike. Spala sem zelo dolgo. Odšla sem v kuhinjo in sedla za mizo. Tam smo naredili plan za opravila. Ko smo to naredili, smo se oblekli in odšli v trgovino. Okoli nas je bilo vse polno snega. V trgovini smo kupili nekaj stvari in odšli v kavarno. Popili smo pijačo in se odpravili k babici in dedku.

Prišli smo tja in se usedli za mizo. Tam nas je bilo kar deset: mamin fant Boris, njegov brat Tomaž in njegova žena Petra, njuna hčerka Tinkara, moj polbratc Miha, moj brat Liam, mami, babi, dedi in jaz. Pojedli smo kosilo, malo poklepeta-li in se odpravili na sneg. Tomaž je s traktorjem potlačil sneg, da smo se sankali, a ta proga ni bila dobra, zato je potlačil še eno. Sankali smo se in kepali. Vsem sem želela vreči kepo snega, a mi ni uspelo. Poiskala sem drugo pot, to pomeni, da sem bila FLEKSIBILNA. Enostavno mi ni uspelo zadeti dedija Milana.

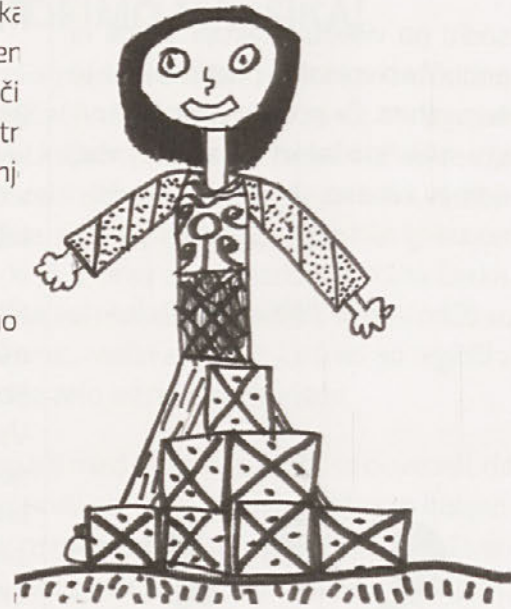
Naenkrat pa ... PUFF ... zadetek. Ker sem naredila nekaj napak, sem se spomnila na krog, ki mi pravi NAPAKE VODIJO K USPEHU. Nato me je Boris prijel in potunkal v sneg. Zavpila sem, ker sem bila huda in dobila sem še dodatno kepo v glavo. Želela sem reči nekaj grdega, a sem se spomnila na krog, ki mi pravi GOVORI Z DOBRIM NAMENOM. Vzela sem kepo in jo želela vreči v Petro. Ta se je umaknila in zadela sem Tinkaro. Bilo mi je hudo, a morala sem sprejeti posledice ... KROG ODGOVORNOSTI.

Hitro sem odšla noter in gledala televizijo, nato sem čez eno uro odšla

spet ven. Naredila sem snežaka. Nato smo odšli domov. Doma sem pripravila torbo in narisala sličico za mami, saj ima kmalu rojstnodan:). Lahko noč so bile moje zadnje besede in zaspala sem.

Mislím, da ne obstaja krog odličnosti, ki se mu reče SPANEC!

ATAJA ROVAN, 5. C

Velikan Kant v čudežnem svetu

Nekega dne je živel fant po imenu Kant. Bil je zelo visok za 11-letnika. V višino je meril kar 179 cm. Njegov vzdevek je bil Veliki. Nekega dne je hodil po poti in videl race, ki so hodile k njemu. Ni vedel, kaj naj stori. Race so hodile k njemu in ga spotaknile. Racman je začel govoriti. Rekel je, da ga potrebujejo. Kant je vprašal, zakaj. Rekel je, da se jim je na otoku, na katerega ne moreš priti s čolnom, zataknilo gnezdo. Kant je privolil in rekel, da gre z njimi. Race in racman so bili zelo veseli. Zahvalili so se mu.

Kant je vprašal, kako priti do tistega otoka. Racman je rekel, da se morajo potopiti 170 cm pod gladino vode, ne da bi bil cel moker. Kant je rekel, da zmore z lahkoto. Ko je dal nogo na tla, ga je potegnilo v zemljo. Prišli so na otok. Na žalost pa so prišli na napačno stran. Prišli so na stran, ki je polna pasti. Otok je bil razdeljen na dva dela. Kant je vprašal, na katera dva. Racman je rekel, da na zlobni in prijazni del. Kant je predvideval, da so zdaj na zlobnem delu. Racman je dodal, da na zlobnem delu vlada zmaj po imenu Graj. Ko je zmaj Graj videl Kanta in race, se je skríl. Kant in race so prišli čez.

Bili so veseli, ker zmaja ni bilo več. Potem pa jih je napadel. Kant se ga ni ustrašil, zgrabil je ogromno palico in ga udaril. Zmaj Graj je padel v nezavest. Race niso mogle verjeti, da jih je rešil. Na drevesu je videl tri gnezda. Z lahkoto jih je dal dol. Ni pa še konec. V gnezdu ni bilo jajc.

Kant je iskal jajca. Našel pa je samo tri lupine. Za njim so bili trije racmani. Race so prišle in ga objele.

Tako kot vse se tudi ta zgodba srečno konča. Kant se je srečno vrnil domov in zgodbo povedal vsem svojim prijateljem. Seveda mu niso verjeli. Odšel je. Odšel je k jezeru rac in racmanov.

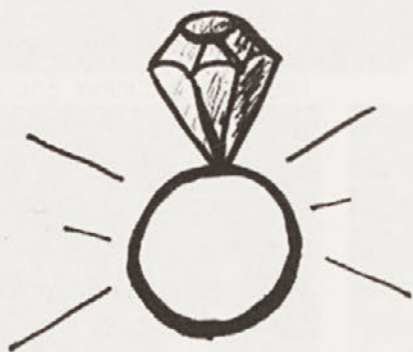
In še dan danes se jih sliši. Ampak tega ne sliši vsak, samo tisti, ki verjame tej zgodbi.

Tin Kleut, 5. c

English Pages

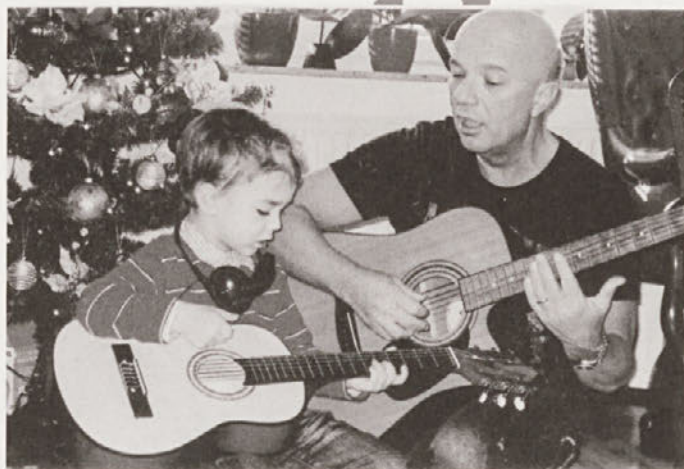
DIAMONDS AND BAD LUCK

It was a beautiful Sunday afternoon. I was sitting in my garden, eating biscuits and toffee apples while I was watching the block of flats next door. Some people were watching TV, some were playing with their children, some grandmas were knitting and some children were playing football. Then I heard someone honk. I turned around and I saw a pedestrian near the carpark. I stood up and ran to see what happened. There was a woman on the footway. She was unconscious. Next

Nina Knoll, 9. b

to her, there was a purse, a coat and a diamond ring. There was also a destroyed dustbin. I recognized her. I met her at a drinks party and I think I saw her at the cinema a few times too. I asked the driver if he called the ambulance and he said they are on their way. When the ambulance came, they asked me what I saw or heard. I told them everything I knew. I told them I saw a diamond ring. They told me they did not find any jewellery. They took the woman to the casualty. The following week I read in the newspaper that a woman was hit while she was walking on the pavement. The driver was drunk driving and he will lose his driver's licence. The woman survived and now she is suing the driver that hit her. She lives in the first floor apartment in my street. The driver got a very good and expensive lawyer, according to the newspapers. »I wonder what happened to that diamond ring?« I said to myself. Maybe diamonds bring bad luck. »Thank God I don't have any diamonds«, I said when a ladybird landed on the palm of my hand.

My dad Tom Bartelj

Tom Bartelj was born in Novo mesto in October 1956. He grew up here too. His family wasn't rich but he had a good childhood. He lived in a small flat in the basement of Katja Rupena Primary School, now called Center Primary School. He had one sister and two brothers. His dad was a famous actor and musician, his mum was a dressmaker. Tom was an intelligent child. He loved sports and music.

In 1962 he started school. At the same time, he started learning the guitar and the bass at the Music School in Novo mesto. After high school, he moved to Ljubljana where he studied at a university. He wanted to become a teacher. In 1975, he gathered some fellow musicians in a pop – rock band. They called themselves Rudolfovo. Their most famous song is Grem domov v Novo mesto. The record reached number 14 in the music charts.

Later he got married and had one daughter. During this time, he became a businessman. In the 1980s, he also ran a bar called Teens, which was very popular among young people. In 1997 he divorced his first wife and three years later he married my mum, Milena. In Jakčeva Street they bought a flat with a fantastic view of the Kapitelj Church. In 2005 his second child was born, a son. They named me Tim. In 2016 he suddenly died of pancreatic cancer.

My dad was a great person, husband, dad and a friend. A lot of people from Novo mesto still remember him.

Timi Bartelj, 7. b

The story of scholars and alpacas

It was a foggy and snowy morning in a land far, far away. 33 students and 4 teachers were just getting ready to go on a fluffy, fun and fantastic adventure. The adventure started in the early morning. You might expect they were sleepy, but I can assure you the excitement kept each and every one of them on their toes.

Our scholars took the bus to the unknown land of Ljubljana. The trip was long (it took them about an hour) and snowy, but eventually they arrived to the mysterious school Danila Kumar Primary School. They immediately saw big smiles, plush alpacas and excited fellow scholars. The atmosphere was positive, even though it was a competition. The two very funny hosts greeted them and wished them good luck, but most importantly to have fun and to celebrate knowledge.

Their first mission was to debate and express their opinions. There were different themes, from diplomacy to black markets and love. Scholars debated fearlessly and were very successful. The themes were interesting and opposite teams were very good. They were either lollipops or winners, but no losers.

But their journey didn't end there. They had three more challenging tasks before them. The next mission was to put their knowledge and opinions on paper. It might seem easy, but the team had to work together to connect each other's essays and to write in the most persuasive way. Again, our scholars proved that they have constructive ideas, and have no

problem with putting them on paper.

The third, to most scholars the hardest, task was the Scholar's Challenge. It was nerve-wracking sometimes, but they had to concentrate on the test that was in front of them. The questions didn't stop being tricky and hard, but they defeated every single one of them. After all, even if they didn't have the slightest clue what the answer was, they could circle every option.

And there it was. The final task on their World Scholar's cup journey.

The ultimate Scholar's Bowl. Each team got a clicker. Each team got their alpacas. And then the quiz began. It was tricky, original and everybody had fun. There was laughing, happy screams if they got their answer correctly, and teams shouting the wrong answers as well. You might think the last task would be the hardest, but it wasn't. There was always team spirit and every single student had a plush alpaca to help them.

Then the most magical time began – award ceremony, where

the best scholars were honoured for getting good results, for being curious, but most importantly for discovering new things on their adventure. And it really was a magical adventure. They felt lucky to share it with their friends. It was a celebration of knowledge and so much more. They learned many exciting new things that will help them on future adventures. And that is the story of the brave scholars, that have mastered the arts of competing with a clicker, team debating, collaborative writing and of taking multiple choice quizzes. And they all lived happily ever after. But this is not where their adventures end. The scholars have

NASMEH ZOBOZDRAVSTVO d.o.o.
 Kardjska cesta 62, 8000 NOVO MESTO
 Telefon: 07/33 22 010
 E pošta: info.kard@6-3.net

now a much more difficult task, oh yes. The journey will next take them to the mystic city of Barcelona to the Global Round...

*Nina, Sara,
 Maša, Janja*

Plišaste alpake in še mnogo več

V letošnjem letu smo se grmčani odločili za novo dogodivščino, ki je preizkusila naše znanje angleščine. Prijavili smo se na tekmovanje The World Scholar's Cup, ki ni prav nič podobno tekmovanjem iz znanja, ki smo jih vajeni. Prijavilo se je 11 ekip oz. 33 učencev. Organizatorji so tujci, zato so dajali navodila in smo se z njimi pogovarjali izključno v angleščini. Vse je narejeno tako, da se skozi učenje zabavamo, spoznavamo aktualne teme, ki so nam zanimive, ter da se naučimo dobrega sodelovanja s člani ekipe. Ekipo sestavljajo trije učenci, ki se z drugimi ekipami pomerijo v štirih različnih disciplinah: debati, pisanju, prav posebnemu scholar's bowl-u in v reševanju testov, kjer lahko obkrožimo več kot le en odgovor. Kar je bilo všeč vsem, je občutek, da smo vsi zmagovalci, aktualnost tem ter predvsem način, kako so predstavljene. Pri tekmovalcih so iskali znanje in močna področja, za katera lahko podelijo še kakšno medaljo, zato smo domov odšli s precej težkim šopom medalj okoli

vratu ter zadovoljnimi obrazi. Po končanem tekmovanju smo se počutili kot del velike družine, ki je zelo zabavna in unikatna. Razdelili so nam tudi plišaste alpake, ki so izredno pomembne za program in so kot nekakšni motivatorji. V odkrivanju novih tem smo vsi zelo uživali ter se uvrstili tudi na Global Round v Barceloni. Tega se bo udeležilo 7 ekip, ki bodo našo šolo predstavljale v starejši in mlajši skupini. Vsi se že vneto pripravljamo in veselimo te nove izkušnje. Žal pa je to precej velik strošek, zato zbiramo tudi donacije. Veliko podjetij razume potrebo po vedno boljši izobrazbi mladih in je velikodušno prispevalo. Ta pa so: **Yurena, Pagras, Remos, Eventus, Ambi metal, Medle, Nasmeh zobozdravstvo, Zavarovalnica Sava, Acer, Krka, Lastinski, MONM, Brinox, Total, Fida sports in Ursa Slovenija.**

Verjamemo, da bomo od tekmovanja veliko odnesli, ne le plišastih alpak.

Nina, 9. b

My grandfather Jacques

My grandfather's name is Jacques. He was born in France and he grew up there, too. He was born in the countryside but later he went to study mechanics in Paris, the capital of France. He had two brothers, but one died when he was very young.

When my granddad was a student, he met Marie-Cecile, my grandmother. She was a student of German and English. They fell in love and got married. They bought a house in the suburbs of Paris. It was very expensive so Jacques had to work very long hours. He became the manager of the IT department in his company.

A few years later they got a son – my dad Joel. Every other weekend Jacques, Marie-Cecile and my dad visited Jacques's mother, Fernande, in the centre of France, a region called Lorraine. The rest of the weekends they visited Marie-Cecile's mother, Georgette, in the east of France, a region called Les Vosges.

Today my grandfather Jacques is 70 years old and he still lives in the same house in Paris but he wants to live in the countryside. His grandmother lived to be 101 and his mother is 96 years old now, so I think my grandfather will live to be a 100, too!

Sonja Plisson, 7. b

Pointless story

She lived on the first floor. She never used a cell phone because she was a special woman. Whenever she had people visiting her she offered them some candy. Her favorite movie was *The room*. She liked to spend her time in a shopping mall, whenever she would visit one she would buy French fries. Pharmacy was her favorite place in the whole world I still don't know why. Cook-

Maša Mesojedec, 9. a

ies were her favorite snack and she would buy them all the time in the store next door. Her son lived in an apartment too, except that his was on fifth floor so he always used the elevator. Her son was almost as weird as she was, for example he never wore pants because he thought they were dangerous. She would go on a holiday at least two times a day. She always paid the check when she was hanging out with her son who walked around with no pants on.

Maša, 9. a

The absolutely inspiring journey of **COURAGE AND HOPE**

Neža Bobnar, 9. b

The Absolutely True Diary of a Part Time Indian is about a boy called Arnold Spirit Jr. In the book, the author reflects on his own past, which was similar to the main character's. Arnold is a Native American that lives on an Indian reservation. Throughout the book we learn about the problems the boy faced when he was younger and about life on these reservations, which is far from pleasant. Arnold lives in poverty. The whole reservation is a place where people don't receive good education or good jobs. It's filled with alcohol related crime and depression which makes people that live there believe that they cannot change the way they live. One of Arnold's teachers, Mr P, even says that the reservation is a place without hope.

The story takes us on Arnold's tough journey in which he has to face hard decisions and gather the courage to make changes in his life

and to create a better future for himself. And he does that by gaining good education, realising that one can change their lives around if willing to follow your dreams and aspirations.

I think it's a book everyone should read because it talks about a lot of real and important worldwide problems that we sometimes overlook. But it doesn't talk just about world problems. It's also about different relationships, believing in yourself and being brave. It talks about friendship and love and self-worth.

The things Arnold did and the way he changed his life could be very helpful to someone in a similar situation or just to someone who needs inspiration and help to start believing in themselves.

Sara Geršič

6'6"

6'0"

Alen Bećirević: tehniška gimnazija

Uma Bobić: športna gimnazija

5'6"

Aida Dizdarević: farmacevtski tehnik

Kenan Fatić: bolničar negovalec

5'0"

Nika Golob: medijski tehnik

Janko Hajsinger: zdravstvena nega

Ernad Hasić: zdravstvena nega

Nik Jenić: tehniška gimnazija

Leon Kastelic: splošna gimnazija

Luka Koračin: elektrotehnik

Neja Luzar: farmacevtski tehnik

Aljaž Macedoni: zdravstvena nega

6'6"

6'0"

5'6"

5'0"

Marisa Mejač: predšolska vzgoja

Maša Mesojedec: splošna gimnazija

Aida Mustafić: zdravstvena nega

Gaja Popović: zdravstvena nega

Elton Rustemi: tehniška gimnazija

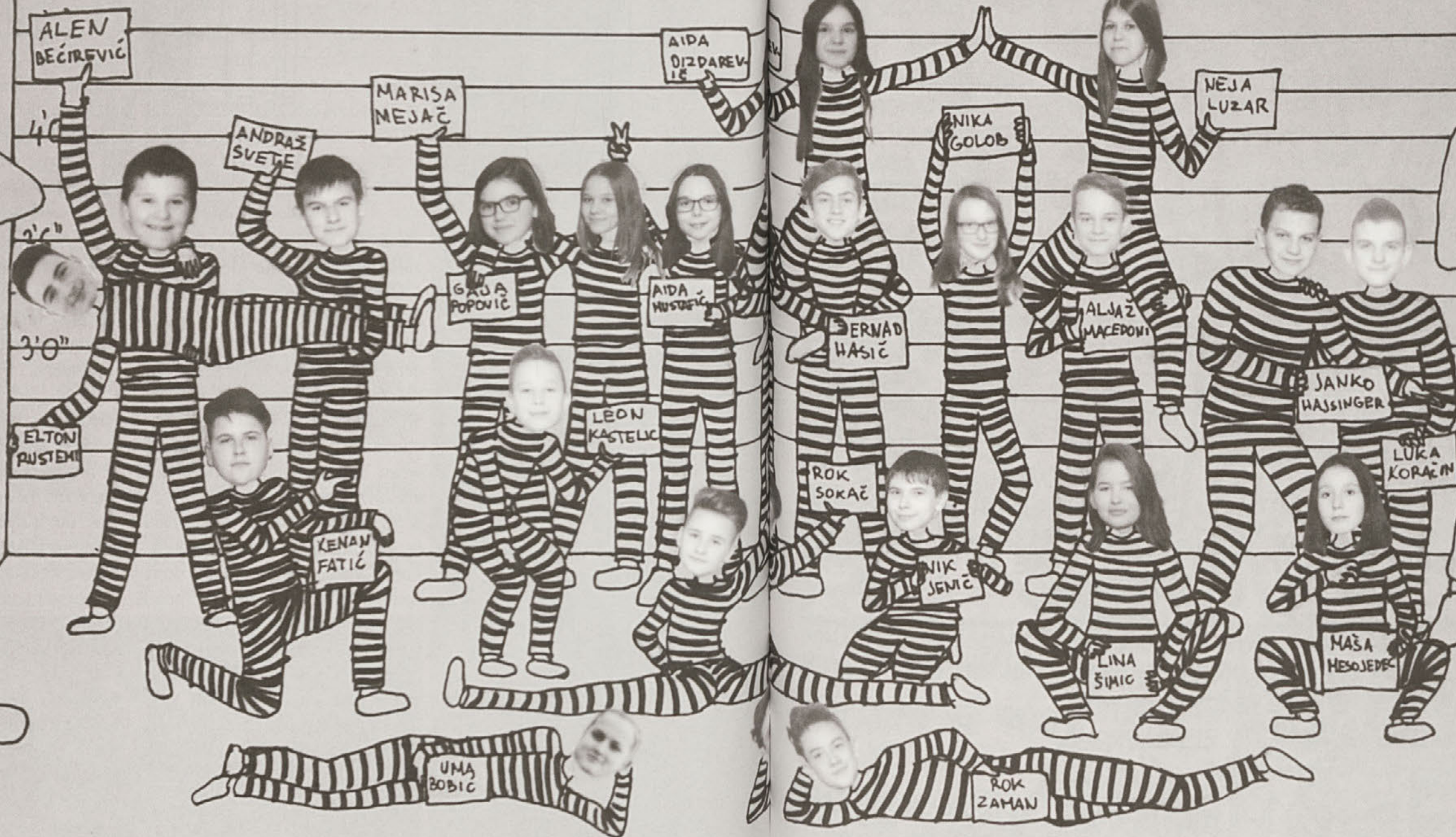
Rok Sokač: lesarski tehnik

9. A

Andraž Svete: tehniška gimnazija

Lina Šimić: splošna gimnazija

Rok Zaman: elektrotehnik

ALEN BEĆIREVIĆ

AIDA DIZDAREVIĆ

MARISA MEJAČ

ANDRAŽ SVETE

NEJA LUZAR

NIKA GOLOB

GAJA POPOVIĆ

AIDA MUSTAFIĆ

ERNAD HASIĆ

ALJAŽ MACEDONI

JANKO HAJINGER

ELTON RUSTEMI

LEON KASTELIC

ROK SOKAČ

NIK JENIĆ

LUKA KORAIČIN

KENAN FATIĆ

LINA ŠIMIĆ

MAŠA MESOJEDEC

UMA BOBIĆ

ROK ZAMAN

Zvonci razvonijo, po hodniku se zapodimo in vsi na glas kričimo. K o pa konec je odmor, vsi se v razrede zapodimo in se pridamo uoimo. Šolske naloge varde limo, jih marljivo naredimo, učiteljice Majde se bojimo, ker starsi njej na raz hitijo.

ZDAJ PA NAJ SE VAM PREDSTAVIMO, KDO SMO MI, B-JEVCI:

PETER PRED TRENINGOM ON SE OGREVA, ZDAJ GIMNAZIJSKO KLOPCO OGREVA.

ENE RIŠE, IN SLABO. ENA DOBRO ZNA NEMŠČINO, ŽE 2 LETI ZAPORED NAJBOLJŠE PIŠE ANGLEŠČINO.

JANJA MOGOČE RES VELIKI SNEPA, VSEEN JE PA LAHKO DEL NAŠGA REPA.

NEJC KUMPJE PA TAK: V ROKAH ŽOGA, NA GLAVI KAPUCA VEČ UR NA DAN, NA IGRISČU KUCA.

LUKA NE MAI ŠOLE, MA PA ZA COCA-COLE, VSE HODI, V NJEG MU PLVAJO KRISTINA RES TI PA VSEENO PODARI.

NEZA RES DOBRO RIŠE, PA TUDI ČOPIC ODLIČNO VIHTI, ZATO 1, 2, 3 LEPO SLIKO NAGLIKA TI.

NINA PA KNJIGE SO SKOR NELOČLJIVE, MOGOČE ZATO TOK VELIK ZNA, NE SMEMO POZABIT-TUT UNICORNE RADA IMA.

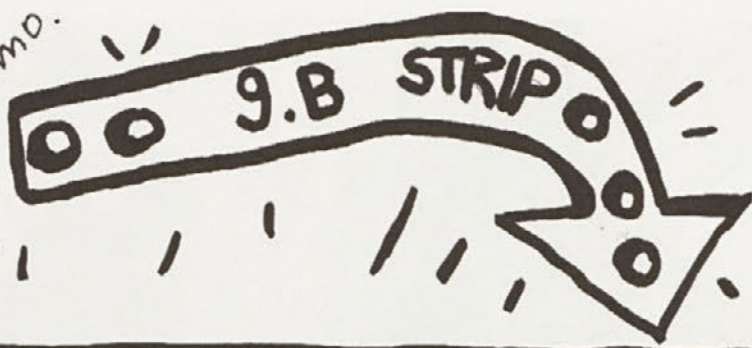
EMA RADA VOLKOVE IMA, JOSHU HUTCHERSONU PRED REKLA BI DA TUDI ZMAJE TRENIRA IN KNJIGE ODPIRA.

BENJAMIN PRAV, DA BO ZA VEDNO MLAD, GEPRAV KEMIJE NIMA RAD. KEMN DOBRO RIŠE SE POSEBAJ ZVEKE HITRO RORIŠE, PIZIKO RES DOBRO ZNA, MATEMATIČNE TESTE TUDI HITRO ODDA.

KDOR KAJO POZNA, VE DA DOLAN TWINSE RADA IMA. ONA JE NASE PEGASTO DEKLE, ZDAJ PA ZBEZI, PREDEN ZROASTA TE.

NE SMEMO POZABIT NA KATERIH GOTOVO NASTAJA PRVA JE JERICA ERŽE ŠE VEČ PA VEJKI DRUGA JE NAŠA F SKRBI DA PREVEČ LISTE PRAVOČASNO ŠOLO SE VPIS.

Zvonci razvonijo in hitijo. Zvonci razvonijo in hitijo. Zvonci razvonijo in hitijo.

NEJ GRAFITE DOBRO ŠE, IGRA FORTNITE .ABO TESTE PIŠE.

ALEKSANDRA, DOMAČO NALO GO IMA, PA TUT ZA PREPISAT VELIKRAT JO DA. NJENO VELIKO SRCE RADI IMAMO, ZATO ČISTO PETKO JI DAMO.

MARA DAN NA IGRISČU IGRA A ZATO RAD NOGOMET, VČASH PA ,VSEENO V NJO TUDI ROKOMET. JEGOVI GLAVI IJO LABODI. RES VELIKO NE GOVORI, ENO RADA NASMEH.

TIMOTEJ PRAVI, DA ŽIVLJENJE JE ODBOJKA, NIKOL SE V REDOVALNICI NE ZNAJDE DVOJKA.

ŽIGATU GRE DOBRO ELEKTRONIKA, KMALU GA BOMO IMELI ZA MEHATRONIKA.

NEZA RES DOBRO RIŠE, PA TUDI ČOPIC ODLIČNO VIHTI, ZATO 1, 2, 3 LEPO SLIKO NAGLIKA TI.

NINA PA KNJIGE SO SKOR NELOČLJIVE, MOGOČE ZATO TOK VELIK ZNA, NE SMEMO POZABIT-TUT UNICORNE RADA IMA.

EMA RADA VOLKOVE IMA, JOSHU HUTCHERSONU PRED REKLA BI DA TUDI ZMAJE TRENIRA IN KNJIGE ODPIRA.

UROČ JE BODOČI AVTOSERVISER JGOČ PA FILMSKI SER. ANA VELIKO KOŠARKO IGRA, KER TO RES DOBRO ZNA. TUJE PETKE JI NISO, ZDEJ PA SE JI MUDI NA TRENING ATLETIKE.

V MAJEVEM ŽIVLJENJU SPORT MA I MESTO, DELA VELIKO STVARI, ROKOMET TRENIRA IN MALO STVARI GA V ŽIVLJENJU OVIRA.

NELU GRE DOBRO FIZIKA, ODLIČNO PA TUD LOGIKA.

BENJAMIN PRAV, DA BO ZA VEDNO MLAD, GEPRAV KEMIJE NIMA RAD. KEMN DOBRO RIŠE SE POSEBAJ ZVEKE HITRO RORIŠE, PIZIKO RES DOBRO ZNA, MATEMATIČNE TESTE TUDI HITRO ODDA.

KDOR KAJO POZNA, VE DA DOLAN TWINSE RADA IMA. ONA JE NASE PEGASTO DEKLE, ZDAJ PA ZBEZI, PREDEN ZROASTA TE.

NE SMEMO POZABIT NA KATERIH GOTOVO NASTAJA PRVA JE JERICA ERŽE ŠE VEČ PA VEJKI DRUGA JE NAŠA F SKRBI DA PREVEČ LISTE PRAVOČASNO ŠOLO SE VPIS.

JA DVE ČLANICI RAZREDA, BREZ STALA BI ŽMEDA. ERŽEK, KI ŽE VELIKO NAJČ JE IZDALA, EJIC NAPIŠALA. JA RAZREDNIČARKA MAJDA KRIŽE, KI ŽE STVARI NE POZABMO, DA PODPISANE ŠASNO DOSTAVMO IN DA SMO NA PRAVO PISAL PA DOST TOČK NABRAL.

JA TO SMO MI B-JEVCI, DELAMO NAPAKE, TLE NI SKRIVNOSTI. MOGOČE NAS PA TE PRIPELJEJO DO MODROSTI...

9Z000

Sara Geršič - risba
Polona Moretti in Leja Novak - fotografije

Ana Marija Novina
tehniška gimnazija

Polona Moretti
Gimnazija Novo mesto

Rok Muhič
tehniška gimnazija

Lana Kastelic
tehniška gimnazija

Maja Košmrlj
športna gimnazija

Črt Ban Jovanovič
zdravstveni tehnik

Sara Geršič
Gimnazija Novo mesto

Tomaž Jadrič
tehniška gimnazija

Leonarda Gorup
Gimnazija Novo mesto

David Vrhovšek
avtoserviser

Mihajlo Kerlec
avtoserviser

Iris Zoran
kemijski tehnik

Dženan Begić
avtokariserist

Anže Žefran
kmetijsko-podjetniški tehnik

Ambrož Kačič
medijski tehnik

Jure Vajs
tehniška gimnazija

Ana Saje
kmetijsko-podjetniški tehnik

Jerca Tojagič
predšolska vzgoja

Dorian Dželadini
računalniški tehnik

Jaka Berk
tehniška gimnazija

Matej Štokar
razrednik

Tibor Reba
zobozdravstveni tehnik

Grmska Obveščevalna Služba

GOS

Vsi, ki boste ta mesec sodelovali pri umivanju rok, boste dobili nagrado: tri mesece boste lahko mirne volje hodili v šolo v pižami.

Tisti izmed devetarjev, ki na valeti ne bo imel para, bo lahko plesal z okostnjakom (tistim, ki ga uporabljamo pri biologiji).

Imeli bomo mesec, ko bomo učenci po šoli hodili v čevljih, učitelji pa bodo dobili copate.

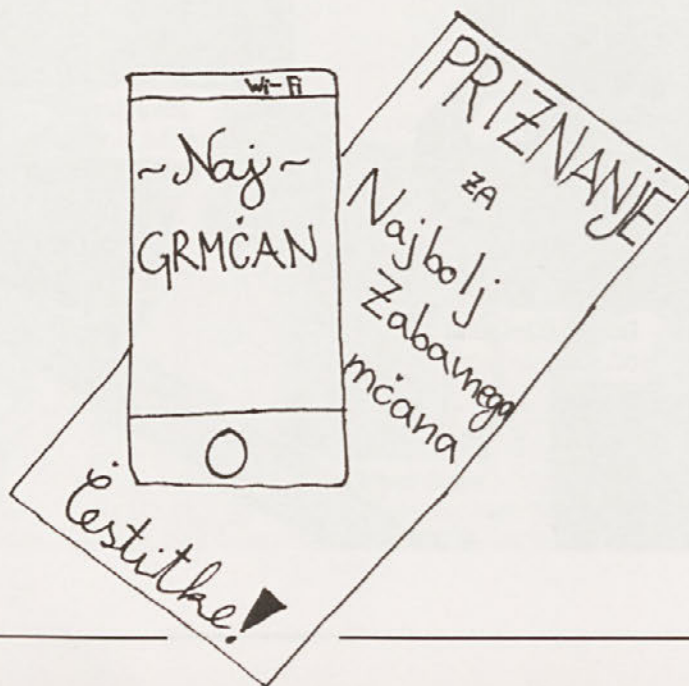
Na šoli bomo uvedli tekmovanje zbiranja enk. Tisti, ki zmagata, bo ponavljal razred.

Spoštovani učenci in starši, z veseljem vam sporočamo, da bomo na šoli izvedli tekmovanje za NAJ GRMČANA, kjer bomo vsak mesec izbrali najboljšega učenca.

Kriteriji se bodo vsak mesec spreminjali, glasovali pa bodo tako učenci kot tudi učitelji. Zmagovalca čaka privlačna nagrada – geslo za šolski Wi-Fi, ki bo delovalo, dokler ne bo izglasovan naslednji najučenc. Za prvič bomo iskali najbolj zabavnega učenca na šoli. Pohitite, prijave že potekajo!!

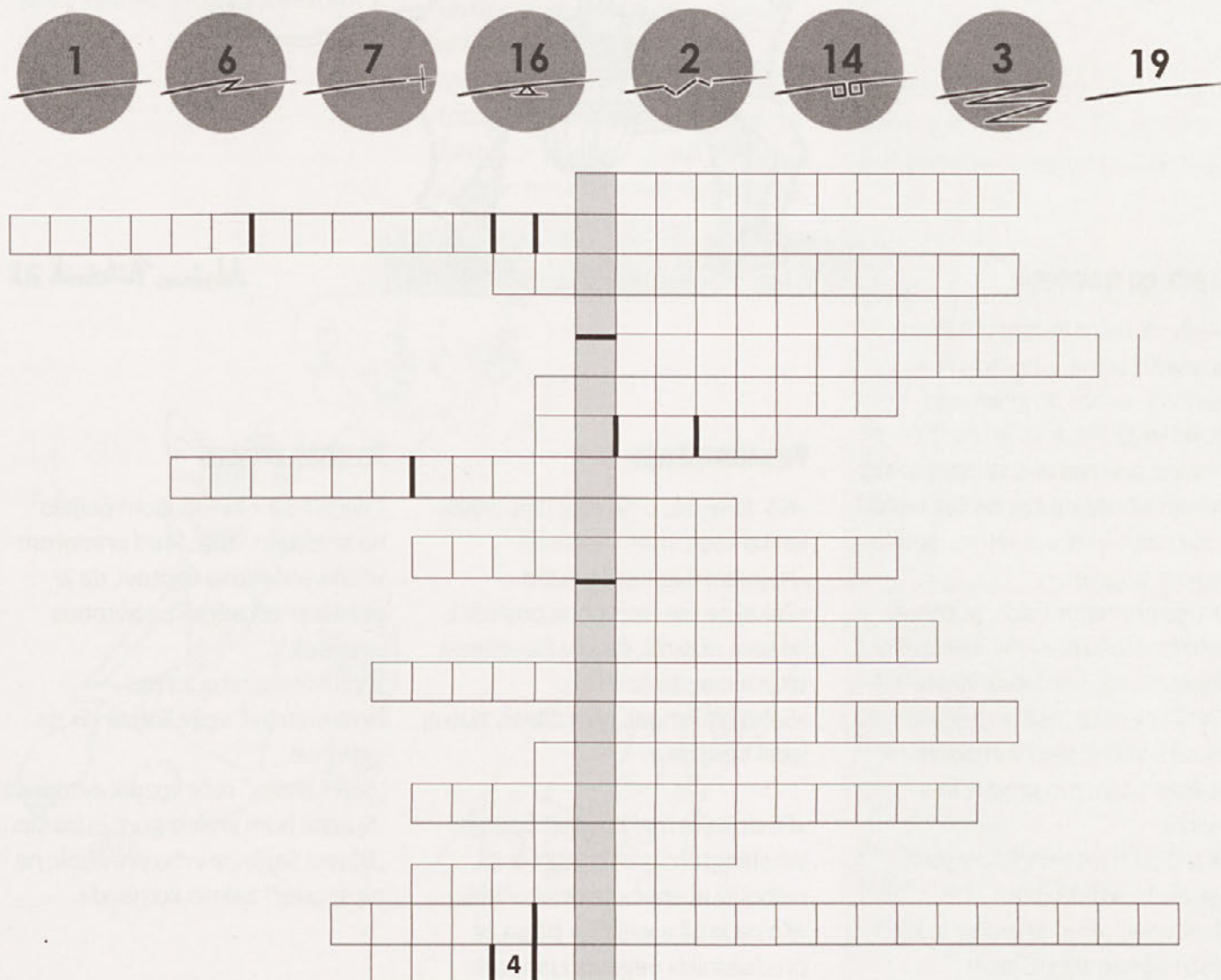
Kot mnogi že veste, so v tujini delali raziskavo o opravljanju oziroma neopravljanju domačih nalog. Ugotovili so, da so se rezultati močno izboljšali, ko otrokom ni bilo treba delati domačih nalog, zato so uvedli nov šolski program, v katerem otroci nič več ne dobivajo domačih nalog in tako imajo več časa za učenje. Za tak program je slišala tudi Osnovna šola Grm, ki je po dolgem strokovnem razmisleku sprejela odločitev o novem programu. Tako bodo učenci že v naslednjem šolskem letu imeli več časa za učenje ter ostale popoldanske aktivnosti.

VODORAVNA KRIŽANKA ZA DOBRO ŠOLSKO DELO

- 1.
- 2.
- 3.
4. Psihološki element, ki spodbuja organizem, da ravna v skladu s svojimi cilji, željami, potrebami in notranjo kontrolo. Nanjo lahko gledamo kot na gonilno silo, ki nas prisili, da ravnamo v skladu z nekim ciljem, ali pa to vedenje še dodatno okrepi.
5. Zbrana pozornost.
- 6.
- 7.
8. Nekaj, česar ne mara nobeden učenec, a nas veliko nauči. Delamo jo doma.
9. Drug drugemu lahko nudimo _____.
10. Nekaj, kar čutimo, ko nam določena stvar uspe.
11. Ko nam nekaj uspe popolno.
12. Sopomenka za marljivost.
13. Sprotnemu pregledovanju snovi pravimo tudi _____ učne snovi.
- 14.
15. Najpomembnejši del šole, pouka in življenja. To počnemo pred testi.
- 16.
17. Nekaj, kar nam najbolj pomaga. Verbalna komunikacija s pomočjo jezika.
18. Nekaj, kar nam pomaga pri učenju. Prepišemo najpomembnejše podatke.
- 19.
20. Mednarodni projekt, katerega glavni cilj je je spodbuditi otroke in mladostnike h gibalnim/športnim dejavnostim; učitelje pa s strokovnimi predavanji in praktičnimi delavnicami opremiti z metodami in pristopi, s katerimi lahko gibanju na široko odprejo vrata v svoje igralnice in učilnice.

Aja Koncilija

VICI VICI

Gradbeno dovoljenje

Medved, lisica in osel si želijo postaviti brlog, zato grejo na upravno enoto po gradbeno dovoljenje.

Prvi vstopi medved, ker je največji in najmočnejši, pa pride čez nekaj časa nazaj in pravi: »Ni mi uspelo, nimam pogojev.«

Druga gre noter lisica, pride ven zelo kmalu in pravi: »Tudi meni ni uspelo ... Kaj vse zahtevajo!«

Tretji gre noter osel in pride kmalu nazaj z vsemi papirji in pravi: »Lahko začnemo graditi, in to takoj!«

»Kako pa ti je to uspelo?« ga vprašata ostala dva.

Osel pravi: »Pridem noter in kaj?! Notri sami moji sošolci!«

Pri naravoslovju:

»No, Janezek, ti pa zdaj lepo povej, koliko kosti imaš v telesu?«

»Najmanj dva tisoč petsto.«

»Zakaj pa me nisi včeraj poslušal, ko sem razložil, da je v človeškem telesu dvesto kosti?«

»Saj sem! Ampak sem danes zjutraj jedel sardine.«

»Poslušajte me! Ko je bil George Washington v vaših letih, je bil najboljši učenec,« je dejal učitelj.

»Ko pa je bil v vaših, je bil pa že predsednik!« odgovori Janezek.

Previsok avtobus

Policisti se z avtobusom peljejo na sindikalni izlet. Pred predorom voznik avtobusa ugotovi, da je predor prenizek ali pa avtobus previsok.

»Potlačite streho za pet centimetrov!« vpije komandir na policiste.

»Saj ni treba,« reče voznik avtobusa.

»Spustil bom zrak iz gum in bo šlo.«

»Butec! Saj je na vrhu previsok, ne pa spodaj!« zakriči komandir.

Adriana Bitežnik 7.8.

Kosilo

Žena je opazovala moža pri jedi in ga vprašala: «Kako ti je kaj vseč moje kosilo?»

Mož je samo pokimal z glavo in jedel naprej, žena pa je dejala: „Moja mama pravi, da obe jedi, ki jih znam pripraviti, jagodni kolač in morsko solato, pripravim res zelo okusno!“

Mož je nenadoma dvignil pogled s krožnika in vprašal: „In kaj od tega zdaj jem?“

Kot v pravljici

Žena v prepiru očita možu: »Jaz sem za tebe kot Pepelka. Kuham, perem, pospravljam ...«

Mož: »Kaj mi zdaj očitaš? Sem ti lepo povedal pred poroko, da boš v zakonu z menoj živela kot v pravljici!«

Kino

Zakaj se policisti v kinu, ko gledajo komedijo, usedejo v zadnjo vrsto? Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje ...

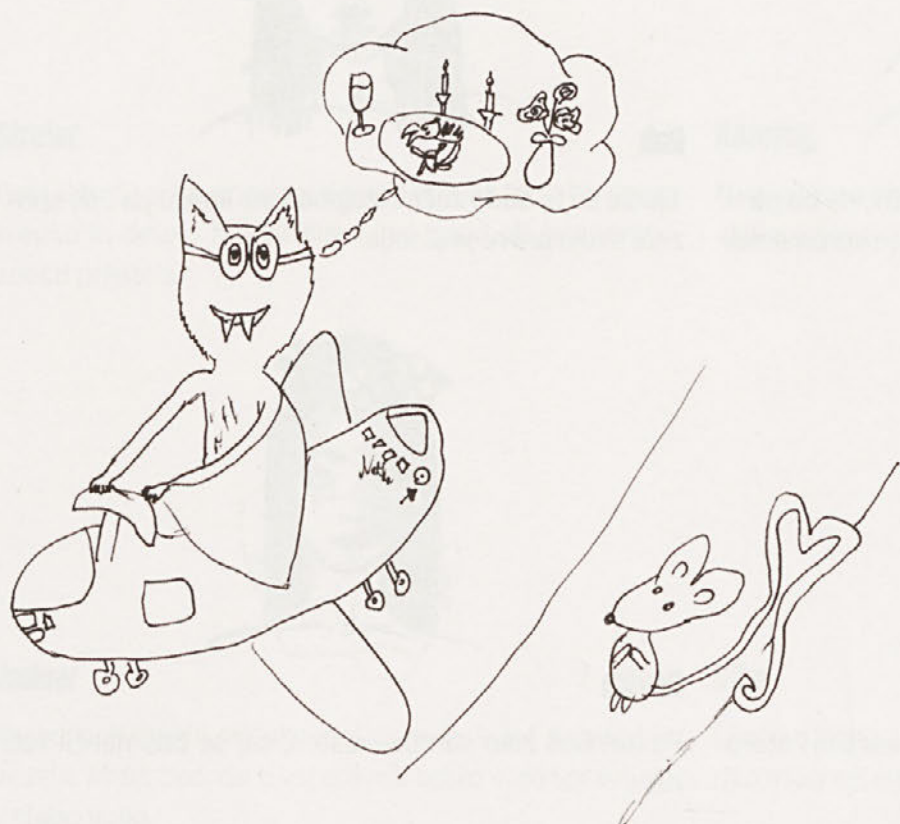
Sprememba

Žena reče možu: »Danes bi rada počela nekaj, česar nisem še nikoli.«

Mož ji jezno odvrne: »Potem pa pobriši prah!«

Dober tip

Mestna miška na cesti sreča poljsko miško. Začneta se pogovarjati in mestna miška se pohvali: »Strašno dobrega tipa sem spoznala. Zaljubljena sem do ušes.« »Imaš kakšno njegovo sliko?« vpraša poljska miška. Mestna miška iz torbice potegne fotografijo in jo pokaže. »Saj to je netopir!« vzklikne poljska miška. »Oh, on mi je pa rekel, da je pilot!«

ZABAVNI NASVETI

Nika Barbo, 7. c

8 krogov odličnosti

Če želiš biti odgovoren, teci kot pes, lajaj in skači, saj naj bi bili psi zelo odgovorne živali.

Če želiš govoriti z dobrim name-
nom, si na mesec izberi eno osebo
in jo zmerjaj, druge pa pusti pri miru.

Če želiš vsem dobro in najboljšo,
žveči žvečilno tako naglas, da ne
bodo slišali razlage.

Če želiš biti uravnotežen, vsak dan
zjutraj stehaj hlače in majico in
obleci toliko plasti, da bo tehtalo
enako.

Če dobiš slabo oceno in ne veš,
kako bi povedal staršem, jim najprej
predstavi osem krogov odličnosti
(napake vodijo k uspehu).

Če želiš biti fleksibilen, se ovij v alu
folijo in premaži z lepilom.

Nika Barbo, 7. c

HORO

Oven

Si zelo trmast, zato se boš sprl z človekom, katerega ne želiš izgubiti. Na koncu se bosta skupaj vsemu le nasmejala.

Bik

Zaradi svoje zagnanosti se boš marsikomu zameril. Postal boš osamljen in odkril boš druge obraze ljudi, za katere si mislil, da jim lahko zaupaš.

Dvojček

V tem letu se boš veliko smejal z najbližjimi, ne bo pa ti vseč tvoja nova življenjska pot, ki ti bo čisto spremenila življenje.

Rak

Ljudje se te bodo začeli izogibati, na koncu pa boš spoznal svoje prave prijatelje.

Lev

Spoznal boš, katera od stvari te najbolj veseli in katero želiš početi s svojimi prijatelji.

Devica

Postal boš zelo samozavesten, saj se boš naučil reči ne.

SKOP

astrologinja **Nika Barbo**
ilustracije **Maša Mesojedec**

Tehtnica

Zaradi tvoje preračunljivosti se bodo začeli norčevati iz tebe. Postal boš žalosten in skoraj boš obupal nad življenjem, dokler ne boš spoznal ljubezni svojega življenja.

Škorpion

Zaradi tvojih strupenih misli in besed se bodo drugi počutili žalostne, zato boš razdril veliko prijateljev.

Strelec

Postal boš tarča zmerjanj drugih, ampak to te bo samo krepilo in delalo močnejšega, saj bodo ob tebi vedno zvesti prijatelji.

Kozorog

Neprestano boš z mislimi nad oblaki in cilje boš postavljaj v višave.

Vodnar

Zaradi previsokih pričakovanj se ne boš več zabaval in veselil. Misliš boš, da ti vsi odrasli težijo in te spravljajo v slabo voljo.

Ribe

Ljudje ti bodo začeli zavidati in to te bo zagotovo naredilo močnejšega, a tudi vzvišenega.

fotografija: Eva Blažič, B. c

NAJČA, GLASILO OSNOVNE ŠOLE GRM, NOVO MESTO
LETNIK XXVIII, junij 2018, št. 1, 2

Uredniški odbor:
Širši uredniški svet:

novinarji 7., 8. in 9. razreda

JERICA ERŽEK (odgovorna urednica, lektorica, mentorica)

TINA GAČNIK (lektorica Male Najče)

TINA DOVIČ (mentorica fotografskega krožka)

UROŠ STRUGAR (mentor likovnega oblikovanja)

RENATA BLATNIK (izbor prispevkov Male Najče)

RENATA BLATNIK, IRENA STRASBERGAR (likovno oblikovanje Male Najče)

Prelom in priprava za tisk:

Tomaž Grdin, Studio Enota

650 izvodov

junij 2018

Osnovna šola Grm
Novo mesto